C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 20-KRVAVÉ KAMENY.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 20
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
KRVAVÉ KAMENY
ÚVOD
Pozemská unie, co je federace osmdesáti pěti planet, u pět staletí pokračuje v prudké expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s příliš primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými a škemrají o technologie, je nedokáží pochopit. Na jedné planetě dokonce domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly pak umístěny do přírodní rezervace jako obyčejná zvířata.
A tak se zrodil zákon o nevměšování se. Když nějaká loď Služby pro průzkum Galaxie objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaregistrovat. Dokud se pečlivě neprověřila úroveň civilizace obyvatelstva, byl jakýkoli kontakt zakázán.
Pokud dosáhli vyšší technologické úrovně, navázalo s nimi Ministerstvo galaktických záležitostí diplomatické styky. V opačném případě se spis postoupil Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla dvakrát za sto let podat zprávu o vývoji domorodců.
A protože se ukázalo, že pozorování z umělých satelitů je nedostačující, vysílaly se přímo na místo posádky složené z jednoho agenta akčního útvaru a jednoho androida, kteří se nenápadně vmísili mezi obyvatelstvo.
Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

Carl Larsen zavřel dveře přechodové komory. Venku vál mrazivý písečný vítr. Carl si svlékl vyhřívaný skafandr a zavěsil ho na hák vedle ostatních. Mechanicky je přepočítal.
Peter se ještě nevrátil, uvědomil si.
Larsen byl čtyřicátník statného vzrůstu a se světlým plnovousem hrajícím poněkud do zrzava. Barák, do něho právě vstoupil a kde žili technici báňské společnosti, sestával z velké místnosti, která sloužila jako kavárna, bar a relaxační místnost. Chodba vedla do jednotlivých pokojů.
"Zasraná planeta," zavrčel příchozí a vešel do společenské místnosti.
Doktor Sorini, který zrovna hrál karty se spojařem Mikem Strikem, se ironicky ušklíbl.
"Elsa nemá zrovna pověst rajské zahrady. Jsme tady jen proto, abychom těžili narium."
Narium byl velice vzácný kov, patřící mezi transuranové prvky. Sice nebyl radioaktivní, ale za jistých podmínek vyzařoval silné vlny, kvůli nimž byl nepostradatelný při výrobě hyperprostorových vysílačů.
Larsen si zašel k nápojovému automatu a posloužil si kelímkem sternu, co byl silně aromatický kentaurský alkohol. Vypil ho jedním douškem a zabručel:
"Tenhle svět se podobá velevážené prezidentce té naší společnosti: je studený a neodpouští chyby. Už aby přiletěla střídačka!"
Ozval se drobný, snědý a chlupatý Sorini a podle přízvuku v něm každý neomylně poznal Siciliána:
"To se v naší šéfové náramně mýlíš. Slečna Elsa Swensonová je nejen veliké štěstí pro Pozemskou unii, ale zároveň okouzlující žena. Viděl jsem ji zatím jenom jednou, ale musím přiznat, že na mě velice zapůsobila."
Jurij Karpov, který se plně věnoval trojrozměrným šachům, se otočil od obrazovky a kazatelsky prohlásil:
"Čím víc kritizuješ šéfa, tím menší máš prémie."
"Přesně tak!" pošklebovalse Sorini. "A ještě bych dodal, že soudě podle paměti lékařského počítače se zatím nevyskytl případ, že by lezení do zadku způsobovalo nějaká traumata! Takže je určitě velice blahodárné."
Larsen si z toho nic nedělal. Hlavním inženýrem byl on a dopadala už na něj únava ze tří měsíců strávených na planetě.
"Kde je Peter Stomb?" zeptal se. "Měl mi dát dneska hlášení o stavu drtiče."
"Od rána jsem ho neviděl," odpověděl doktor Sorini. "Asi bude ještě v dole."
S tím Larsen nepočítal a naštvalo ho to. Sáhl po videofonu. Okamžitě dostal Juana Riberu, který měl dozorčí službu na těžebním území. Byl hnědý, měl vráskami zbrázděnou tvář, živá očka a trůnil před řadou obrazovek.
Těžba byla kompletně automatizovaná, takže na dozor stačil pouze jeden pracovník. Na inženýrův dotaz udiveně odpověděl:
"Odešel asi tak dvě hodiny před vámi. Už by měl být dávno v kavárně. Pokud cestou nekontroloval generátor... Doufám, že nezapomněl, že mně má o půlnoci vystřídat."
Larsena se zmocnil podivný neklid. Stomb mu dělal zástupce už několik let a byl to člověk bez jakýchkoli vrtochů. Podíval se oknem. Neduživé slunce, jež osvětlovalo Elsu po celý den, se ztratilo za obzorem. Písečná bouře zesílila a nebylo vidět dál než na dva metry. Rázně vyšel z místnosti, proběhl chodbou a zaklepal u Peterových dveří. Když se nikdo neozýval, vzal za kliku a dveře se rozlétly. Místnost byla prázdná.
Pro jistotu zaklepal i na všechny ostatní dveře. Zbytečně. S ustaraným výrazem se vrátil do společenské místnosti.
"Juro, půjde se mnou," rozkázal. "Vezmeme si transportér." Bylo to vozidlo vybavené antigravitačním motorem a připomínalo saně s plastikovou kupolí. "Peter patrně zabloudil v bouři. Určitě chodí kolem dokola. Kdyby se náhodou vrátil před námi, Mike nám dá vědět vysílačkou."
"V takové nepohodě a ještě k tomu v noci ho nemůžete najít," namítl Sorini a ukázal na okno. "Můžete ho minout o pět metrů a neuvidíte ho. Radši počkejte, až se rozední. Při troše štěstí se bouře zklidní a bude normálně vidět."
"To už bude naprosto vyčerpaný nebo zmrzlý. Uvědom si, že teplota klesne aspoň na minus osmdesát!"
Lékař potřásl hlavou.

"Generátor skafandru mu bude pracovat ještě dvanáct hodin. Možná déle. Zásobu kyslíku má taky dostatečnou..."
"Možná máte pravdu, doktore, ale musím ho hledat. Doufám, že uvidí naše reflektory. Budeme opisovat soustředné kruhy a budeme je postupně zvětšovat."
Jurij si navlékl skafandr a došel do garáže. Než se dostavil Larsen, stačil už nastartovat. Zavřel kupoli a dveře hangáru se automaticky otevřely. Do budovy okamžitě vnikl mrazivý vzduch s pískem. Transportér se lehce zachvěl. Jako by ho rázem pohltil hustý oblak vířícího písku.
"Začneme elektrárnou," rozhodl Larsen. "Co když se schoval v ní?"
"O tom pochybuju," namítl Jurij. "To by nám zavolal."
Řídil zvolna s očima upřenýma na stínítko radaru. Zakrátko se ukázaly obrysy elektrárny.
"Zůstaň tady," přikázal mu Larsen. "Jdu se tam podívat."
Vrátil se za necelých pět minut a jen vrtěl hlavou.
"Nikdo. Dozorčí robot nezaregistroval od včerejška jediný vstup... Teď zajeď k dolu a tam to vezmeš doleva! Dávej pozor na radar, ať nevletíme do nějakýho toho zatracenýho skaliska. Je jich tu jak naseto."
Transportér kroužil pouštní krajinou dvě hodiny. Carla už bolely oči, jak se ustavičně díval do mléčné záře reflektorů.
"Našli jste ho, šéfe?" ozval se z reproduktoru Strike.
"Ne. Ale vítr jako by slábl. Pokračujeme. Zůstaňte na příjmu!"
Karpov v duchu počítal a potom nadhodil:
"Jsme něco přes dvacet kilometrů od dolu. I kdyby Peter mohl jít vzdušnou čarou, trvalo by mu to sem čtyři hodiny."
"Máš pravdu," povzdychl si Carl. "Otoč to, vracíme se. Zkus jet ve spirále."
Minuty ubíhaly, zvolna a neúprosně. Larsen na okamžik zavřel oči, aby si odpočinuly.
"Tamhle!... Ne, zmýlil jsem se."
Carl prudce zvedl hlavu.
"Co je?"
"Viděl jsem na obrazovce, jako by tam něco leželo."
"Balvan?"
Jurij chvíli váhal a potom odpověděl: "Zřejmě, ale připadal mi příliš dlouhý a příliš nízký." "Kterým směrem?"
"Asi sto metrů vlevo."
"Tak se tam pojedeme podívat."
Karpov zabrzdil a prudce zabočil. Jel teď pomaleji, protože písek bičoval plastikovou kupoli.
"Lituji, šéfe, asi jsem se zmýlil," řekl nakonec smutně Jurij.
"Počkej, jen počkej. Vezmi to trochu víc doprava," přikázal Larsen.
Za minutu transportér prudce zabrzdil. Ve světle reflektorů se jasně rýsoval jakýsi stín. Carl vyběhl ven a rozběhl se k němu. Ležel tam tváří k zemi Peter a byl už napůl zavátý pískem.
S Jurijovou pomocí ho Larsen opatrně obrátil na záda. Pak oba vykřikli zděšením: skafandr měl na hrudníku rozervaný a tvář se přes plastikový průzor zdála zsinalá. Ve vytřeštěných očích se ještě zračila hrůza. Carl vychrlil několik nadávek a sáhl mu na hruď. Srdce netlouklo. Chtěl se pokusit o srdeční masáž, ale Jurij ho zadržel.
"Je mrtev už několik hodin, šéfe. Tuhý je už jako ledovec."
Inženýr si vzdychl a narovnal se.
"Máš pravdu. Pomoz mi ho odnést do transportéru." Museli zvednout celou kupoli, aby tělo dostali dovnitř. Larsen sáhl po mikrofonu.
"Transportér volá základnu."
"Oukej, příjem."
"Našli jsme ho. Je mrtev! Vracíme se. Vysílejte nám signál, ať vás najdeme. Konec!"
K baráku se dostali za pět minut. Larsen se mlátil ohromnou pěstí do kolen.
"Taková pitomost! Peter zahynul ani ne kilometr od základny!"

Celá osádka čekala v hangáru. Mike a Jurij vytáhli tělo. Sorini se na těle zběžně podíval a prohodil:
"Odneste mi ho do laboratoře. Rád bych si ho prohlédl."
Zamlklý Carl se posadil na barovou stoličku a Mike mu přistrčil sklenici whisky.
"Dejte si, šéfe. To vás zahřeje."
Inženýr se roztržitě napil.
"Co myslíte, že se asi stalo?"
"Zbloudil ve vichřici. Zakopl a nešťastnou náhodou naletěl na jeden z těch zatracených balvanů a roztrhl si o něj skafandr. Při tom mrazu se generátor rychle vybil..."
Dopil whisky a otočil se k ostatním.
"Od této chvíle budete všichni nosit vysílačku! To je rozkaz. Víc už nenaděláme... Jděte si lehnout! Juriji, vystřídáš Juana. Musíme si rozdělit Peterovy služby."
? ? ?
Larsen roztržitě snídal. V noci nezamhouřil oka a ustavičně myslel na Petera. Za ty tři měsíce od začátku těžby to byla první váná nehoda. Podíval se z okna. Bouře skončila a slunce ozařovalo písčitou planinu posetou balvany. Vpravo se tyčil nevysoký načernalý kopec. Na jeho úpatí ležely pod lehkou vrstvou okrového prachu těžební budovy.
"Rád bych s vámi mluvil, Carle."
Doktor Sorini byl celý přepadlý a na tvářích mu bujelo jednodenní strniště. I na něm bylo patrné, že nespal.
"Poslouchám, doktore."
Sorini zavrtěl hlavou a tajemně se zatvářil.
"Pojďte se mnou do laboratoře. Musíte se na něco podívat."
Na stole leželo zakryté tělo. Kolem něj množství všelijakých přístrojů.
Sorini zapnul obrazovku a na ní se ukázal záznam pitvy.
"Podívejte se, Carle, kousek nalevo od hrudní kosti. Je tam taková asi třícentimetrová ranka. Nejdřív jsem si myslel, že jde o povrchové zranění, takové obyčejné škrábnutí. Ale pak jsem zjistil, že je to značně hluboká rána, sahá až k srdci, přesněji řečeno k aortě."
Larsen svraštil obočí a zabručel:
"Jestli tomu dobře rozumím, tak Peter padl na nějaký kamenný výčnělek o průměru tří centimetrů a dlouhý patnáct. Ještě se dokázal zvednout, udělat pár kroků a pak se svalil. To je zatracená smůla!"
"Zpočátku jsem si to myslel taky. Ale podívejte se na tohle."
Na obrazovce se ukázalo několik snímků.
"A co z toho mám poznat?" zavrčel Carl.
"To je vyšetření celého hrudníku! Při přerušení aorty dochází obvykle k silnému krvácení. Jenže tady se tak nestalo. Bylo mi to divné, a tak jsem udělal větší počet vyšetření, v podstatě všech tkání."
"No a?"
"V Peterově těle není ani kapka krve!"
"To je nesmysl!" trhl sebou Carl. "Nehraje v tom roli třeba chlad, mráz?"
"Ne! Ale abych nepřeháněl, tak z těch pěti litrů krve, co by měl mít, zbývá méně než litr a ten je jenom v kapilárách."
"Panebože! Krev se přece jen tak nevypaří, ne? Jak se to mohlo stát?"
"To bych právě rád věděl," vzdychl si Sorini. "Chtěl bych se podívat na místo, kde jste ho našli. Myslíte, že si to pamatujete?"
"Zaznamenal jsem si je do hlášení. Pojedeme!"
Dorazili tam za pár minut. Krajina připomínala zimní pohádku a v ničem se nepodobala včerejšímu peklu. Larsen vystoupil a udělal několik kroků. Ukázal na jedno místo a řekl: "Myslím, že je to tady. Koukejte, ani vichřice úplně nevymazala naše stopy."
Sorini si klekl a na několika místech rozhrabal písek. Potom vzal vzorky.
"Jestliže krvácel, pak bychom měli najít nějakou stopu."
"To je zvláštní, nevidím nic, o co by mohl zakopnout...," divil se Carl. Deset kroků od nich byla asi metr vysoká skála a široká tak padesát centimetrů. "Tenhle elsák je příliš oblý a moc drolivý, než aby mu

způsobil takovou ránu."
Elsáky nazývali elsity, zvláštní skalní útvary, které objevili na této planetě. Připomínaly obrovské houby s jemnými dutinami připomínajícími alveoly a jejich přepážky byly z křemičitanu vápenatého. Díky silně porézní struktuře měly jen malou hustotu, a tak je prudké vichry přemisťovaly. Ptali se na ně geologů, ale ti přiznali, že ani oni nevědí, jak vznikly. Jejich chemická stavba byla vcelku nezajímavá, a tak se o ně dál nikdo nestaral.
Lékař si uložil vzorky do lahviček. "Těžko určit, kterým šel směrem," poznamenal. "Budeme to tady muset pročesat v okruhu třiceti metrů. S takovým zraněním víc ujít nemohl. Vy jděte tam a já zas na druhou stranu."
Larsen s takovou dělbou práce souhlasil. Svědomitě pročesával terén, ale ničeho neobvyklého si nevšiml. Přestal poblíž elsitu. Jeho pozornost upoutal jakýsi načervenalý záblesk. Kámen pokrývala vrstvička prachu. Smetl ho. Takový elsit býval zpravidla bílý, jen nepatrně znečištěný okrovým pískem. Jenže tenhle měl temně rudou barvu ... barvu krve!
"Doktore, pojďte sem honem!"
Sorini kámen prozkoumal a oddrolil pár úlomků.
"Je to jasné," zabručel přiškrceným hlasem. "Jako by byl nacucaný krví. Dáme ho do plastu a vezmeme ho do laboratoře."
I když byl balvan veliký, nevážil víc než patnáct kilogramů. Doktor s inženýrem ho bez potíží dostali do transportéru a potom se vrátili na základnu.
Nález uložili do laboratoře a Sorini ho hned nato přeřízl laserovým paprskem.
Ukázalo se, že kámen je skutečně celý nasáklý krví.
"Tohle nechápu," vydechl Sorini.
Larsen potřásl hlavou. Očividně byl na rozpacích.
"To jsou mi věci... No co, nedá se nic dělat, budu muset podat hlášení na ředitelství."
2
Mohutný křižník Vesmírné policie lehce dosedl na nouzovou přistávací plochu poblíž dolu. Když se rozptýlila mračna prachu, z lodi vyletěl helijet a přistál nedaleko baráku.
Vystoupili z něj dva muži v těžkých skafandrech. Carl Larsen se s nimi pozdravil. Když se potom vysvlékli ze svých krunýřů, ukázaly se černé uniformy Vesmírné policie.
"Jsem major Paul Redman," představil se suše první z nich, statný blonďák s přísným obličejem, "a tohle je doktor Tex Robin. Byli jsme pověřeni vyšetřováním zdejších událostí. Ale nejdřív se musím kontaktovat s nadřízenými."
Vytáhl z kapsy vysílačku.
"Plukovník Parker, příjem!"
"Dorazili jsme v pořádku. Dáváme se do práce."
"Skvělé! Křižník pokračuje v cestě. Vrátí se za týden. Když budete potřebovat nějakou pomoc, ozvěte se nouzovou vysílačkou. Hodně štěstí!"
Generátory zaburácely, až od nich chvíli bolely uši. Křižník se majestátně vznesl a ztratil se na obloze.
Major pohlédl na muže proti sobě.
"Je tady celá posádka, pane Larsene?"
"Až na Jurije Karpova, má službu v dole."
"Přivolejte ho."
"To nejde. Vždycky tam někdo musí mít službu."
Redman tedy dále nenaléhal.
"Doktore Sorini, ukažte výsledky doktoru Robinovi."
Lékaři odešli a major se usadil za stůl.
"Pane Larsene, nejdříve bych chtěl vyslechnout vás. Ostatní mohou opustit místnost."
Carl se posadil proti vyšetřovateli a z jeho pohledu mu nebylo dvakrát do smíchu.
"Všechno, co jsem věděl, jsem už udal v hlášení," zabručel.
"Dostal jsem je a seznámil jsem se s ním, ale radši si to vyslechnu znovu a přímo od vás. Člověk si často vzpomene ještě na něco, co mu dříve připadalo nepodstatné."

Inženýr pokrčil rozložitými rameny. "Podle mě by se mělo hledat spíš venku."
"K tomu se dostaneme zítra. Připravili jsme si s doktorem Robinem podrobný průzkum okolí. Odkdy se na této planetě těží?"
"Objevili ji loni. Tu expedici financovala slečna Elsa Swensonová. Hned narazili na úžasná ložiska naria. A protože tu nebyl žádný život, ani rostlinný, ani živočišný, tak báňská společnost slečny Swensonové dostala koncesi. Hned se pustili do přípravných prací a postavili továrnu. Před třemi měsíci jsem přiletěl s touhle skupinou, abychom rozběhli těžbu."
"Žádná nehoda?"
"Nikdy nic. Až na to, co se stalo minulý týden. Okamžitě jsem informoval vedení..."
"To vím! Proto nás sem náčelník Vesmírné policie velkoadmirál Neuman taky poslal." Major se na inženýra podíval a náhle dodal: "Rád bych se podíval na plán vašich zařízení a na mapu okolí."
"Čekal jsem, že to budete potřebovat," usmál se Larsen a rozložil mapu na stole. "Jsme uprostřed planiny o průměru asi sta kilometrů. Tady je kopec, který vidíte z okna. A zde důl, elektrárna a naše ubikace..."
"Proč jste nepostavili vše pohromadě? Takhle musíte pořád lézt ven a klima tady není právě idylické."
"Pro takové rozmístění je několik důvodů. Za prvé, až se půjdete podívat do dolu, zjistíte, že je tam nesnesitelný hluk. Dlouho byste tam nevydržel. Za druhé, když dojde k nějaké nehodě, pak je lepší, když jsou ubikace o něco dál. A za třetí tu hraje roli jeden nezanedbatelný psychologický moment: kdybychom žili ustavičně na pracovišti, někteří by z toho dostali klaustrofobii, asi jako dříve na ponorkách. A tím, že jsme nuceni každý den vycházet, a to i za strašného počasí, se bráníme různým depresím."
"To je důmyslné," usmál se Redman. Ukázal na nahnědlou čáru na mapě a zeptal se: "Co je tohle?"
"Nějaké pohoří. Přiznám se vám, že a tam jsem nikdy nebyl. Je nás tady na těžbu jenom šest, takže na turistiku moc času nemáme."
"Vraťme se ke dni nehody."
Larsen tedy tlumeným hlasem vyprávěl o oné pochmurné události. Redman si dělal poznámky do notýsku jako školák a předstíral, že nevnímá Larsenův pobavený pohled.
Potom major vyslechl Mika Strika.
"Měl jsem službu druhou část noci. Takže jsem spal ve svém pokoji až do pěti. Potom jsem šel do kavárny na skleničku. O něco později, nemůžu říct přesně v kolik, přišel doktor. Dali jsme si partičku karet a ta se protáhla až do Larsenova příchodu."
Po něm následoval Juan Ribero.
"Naposled jsem Petera Stomba viděl asi ve čtyři hodiny. Říkal, že se chce rychle vrátit, protože musí dokončit nějaké hlášení. Ještě dodal, že Larsen bude v dole ještě dvě hodiny. Aspoň si ujasním poznámky, povídal, a pak mu předám geniální zprávu o drtiči, který jako by měl duši či co. No a pak vyšel do bouře a živého jsem ho už neviděl."
Na chvíli se odmlčel a ukázal na okno. "Když vidíte tuhle idylku, ani si nedokážete představit, co je to taková písečná bouře... Máte pocit, že vás cosi unáší ve vesmíru bez rozměrů, bez počátku a konce... A teď, pokud jste už skončil, bych šel vystřídat Jurije."
Redman dlouho zamyšleně seděl. Potom za ním přišli oba lékaři.
"Ověřil jsem práci tady pana kolegy," začal Robin. "Vše naprosto souhlasí se zprávou. Ten podivný kámen je houba plná krve."
"A kdyby Stomb na něj jenom krvácel, pak by výsledek byl stejný, ne?"
"To rozhodně ne! Vzhledem k mrazu by krev pronikla pouze do hloubky několika centimetrů. Něco ji muselo vysloveně vtahovat."
"Jak je to možné?"
"To kdybychom věděli!"
Redman dlouho přemýšlel. "Nějaké řešení tady určitě je. Abychom to měli kompletní, mohl byste mi říct, co všechno jste dělal onen den vy, doktore Sorini?"
"Bouře začala už za svítání, takže jsem z ubikací nevyšel a byl jsem celé odpoledne v laboratoři."
Spiklenecky na majora mrkl a pokračoval: "Abych pravdu řekl, moc práce tady nemám. Chlapi jsou ve skvělém stavu. Jediný důvod mé přítomnosti je psychologický. Kdyby se něco stalo, tak vědí, že tady mají někoho, na koho se můžou obrátit. V malé skupince lidí, která je po dlouhou dobu odříznuta od

civilizace, je to velice důležitý moment. A tak, abych se nějak zaměstnal, jsem se dal do studie elsáků, tedy elsitů. To naprosto pravidelné uspořádání dutin musí každého vědce provokovat. Ale přes všelijaké chemické zkoušky, fyzikální a elektromagnetické testy jsem se bohužel daleko nedostal. Onen den mě už neúspěšný výzkum štval, a tak jsem něco před šestou vypadl z laboratoře a šel na drink. U stolu jsem našel Mika a zahráli jsme si karty. Myslím, že pak přišel Jurij. Ten je zase na šachy. Hraje nekonečné partie s počítačem. Nejzajímavější na tom je, že vyhrává!"
Když se Redman na nic neptal, dokončil: "Ukážu vám vaše pokoje. Zpravidla večeříme všichni společně v osm hodin. Žádný hodokvas nečekejte. Nám stačí jídla, co připraví robot. Časem si na to člověk zvykne."
? ? ?
Jakmile se Redman zabydlel v relativně komfortním pokoji, který mu přidělili, zašel za doktorem Robinem.
"Vaše první dojmy, Texi?"
Biolog a lékař byl padesátník s opálenou tváří. Skepticky se ušklíbl.
"Zamlženo! Nemáme jedinou stopu." Z brašny vytáhl láhev whisky. "Nedáte si skleničku? Neváhejte, mám takový pocit, že tady budeme déle, než jsme počítali. Pokud se nevyskytne něco nového, tak vyšetřování jen tak nepokročí."
"Ne, děkuji, ještě bych chtěl před večeří vyslechnout Karpova."
Technik byl u sebe a dumal nad šachovnicí. Nakonec se přece jen otočil.
"Promiňte, pane majore, ale tahle hra mě fascinuje. Díky jí dokážu vydržet dlouhé měsíce vyhnanství na nevlídných planetách."
Když mu Redman položil otázku jako všem, odpověděl:
"Z dolu jsem odešel asi v pět. Netrvalo mi to ani deset minut. Počasí k nějakým toulkám ostatně nijak nesvádělo."
"Jak se v takové bouři potom vyznáte?"
"Elektrárna a ubikace jsou osvětlené silnými reflektory. Můžeme se jimi řídit i v případě nulové viditelnosti. Tu cestu jsme absolvovali už stokrát a za horšího počasí než minulý týden. Pořád nedokážu pochopit, jak Peter dokázal zabloudit. Kdy jsem přišel, v kavárně nikdo nebyl. Dal jsem si relaxační koupel, pak jsem se na půlhodinku natáhl, přemýšlel jsem nad jedním zahájením, tedy v šachách. Je podle mě velice originální... Pak jsem zašel za Mikem a doktorem."
Vyprávěl ještě o výpravě s Larsenem a o tom, jak našli mrtvého kolegu.
"Prima," ukončil Redman. "A teď se přesvědčíme, jestli to jídlo je skutečně tak hrozné, jak mi tvrdili."
? ? ?
Redman roztržitě snídal. Předešlý den strávili s Robinem v helikoptéře a přelétli celý kontinent. Vrátili se večer s nepořízenou. Biologovy vylepšené detektory na žádnou anomálii nenarazily.
Larsen odhodil pohárek do odpadu a vstal. Juan a Jurij už šli vystřídat Mika.
"Co hodláte dělat teď?" zeptal se Carl.
"Půjčíme si od vás transportér," odpověděl major. "Doktor Robin by chtěl prozkoumat co největší počet elsitů."
Inženýr se podíval oknem a na čele mu vyskočila starostlivá vráska.
"Ale nejezděte nikam daleko. Barometr už zase klesá, odpoledne by mohla přijít bouřka." Vstal a povzdychl si: "Takže se mějte, mám moře práce. Má s vámi jet Sorini? Vyzná se nejen v krajině, ale i v rozmarech počasí."
"Není třeba. Kdybychom něco potřebovali, ozveme se."
Larsen tedy odešel a Sorini přinesl příslušníkům Vesmírné policie dva poháry, z nich se kouřilo.
"Je to pořádně horká káva. Pijte rychle! Musíte akumulovat teplo. Transportér se vytopí jenom na takových deset dvanáct stupňů. Šetřete si energii ve skafandrech pro případ, že byste měli havárii a nám pak dlouho trvalo, než vás najdeme."
? ? ?
Larsen se díval oknem hlavní těžební budovy. Přesně jak očekával, odpoledne se spustila bouře a řádila už tři hodiny. Sáhl po videofonu. Doktor Sorini se ozval prakticky okamžitě:

"Ne, šéfe, policajti se ještě nevrátili. Mike se s nimi pokouší spojit rádiem, ale marně."
Carl se zachmuřil a přikázal:
"Doktore, připravte transportér a vezmete mě k dolu. Musíme je hledat. Mike bude zajišťovat nepřetržité rádiové spojení."
Za necelou čtvrthodinu u Larsen sledoval radar v transportéru.
"V tomhle zatraceným počasí," nadával Sorini, "se nedá rozlišit vůbec nic!"
"Transportér nemůže odletět! Měli bychom je na obrazovce objevit. Jakým směrem mohli jet?"
"Ráno vyrazili přímo na jih, opačným směrem od dolu."
Transportér se ploužil přízračným vesmírem vykouzleným bouří asi hodinu, když konečně něco na radaru objevili. Okamžitě k tomu zamířili.
"Tamhle!" vykřikl Sorini.
Hledané vozidlo se ukázalo ve světle reflektorů.
"To je zvláštní," poznamenal Larsen, "že mají otevřená dvířka. Rychle ven!"
Necelých deset metrů od vozidla ležely dvě nehybné postavy. Ke stanovení diagnózy stačil Sorinimu jediný pohled.
"Jsou mrtví!" Zbledl, ukázal třesoucí se rukou a zachroptěl: "Podívejte!"
Nedaleko se tyčily dva elsity!

3

Mark Stone seskočil z pojízdného chodníku před velkou třpytivou výškovou budovou, v níž sídlila Služba pro dohled nad primitivními planetami. Mladý kapitán byl štíhlý, vysoký a svalnatý. Dokreslovaly ho hnědé vlasy a obličej s výraznými rysy. Na chvíli se šedýma očima zahleděl po široké třídě, jež se táhla desítky kilometrů. New York se za staletí tak rozrostl, že Washington byl dnes jeho předměstím.
Sotva vešel do haly, už k němu tiše přiklouzal dozorčí robot. Byl vejčitého tvaru, měl chapadla a přemisťoval se na vzduchovém polštáři. Stone nečekal na vyzvání a vsunul svou kartu do otvoru, jenž se otevřel v polovině přístroje. Rozsvítilo se zelené světélko a stroj kovovým hlasem prohlásil:
"Můžete pokračovat. Pracovna generála Khova je v posledním patře. Výtahy jsou vzadu."
"Děkuji," odtušil ironicky Mark. "Pro Službu pro dohled nad primitivními planetami dělám teprve osm let a ještě se tady dost dobře nevyznám."

Výtah tiše zasyčel a otevřel se. Generálova sekretářka Peggy trůnila jako obvykle za stolem přeplněným obrazovkami. Byla to typická stará panna, padesátiletá, vyzáblá, vysušená, hranatá. Úzké tváři vévodil špičatý nos a na něm seděly pravěké brýle s tlustými čočkami, za nimi koukala směšně malá očka.
"Dobrý den, zbožňovaná Peggy," pozdravil Mark. "I kdyby mě generál tak surově nepovolal, stejně bych za vámi přišel. Ještě jsem nezapomněl, že jste mi nabídla večer ve dvou."
Nudlička rtů se rozevřela a odhalila zuby, jež by jí záviděl kterýkoli býložravec. Peggy si na ironické poznámky důstojníků akčního útvaru dávno zvykla. Mark patřil mezi její oblíbence, zvláště od té doby, kdy generálovi zachránil život na jedné vzdálené planetě. Po dobu své funkce sekretářky dokázala rozlišit lichotníky, šplhouny a blby od poctivých a upřímných lidí. Mark patřil do té druhé skupiny.
"Nechte si těch srandiček, kapitáne Stone. Naposled vás varuji. Mohlo by se stát, že bych vaše pozvání nakonec přijala. Přišel byste o veškerou reputaci, kdyby nás dva viděli spolu. Vaše přítelkyně by pukly smíchy a vaši kolegové by se divili, co se to stalo."
"Klidně to risknu. Věnujete mi celý večer?"
Peggy lítostivě potřásla hlavou.
"Mám takový pocit, že vás žerty brzo přejdou."
"Dobrá, buďme vážní," usmál se Mark. "Dneska ráno jsem se vrátil z akce a mám právo na tři týdny volna. Slečna Swensonová mě pozvala na ten svůj ostrůvek v Pacifiku."
"Vím, že máte techtle s nejkrásnější miliardářkou na světě a že vaše jmění je velice slušné. Ale jestliže chcete pokračovat v práci pro naši službu, pak budete muset generála poslechnout. Myslím, že vás potřebuje."
Její posmutnělý tón ho zneklidnil.
"Tak mě ohlaste," vzdychl si. "Ať se už dozvím, do jakého vosího hnízda mě chce strčit."

Sekretářka stiskla tlačítko. "Kapitán Stone čeká na vaše rozkazy, pane generále."
"Ať okamžitě vejde!"
Khov měl hlas líbezný asi jako štěkot dogy, které právě sebrali kost. Rozvaloval se v křesle a díval se ke dveřím. Byl to asi dvoumetrový kolos a vážil bezpečně víc ne metrák. Hlavu měl jako ledovec a leskla se mu ve slunci, jež do místnosti proudilo ohromným oknem. Kulatá tvář s vysedlými lícními kostmi a přišikmělýma očima připomínala jeho mongolské předky.
Marka se zmocnila temná předtucha a nakrčil nos. Khov totiž kouřil jen velice zřídka, a když už kouřil, tak měl nějaké vážné starosti. A v místnosti bylo pořádně zamlženo. Jeho obavy jen zesílily, kdy spatřil ještě náčelníka Vesmírné policie velkoadmirála Neumana. Ten byl pro změnu dlouhý, hubený, šedovlasý, s přísnou tváří. Mark s Vesmírnou policií už několikrát spolupracoval a pokaždé se při tom dostal do velice nebezpečných dobrodružství.
"Jen dál, chlapče," zabručel generál. "A posaďte se u nás. Pana velkoadmirála jistě znáte."
Mark se pousmál a přikývl. Neuman si zatím vzal slovo.
"Kapitáne, potřebujeme vás, přesněji řečeno vašeho osobního androida Raye a vás. Máme velký problém."
Jako v dobře sehraném duetu nastoupil Khov: "Znáte planetu Elsu?"
"Ne, pane generále. Tedy... jenom podle jména. Nikdy jsem tam nebyl."
"Jistě víte, že Swensonova báňská společnost tam zahájila těžbu a zdá se, že budou prvním dodavatelem naria v celé Pozemské unii."
"Mám pocit," ozval se Neuman, "že díky vašemu přátelství s půvabnou slečnou Swensonovou jste významným akcionářem této společnosti."
Mark se zatvářil lítostivě, přímo omluvně. "Mé jmění spravuje Elsa a banka. Nepodám vám tudíž žádné bližší informace."
"Ani vás o ně nežádám. Na Else došlo minulý týden k mimořádné události."
Khov stiskl tlačítko, okno se zatemnilo a změnilo se v obrazovku. Deset minut se dívali, potom obrazovka zhasla.
"To je jediná zpráva, kterou nám major Redman stačil zaslat. A Robin zároveň potvrdil zjištění doktora Soriniho."
"Upíří kameny chlemtající krev," vzdychl si Mark. "Nikdy by mě nenapadlo, že by takové bytosti mohly existovat... Nechápu, v čem vám mohu být užitečný. Nejsem biolog ani mineralog."
Khov ho gestem umlčel.
"Vyslechněte si to do konce, chlapče."
"Narium," pokračoval Neuman, "je pro Zemi životně důležitou surovinou. Proto jistě chápete, že jakmile jsme se o nehodě dozvěděli, prezident žádá o urychlené vyšetření tohoto politováníhodného případu. Přiznám se vám, že váhám s vysláním dalších agentů, protože o těch zatracených kamenech nevíme zhola nic. Jenže čas kvačí, protože osádka dolu začíná poněkud propadat panice. Není ostatně divu. Slečna Swensonová u dokonce uvažovala o okamžité evakuaci. Naštěstí jsem jí to ale rozmluvil."
"Proč?"
"Zřejmě neznáte galaktické řády," povzdychl si Neuman. "Jestliže je nějaká planeta prázdná, pak se na ní může usadit kdejaký dobrodruh a vyhlásit její nezávislost. Jistě uznáte, že po takových ložiscích naria může zatoužit leckdo."
"Prezident může Elsu vojensky obsadit."
"Ovšem, ale dal by přednost tomu, kdyby nemusel. Vznikl by tím nepříjemný precedens. Potom by si kdejaká společnost mohla vyžadovat armádu, aby řešila první obtíže, které se naskytnou. Musíme si tedy poradit sami, a to hodně rychle!"
Mark si vzdychl a ušklíbl se. "Ale proč já? Máte určitě spoustu jiných agentů, lépe vycvičených a zkušenějších."
"Po pravdě řečeno, nechci tím snižovat vaši hodnotu," pošklebovalse Neuman, "spíš mě zajímá váš android.
"Ray není jediný. Jenom v SDPP jsou desítky lepších robotů ne on."
"Ale mně se nehodí," namítl velkoadmirál.

Khov rozmáčkl v popelníku dávno vyhaslý doutník. Učinil tak surově, až se kolem rozlétlo mračno popelu, které pak smetl rukou.
"Nehrajte si na skromného, Stone. Dobře víte, že Ray je výjimečný. Je jedním z těch vzácných exemplářů, co jsou vybaveni psychickým zesilovačem. Tahle série byla rychle zastavena, protože jen velice málo lidí dokáže tímto způsobem komunikovat. A vy jste skvělý telepat, takže se s Rayem můžete domlouvat na značné vzdálenosti." Na rtech se mu rozehrál úsměv a ukázal se mocný chrup. "Dobře vím, že za to vděčíte setkání s tou rostlinou... Ale ať je tomu jakkoli, jste už řadu let s Rayem důvěrnými přáteli. Tím Ray získal větší samostatnost než ostatní androidi. Bez problému se dokáže zařadit do jakéhokoli světa..."
"A právě to mě zajímá," skočil mu do řeči Neuman.
"Bude se vydávat za agenta Vesmírné policie. Nikoho nenapadne, že tomu tak není. Android se prozradí, protože nedokáže překročit stín svého naprogramování. Když se Ray dostane do nějakých potíží, telepaticky se s vámi spojí a vy mu řeknete, co má dělat. A protože nemá krev, ty kameny ho nemohou vycucnout! A to je náš největší trumf!"
"Ale co já? Já mám krve docela dost," poznamenal chmurně Mark.
"Ale, ale, kapitáne!" usmál se optimisticky Neuman. "Kdy budete mít po boku Raye, tak se vám nemůže nic stát. Poletíte na Elsu jako akcionář společnosti a Raye tam pošlu já jako policistu."
"Ale já přece nemám vůbec žádné pravomoci," bránil se Mark. "Nemůžu mluvit jménem slečny Swensonové."
"S mým plánem souhlasí. Ale přiznám se, že vaší účastí v tomto případu nebyla nadšena."
"Představa, že to budete vyšetřovat," pravil Khov a tvářil se vážně, "mě nenadchla o nic víc než vás, ale jinou možnost nemáme. Ta ložiska naria jsou pro Zemi nesmírně důležitá."
Mark se usmál a na okamžik zavřel oči. "A kdy že mám odletět?"
"Hned," řekl Neuman. "Jachta slečny Swensonové čeká na astroportu. Startujete za dvě hodiny. Máte akorát tak čas skočit si domů pro Raye."
"To je zbytečné. O této akci už ví a bude nás čekat na astroportu."
Nadřízení vytřeštili oči a Marka to velice potěšilo. První se vzpamatoval Neuman.
"Tahle telepatie je velice praktická. Ray na palubě najde uniformu Vesmírné policie a tady jsou jeho doklady. Od této chvíle je to poručík Ray Anderson z mého štábu."
? ? ?
Elsa Swensonová přivítala Marka na palubě Neptuna. Byla to velice pěkná hnědovlasá třicátnice se zářivýma zelenýma očima.
"Je mi líto, že tě do toho zatáhli," vzdychla si. "Ale věřím, že to vyřeší. Cítím se tak trošku vinna. Tolik jsem pospíchala s těžbou, že jsem nedala planetu hloubkově prozkoumat. Kdybychom o Else věděli víc, třeba bychom se tomuto dramatu vyhnuli. Samozřejmě můžeš jednat, jak uznáš za vhodné. I kdyby ses rozhodl dát planetu evakuovat."
"Díky, Elso... Je čas se rozloučit. Za půl hodiny mám startovat."
Zavrtěla hlavou tak prudce, až se jí rozletěly vlasy. "To není třeba. Letím s tebou."
"Ty ses zbláznila!"
"Neboj se, budu respektovat admirálovy příkazy. Neptun zůstane na oběžné dráze a vy přistanete v modulu. Až tam skončíš, loď si tě vyzvedne."
"Tím ale ztratíš moře času!"
"Naplánovala jsem si s tebou dovolenou," usmála se, "takže mi to můj program příliš nerozvrátí. Pojď, připravila jsem ti svou kabinu." Zatvářila se bezelstně a dodala: "Nějak se musíme cestou zabavit."
4
Mark stál v pilotní kabině. V křesle pilota seděl velitel lodi Yuko, podsaditý muž s vlasy černými jako uhel. Zakulacená tvář a šikmé oči připomínaly jeho japonský původ.
"Právě jsme se vynořili ze subprostoru," oznamoval mu. "Za dvě hodiny budeme na oběžné dráze Elsy."
Ray stál o kousek dál a díval se na údaje v počítači.
Byl to mládenec statného vzrůstu s hranatým obličejem a hnědými vlasy. Trochu se podobal Markovi, ale byl statnější.

Androidi byli od lidí k nerozeznání. Vyvinuli je speciálně k tomu, aby provázeli agenty akčního útvaru při zásazích na primitivních planetách, takže nesměli v žádném případě vzbudit pozornost domorodců.
Ray byl z nich nejlepší. Díky velkorysosti Elsy Swensonové se stal Markovým osobním vlastnictvím. Takže se už řadu let od mladého vojáka nehnul a mezi člověkem a strojem se vyvinula zvláštní citová pouta. Kybernetici by se zapřísahali, že něco takového je nemožné. Androidi, tvrdili, mohou jednat pouze podle svého programu. Ale Mark věděl, že tomu tak není. Když Ray zjistil, že Mark je v nebezpečí, dokázal jednat naprosto samostatně. Stalo se to už několikrát. A naopak. Jednou byl při akci vážně poškozen Ray a Mark ho neváhal vláčet značnou vzdálenost nepřátelskou přírodou, čím dával v sázku vlastní život.
"Dobrý den, Marku," ozval se android telepaticky. "Strávil jsi báječnou noc, i když poněkud vysilující."
"Nemůžu si stěžovat... V té policajtské uniformě vypadáš skvěle. Skoro mám až pocit, že vidím nějakého Neumanova pohůnka."
"A jsem teď snad něco jiného? Ale mám pro tebe špatnou zprávu. Admirálovy služby se dneska v noci dozvěděly, že na Else došlo k další mimořádce." Mark stiskl zuby, pak jimi zaskřípal. "Juan Ribero zahynul při písečné bouři. Jeho tělo našli asi půl kilometru od dolu a naprosto bez krve. Nedaleko něj byl elsák a celý nasáklý krví."
"Řekni mi o tý zatracený planetě trochu víc," zavrčel Mark.
Android ukázal na obrazovku. "Elsa je třetí planeta z pěti v soustavě. První dvě, které jsou blíž slunci, jsou opuštěné výhně, kde teplota přesahuje tři sta stupňů. Další dvě, veliké a vzdálené od slunce, se skládají ze ztuhlého vodíku a amoniaku. Dá se říct, že jsou to mrazničky na oběžné dráze! Taky je tam pásmo asteroidů, které zbyly po nějaké vybuchlé planetě."
Mark pozorně četl údaje, které naběhly na obrazovce. "To je zvláštní," poznamenal. "Řekl bych, že ta planeta ještě nedávno existovala."
"Možné to je," souhlasil Ray. "V tom případě se Elsina oběžná dráha musela lehce pozměnit. Určitě se trochu vzdálila od slunce, čím se její podnebí prudce ochladilo..."
Android přejel prsty po klávesnici a planeta zaplnila celou obrazovku.
"Planeta zemského typu, ale pustá. Hmota 0,9 Země. Kolem své osy se otáčí za 23 hodin 10 minut, kolem slunce za 312 dnů. Její atmosféra se skládá z dusíku, kyslíku, asi osm procent, stopy kysličníku uhličitého a vzácných plynů."
Mark se na chvíli zamyslel. "Jestliže tam je kysličník uhličitý, pak to znamená, že tam někdy musel existovat život."
"Může to být třeba i vulkanickou činností," namítl Ray. "I když tam žádné aktivní sopky momentálně nepozoruji."
Na obrazovce se rychle střídaly obrazy.
"Póly jsou pokryty ledem. Jsou tam dva zamrzlé oceány, které pokrývají dvě třetiny planety. Kontinenty jsou pouště, přes ně se táhnou pohoří se zaledněnými vrcholky." Ray ukázal na jedno místo na obrazovce a dodal: "A tady je důl."
"Co všechno víme o těch elsitech?"
"V podstatě nic. Je to taková geologická kuriozita. Něco jako pemza, ale s velkými otvory. Nikdo zatím nevysvětlil, jak vznikly." Na chvíli se odmlčel a potom dodal: "Někdo taky přišel s hypotézou, že by to mohly být živočišné nebo rostlinné skelety, něco jako korály, ale dokázat to nemohl. I když je to vcelku jedno, protože i kdyby měl pravdu, tak by to stejně byly jen fosílie."
Velitel Yuko se obrátil na Marka: "Váš přistávací modul je připraven v komoře B. Za hodinu vás můžeme odpálit."
"Dík, půjdeme se převléknout."
Ve spojovací chodbě se setkal s Elsou. Mladá žena měla elegantní stříbřitou kombinézu, která velice příznivě zdůrazňovala její harmonickou postavu. Zatáhla přítele do své kabiny.
"Jsem tím velice zneklidněna," reptala. "Nikdy jsem s touhle výpravou neměla souhlasit!"
"Ale klid, klid. Ray dá na mě pozor. Dobře víš, že v pravém ukazováku má laser a v levém předloktí dezintegrátor."
"Neuvědomuje si všechna nebezpečí, která tě čekají. Vezmi si tohle!"

Podávala mu široký opasek. Byla to poslední vymoženost pozemské techniky, která kolem těla nositele indukovala silové pole, je ho chránilo před projektily a laserovými paprsky. K rozbití silového pole bylo zapotřebí silnější energie, než produkoval generátor ukrytý v přezce. Stone předmět přijal a lehce hvízdl.
"Tyhle věcičky jsou prakticky určeny pouze pro agenty akčního útvaru..."
Elsa se rozesmála.
"A k čemu by mi bylo moje bohatství, kdybych si nemohla jeden taky opatřit? Navíc mám takový pocit, že mi patří továrna, která je vyrábí."
"U tebe se už není čemu divit. Musíš mít vždycky poslední slovo."
"Taky si vezmi tohle," pokračovala Elsa a podala mu tenoučkou a drobnou laserovou pistoli. "Budu pak klidnější."
Mark si strčil zbraň do kapsy a letmo Elsu políbil.
"Takže brzy na shledanou. Rozlousknu ti ty šutry raz dva. A ještě jsem nezapomněl, žes mi slíbila pobyt na tom tvém rajském ostrově."
"V tom případě se vrať brzy!"
Mark došel za Rayem do přechodové komory. Android mu podal lehký skafandr.
"Vezmi si tohle. Nemá smysl, abys hned po přistání dostal rýmu. Je tam velice chladno."
"Kdyby jen to," ušklíbl se Mark. "A vy se nezapomeňte taky obléknout, už kvůli věrohodnosti, poručíku Andersone od Vesmírné policie."
Usadil se v člunu, který připomínal kouli a horní část měl z průhledné umělé hmoty. Ray zasedl za řídicí desku.
"Připraveni," nahlásil do vysílačky.
"Zahajujeme odpalovací manévr," odpověděl Yuko. "Hodně štěstí!"
Zadní dveře přechodové komory se zavřely. Uplynula vteřina, pak se přistávací modul uzavřel a hned nato vystřelil z lodi v duhovém mračnu krystalků zmrzlého vzduchu.
Mark si natáhl nohy. Kdy řídil Ray, věděl, že se jim nemůže nic stát. Přesně řízený modul jednou obletěl planetu, aby se zbrzdil, a potom se vnořil do řídké atmosféry. Mark obdivoval okrové zabarvení písku. Žádná bouře nehrozila a byla nádherná viditelnost. Ray hladce přistál nedaleko ubikace.
Před ní čekali dva muži. Mark si hned všiml, že u boku mají laserové pistole. Jeden z nich, obr se zrzavými vousy, na ně mávl, aby vešli. Jakmile si svlékli skafandry, vstoupili do společenské místnosti.
Všichni se rychle navzájem představili a Larsen na závěr řekl:
"Jurij má službu v dole. Uvidíte ho večer." A s naštvaným výrazem se obrátil k Markovi: "Kdy přistane loď a vystřídají nás, jak jsem žádal?"
Mark, kterému se role představitele společnosti začínala zamlouvat, suše odpověděl: "Dokud vyšetřování neskončí, žádná loď tady nesmí přistát."
Larsen zbrunátněl. "Zase nějaký geniální výmysl byrokratů, kteří v životě nevystrčili čumák z města! Jak myslíte, že máme udržet důl v provozu?"
Mark zvedl ruce, aby ho uchlácholil. "Vaše potíže známe, Larsene, ale nikdo po vás přece nechce, abyste těžili dál. Naopak, těžba se má podstatně omezit."
Carl se přestal rozčilovat, ale náhle znejistěl. "Snad nechcete všechno zastavit?"
"Rozhodne se, až budeme znát přesnou příčinu nebezpečí, jež nás ohrožuje. Slečna Swensonová nehodlá riskovat další životy. Rádi bychom okamžitě začali s vyšetřováním."
Larsen ukázal bradou na Raye.
Android se přísně zatvářil a chladně pravil: "Není to hned nutné, protože mám zprávu majora Redmana. Pokud jste nezapomněli na nějaké detaily a nechtěli byste doplnit výpověď."
"Chceme vidět elsity," prohlásil Mark.
Larsen ukázal na poušť táhnoucí se průsvitnou stěnou a uchechtl se. "Jsou jich stovky a stovky, ani se nehnou. Pořád nechápu, co se to stalo."
"Nejste sám," odpověděl Ray. "Jsem tady, abych na to přišel. Doktore Sorini, ukažte mi poslední výsledky."
Lékař potřásl hlavou. "Pojďte se mnou do laboratoře, ale varuji vás, není to příjemný pohled."
Po celou hodinu absolvovali zevrubnou přednášku doktora Soriniho. Kdy se vrátili do společenské

místnosti, Mark podstatně zbledl. Larsen ukázal na stůl, kde stály nalité sklenice.
"Poslužte si, je to skotská! Skvělá medicína na ochabené žaludky."
"Dík, je to mnohem horší ne na snímcích."
Larsen se podíval na nástěnné hodiny. "Za chvíli se setmí, teď byste u neměli vyjíždět. Zařiďte se na noc. Doktor vám ukáže pokoje." S hořkým úsměvem dodal: "Máme jich dost a jsem zvědav, jestli bude do týdne obsazen aspoň jeden."
Kdy si Mark všiml, že Larsen se chystá odejít, zeptal se: "Kam jdete?"
"Doprovodím Mika, který střídá Jurije. Z bezpečnostních důvodů jsem rozhodl, že ven se smí pouze ve dvou."
"Ale smrti Redmana a Robina to nezabránilo," poznamenal Ray.
"Vím," zavrčel Larsen, "ale nic lepšího mě nenapadlo." Obrátil se k Markovi a uzavřel: "Aspoň naprogramuju postupné utlumení těžby. Nejde to ráz na ráz, jinak by se stroje porouchaly."
? ? ?
Modul letěl nízko nad poutí. Mark s Rayem odešli z ubikace hned za rozbřesku. Několikrát přistáli, prozkoumali kameny, ale všechny jim připadaly nevinné a neškodné. Mark svraštil obočí a zavrčel:
"Mám takový pocit, že marníme čas. Takhle nic nenajdeme."
"Jenže při podobné hlídce byli naši předchůdci napadeni," namítl Ray.
"Ne tak docela! Řekl bych, že kameny jsou nebezpečné pouze za písečných bouří."
"Tak si na nějakou počkáme!" prohlásil Ray s počítačovou logikou, která nezná netrpělivost.
"Rozšíříme okruh pátrání. Nemá smysl točit se pořád kolem dokola na písku. Vezmi to k těm horám na obzoru."
Zakrátko si u Mark prohlížel horský masiv. Byl z načernalé horniny, velkolepý, zubatý, se zasněženými a lesknoucími se vrcholky vypínajícími se do výše přes osm tisíc metrů.
"Jsou to bývalé sopky," konstatoval Ray a nespouštěl oči z analyzátoru. "Uvnitř ještě bude jisté teplo."
Ukázal na temné skvrny na úbočí jedné hory: "Tady jsou otvory, ústí jeskyň, jež očividně vedou hluboko do nitra hory."
"Larsen volá Stonea, ozvěte se. Larsen volá..."
Mark sáhl po mikrofonu.
"Stone na příjmu. Co je?"
"Chtěl jsem se jenom ujistit, že jste ještě naživu, a informovat vás, že začíná klesat barometr. Za necelou hodinu vypukne bouře. Měli byste se vrátit."
"Zprávu jsem přijal, ale radši si počkáme." Obrátil se k androidovi a s úsměvem pokračoval: "Na tu pověstnou bouři se rádi podíváme."
"Fajn, ale ověř si, jestli je ochranné pole dost silné. Tyhle upíří kameny mi připadají naprosto nelogické a silně jim nedůvěřuji."
Člun brzy pohltilo husté okrové mračno.
"Máme pech, Marku," poznamenal Ray. "V písku je příliš kovových částic a narušují funkci měřicí aparatury."
"Transportér ale takové problémy neměl!"
"Jeho radar má dosah jen pár desítek metrů. V modulu má rozsah mnohem větší. Proto je rušen. V případě, že se setkáme s upířím kamenem, hrozí nám srážka."
"Naber výšku, tu bouři nakonec zvládneme."
Modul se prudce vznesl a potom zpomalil.
"Tady nám u žádné nebezpečí nehrozí," vysvětloval Ray.
Viditelnost se lehce zlepšila, protože stroj letěl nad oblaky.
"Zaměř základnu a přistaň asi kilometr od ní."
"Je to nebezpečné," protestoval Ray.
"Sehrajeme vznešenou roli návnady, ale nesmíme být zase moc z dosahu. Hni sebou, nechci být na téhle nehostinné planetě věčně."
"Tak dobře," vzdychl si Ray, "ale nevyčítej mi, když si natlučeme."
Android bezpečně přistál s elektronickou přesností.

"A co teď?"
"Vylezem a uvidíme!"
Čekali dvě hodiny a obcházeli modul. Po několika prudkých poryvech se bouře zmírnila.
"Vracíme se," rozhodl Mark a byl v mizerném rozmaru.
Když je Larsen spatřil vcházet do společenské místnosti, rozzářil se jako sluníčko.
"Vy jste mi ale nahnali strach," vyčítal jim. "Už jsem se viděl, jak vás jedu hledat. Dejme si skleničku, a oslavíme návrat zázračných dětí."
"Ne, děkuji," odmítl Mark. "Navzdory skafandru mám pocit, jako bych byl napuštěn prachem. Radši si dám sprchu."
Kdy vyšel ze sanitárního bloku s ještě mokrými vlasy, mechanicky vešel do jedné místnosti a hned si uvědomil, že není jeho. Vládl v ní sympatický staromládenecký nepořádek. Na věšáku visel pracovní oděv a na nášivce stálo Peter Stomb. Na stole se po starodávnu vršily spisy. Mark v nich zalistoval. Hromádka, která nebyla příliš srovnaná, se zvrátila, a třebaže se ji Mark snažil zachytit, rozletěla se po podlaze. Sehnul se, začal papíry sbírat a jeden z nich upoutal jeho pozornost. Byl na čtyřikrát přeložený. Na něm řada čísel a několik špatně čitelných slov: drtič... pokles tlaku... výtěžek...
Mark se zamyslel.
"Rayi, přijď za mnou," vyslal telepatickou zprávu.
Jakmile android vešel, ukázal mu lístek. "Hele, tohle jsou poznámky o fungování drtiče a jsou ze stejného dne, kdy zemřel. Připomeň mi Redmanův protokol."
Ray nalezl hledané za pár tisícin sekundy.
"Podle Ribery Stomb odcházel z dolu s tím, že bude psát zprávu. Ale na ubikaci u nedošel!"
"Přesně tak!"
"Jak je tedy možné, že ty poznámky jsou tady?"
"Mohl je najít Larsen nebo někdo jiný a dát je sem."
"A vsunout je mezi dva spisy, viď? To se mi nechce věřit."
Vrátil se do svého pokoje, natáhl se na lůžko a dlouho přemýšlel.

Při společné večeři mlčel.
Larsen se nakonec Raye zeptal: "Postoupili jste nějak ve vyšetřování, pane poručíku?"
Ray odpověděl podle Markovy telepatické instrukce: "Získané údaje zatím souhlasí s údaji mého předchůdce. Dneska odpoledne se kameny neprojevovaly."
Mark vstoupil autoritativně do hovoru. Hrál si opět na ředitele společnosti. "Zahájili jste odstávku strojů?"
"Vše probíhá podle plánu."
"Jak dlouho vám to ještě potrvá?"
"Čtyři dny, v lepším případě tři."
"Pokud se nestane nic nového, zítra večer zavolám slečně Swensonové. Těžba se ukončí a vy se i s celou skupinou vrátíte na Zem."
Larsen zaprotestoval tlumeným hlasem: "Nemůžete tady nechat zařízení bez dohledu."
"Děkuji, už jsem na to myslel," odvětil Mark. "Loď, která pro nás přiletí, vysadí soukromou bezpečnostní službu, asi třicet důkladně vyzbrojených mužů a xenobiology, kteří celou planetu pročešou. S těžbou se začne, a nebude hrozit žádné nebezpečí. Všechno jsme připravili už před mým odletem. Čekají jenom na můj rozkaz."
"Co chcete dělat zítra?" zeptal se Sorini.
"Poslední průzkum. Vyrazíme asi v devět. Přeji dobrou noc."
5
Mark a Ray dosnídali. Seděli ve společenské místnosti sami. Android zvolna otáčel hlavou a všechny detektory měl v pohotovosti.
"Zapni si ochranné pole. Jestliže je tvoje hypotéza správná, pak ti od této chvíle hrozí nebezpečí."
"Naši protivníci, ať už je to kdokoli, zasáhnou podle mého dříve, než dám zprávu na Zem. Obava z příletu silné jednotky by je mohla motivovat..."

"Na rozdíl od tebe si nerad hraju na návnadu."
Do místnosti vešel doktor Sorini a v každé ruce měl pohárek.
"Nesu zásobu kalorií," hlásil s širokým úsměvem. "Jestli se vaše pátrání trochu protáhne, pak ji budete určitě potřebovat. Teploměr dneska klesl pod osmdesát."
Ray sáhl po prvním pohárku a jedním douškem ho vyprázdnil. Ti, kdo ho zkonstruovali, nezapomněli na dutinu v zadní části hrdla, v ní se dezintegrovaly potraviny. Jejich energií, jakkoli minimální, si dobíjel generátor.
"Nepij to!" Telepatické varování dostihlo Marka právě ve chvíli, kdy se chtěl napít. "Je v tom velice silný uspávací prostředek."
Mark naprosto přirozeně zafoukal do tekutiny, jako by ji chtěl ochladit, zadíval se z okna a zeptal se: "Nezvedá se bouře?"
Sorini se na okamžik odvrátil, co Markovi stačilo k tomu, aby si s Rayem pohárek prohodil.
"Chutná to nějak divně," poznamenal a otřel si ústa.
Lékař se usmál ještě víc.
"Je to specialita z mé země. Dáváme ji na Sicílii příliš zvědavým lidem."
Mark vyslal Rayovi telepatickou zprávu: "Jak bychom se teď měli podle něj chovat?"
"Jen usnout, není to smrtelná dávka."
Stone tedy hlučně zazíval a promnul si oči.
"To je zvláštní," zabručel zastřeným hlasem, "mám pocit, jako bych nespal aspoň sto let."
"To je jenom přechodná únava," uklidňoval ho lékař. "Na chvilku se posaďte a hned to přejde."
Zavedl Marka ke křeslu a mladý muž se do něj doslova zhroutil. Ray se skácel na zem. Lékař je chvíli pozoroval: Kdy se ujistil, že usnuli, došel si pro nosítka. S jistými obtížemi je na ně přenesl a upoutal je magnetickými popruhy.
Potom přistoupil k baru a odměnil se sklenkou alkoholu. Popíjel zvolna, malými doušky, a ironicky shlížel na své oběti.
"Už jsme ztratili dost času," zabručel. "Budeme mít celé odpoledne co dělat."
Odtlačil vozíky do laboratoře a chvíli přemýšlel, kterým z těch dvou spáčů by měl začít. Rozhodl se pro Marka a zavezl jeho lůžko pod světlo.
V té chvíli Mark otevřel oči. "Jako bych na chvíli usnul, "předstíral údiv. "Ale... proč jsem přivázán? Co znamená tenhle žert?"
Sorini na něj udiveně pohlédl. "Máte zvláštní metabolismus. Správně byste se měl vzbudit a za moc a moc hodin, spí nikdy. Co se dá dělat. Prožijete agónii při plném vědomí."
Mark otočil hlavou nalevo a potom napravo. "Nevidím vašeho přítele Mika Strika."
Lékař sebou škubl, jako by si sáhl na obnažený drát elektrického vedení. Na obličeji se mu ukázal pot.
"Jak to víte?"
"Inu je to prosté, milý doktore," vysmíval se mu Mark. "Nutně jste musel mít komplice a Strike je jediný, jehož časový plán se shoduje se zmizením obětí."
Sorini se vzpamatoval a ušklíbl se: "To není špatná úvaha, ale své skvělé dedukce už nebudete mít možnost komukoli sdělit. Za hodinu jste mrtev! Mike právě přistává s vaším modulem na místě, kde chudák Carl nalezne vaše těla." Prstem ukázal na dva krásné exempláře elsitů a na tváři se mu rozehrál sardonický úsměv. "Podívejte, tyhle jsem vybral speciálně pro vás. Nádherné kusy, které vsáknou vaši krev. Ještě štěstí, že nejsou při. takové velikosti těžké."
"Jsou to jen inertní kameny, nic vsáknout nemohou," namítl Mark.
"Stačí jim jen trochu pomoci," posmíval se Sorini. "Právě v tom je můj geniální nápad! Vědci budou nad nimi měsíce dumat a na nic nepřijdou, ale úřady budou dál přesvědčeny, že ty kameny jsou opravdoví vrazi."
"Přiznám se, že jsem docela zvědav, jak to uděláte," pravil Mark s takovým klidem, že lékař žasl.
"Rozumím," zvolal a oči mu šíleně zaplály. "Blufujete! Myslíte si, že zneklidním a vy dostanete šanci uniknout. Na to zapomeňte!"
Popadl jeden kámen a postavil ho vedle Markových nosítek.
"Budete svědkem prostičkého vynálezu, který mi vak vynese moře peněz." Vložil kámen do jakéhosi

plastikového obalu s dvěma trubkovitými zakončeními. "Teď jednu trubku napojím na vývěvu."
Plastikový obal se přilepil na kámen. "A je to! Můžeme začít." Sáhl po veliké jehle, dlouhá byla aspoň dvacet centimetrů a tlustá centimetr. Zručně ji připevnil k jedné trubici. Potom přistoupil k Markovi a stiskl vypínač. Rozsvítila se obrazovka. "Pod kontrolou scanneru vám napíchnu aortu. Vakuum natáhne krev a ta se uloží v kameni. Vše je propočítáno tak, aby obsáhl skoro veškerou vaši vzácnou životní tekutinu..."
Jehla byla od Markovy hrudi u jen několik centimetrů.
"Radši se nehýbejte," varoval ho Sorini a tvář se rozzářila škodolibým úsměvem. "Nebude to bolet, aspoň ne moc."
Prudce zarazil trokar. Hrot vak dva centimetry před cílem narazil na jakousi neviditelnou překážku. Vrazil ho do Marka takovou silou, a se ohnul. Lékař nevěřil vlastním očím a díval se na znehodnocený nástroj.
"To... to není možný," vykoktal.
Kdy Mark viděl, jak se tváří, rozchechtal se. "Poručíku Andersone, mám pocit, že vyšetřování skončilo," poznamenal.
"Ne, ještě jste nevyhráli!" zachroptěl Sorini. "Ten váš fízl se probere až za několik hodin a vy jste připoután. Nebojte, nějak už vaše pole vypojím."
Cosi cvaklo a Sorini se otočil. Zděšeně hleděl na svou druhou oběť, o níž si myslel, že spí. Android přetrhl pouta a zvedl se.
"Jak to že...!" zařval.
"Mám jistý výcvik," posmíval se mu Ray a smetl ze sebe popruhy. "Doktore Sorini, zatýkám vás. O vašem dalším osudu rozhodne justiční počítač."
Lékař se chvíli nehýbal, oči mu div nevypadly z důlků a celý byl zsinalý. Po tvářích mu stékaly veliké kapky potu. Vtom sáhl po skalpelu a prudce se vrhl vpřed. Ray před břitem lehce uskočil a sekl Soriniho malíkovou hranou.
Sorini měl nejdřív pocit, že se srazil se zdí. Zuby mu zacvakaly, rty se rozevřely a ústa měl najednou plná krve. Dostal takovou ránu, že letěl pozpátku. Hlavou se praštil o podlahu a zrak mu zastřela rudá mlha.
"Nech toho kočkování," ozval se Mark, "a radši mě vysvoboď."
Android ho odpoutal a pomohl mu vstát. V tom okamžiku vešel do laboratoře Mike Strike. Byl to mu sice prostřední postavy, ale rozložitý, s nízkým čelem a katanovými vlasy.
"Už jsi? Přátelé jsou tady a musíme ještě zlikvidovat ty tři..."
Kdy spatřil, že Mark s Rayem stojí, zatímco Sorini úpí na podlaze se zakrváceným obličejem, zmlkl. Rychle sáhl k opasku pro laserovou pistoli. To však Ray předvídal. Skočil na něj, popadl ho za ruku a zbraň mu vytrhl. Pak s ním smýkl na soupravu vědeckých aparatur. Strike napůl ztratil vědomí a svalil se do střepů a kovových úlomků.
"Dobrá práce, poručíku," odtušil Mark. "Teď u nám jenom zbývá informovat Neumana. Představuji si, jak jsem na ostrůvku slečny Swensonové..."
Ozvalo se jakési pískání a sílilo. Sorini zvedl hlavu, na rtech se mu rozehrál úsměv, ale okamžitě zkřivil tvář. Natržená ústa ho poněkud bolela.
"Jste v háji, Stone, naši přátelé jsou tady. U nemůžete nic udělat. Elsit vysákne vaši krev a..."
Nedořekl. Ray ho udeřil do hlavy a omráčil ho. Stejně tak postupoval v případě Strika, který se pokoušel vyplazit ven. Potom zaběhl do hlavní místnosti. Skleněnou stěnou spatřil na přistávací ploše hvězdolet.
"Měli bychom se pokusit varovat Zemi," rozhodl Mark. "Je to solanská loď a řekl bych, že posádka nepřiletěla zrovna s přátelskými úmysly."
Solan byla planeta v okrajové části Galaxie a patřila k Pozemské unii teprve od minulého století. Její připojení se vak zakládalo spí na touze obchodovat ne na přijetí obecných zásad Unie. Solan si žárlivě střežil autonomii. Na tomto světě byli oficiální představitelé Unie zavřeni na ambasádách a vláda udělovala souhlas k přistání podle záhadných měřítek. Solanský astroport se stal shromaždištěm všemožných vesmírných pirátů a ostatní sebranky. Bandité tam mohli nakoupit zásoby a zbavit se naloupeného zboží. Místní obchodníci netrpěli přílišnými zábranami a lup prodávali dál, přičemž tvrdili, že je to místní tovar.

Vesmírná policie o tom všem pochopitelně věděla, ale mohla proti pirátům zakročovat pouze do chvíle, než přistáli na Solanu.
"Marku, je tu problém!" V Rayově hlase byla skoro lidská úzkost. "Vysílačka přestala fungovat. Ten mizera Strike vyřadil hyperprostorový vysílač z provozu. Oprava mi potrvá několik hodin."
"Obávám se, že tolik času zase nemáme. Koukej se!" Z hvězdoletu vycházeli ozbrojení muži. Mohlo jich být asi deset, co by nebylo zas tak hrozné, ale měli s sebou dva velké ovoidy s šesti chapadly.
"Bojoví roboti," vydechl Ray. "Výbojům jejich dezintegrátorů ani tvá, ani má ochranná clona nedokážou vzdorovat déle ne dvě minuty. Co budeme dělat?"
"Padáme odtud! Podívej, už jdou k nám. Zkusíme se dostat k modulu. Můžeš ho zavolat?"
Android vyrazil jakýsi neartikulovaný zvuk a potom řekl: "Už jsem ho lokalizoval, ale dálkové ovládání se porouchalo. Určitě v tom má prsty zase Strike!"
Ovoid, který kráčel v čele oddílu, byl od nich u necelých tři sta metrů.
"Pořád ještě máme šanci zdrhnout!" vykřikl Mark. "Dostali jsme nečekaného pomocníka!"
A vskutku, velkou rychlostí se blížil okrový mrak, jedna z těch divokých, náhlých, děsivých písečných bouří. Ray pomohl příteli do skafandru a rychle se oblékl i sám, třebaže ho nepotřeboval. A do poslední chvíle chtěl zastírat, že je android. Byl to jejich jediný trumf v téhle hře se značenými kartami!
Přátelé vyšli hangárem, který se nacházel za budovou. Mark měl v úmyslu jet transportérem, ale Ray mu to rozmluvil.
"Dělá příliš velký rámus a dá se zaměřit i jednoduchým radarem. Modul je od nás jenom dva kilometry."
Vešli do prvních mračen zvířeného písku. Za pět minut se ztratili v bouři. Ray vzal přítele pod paží. "Pojď za mnou," řekl telepaticky.
Navzdory poryvům větru postupovali přímo. Uplynula čtvrthodina, a Markovi připadala jako celá věčnost. Měl nepříjemný pocit, že oslepl, a proto ho téměř překvapilo, když náhle před sebou spatřil modul.
Vlezli dovnitř, zavřeli za sebou. Mark si rozepínal skafandr a oddychl si.
"Kam to vezmeme?" zajímal se Ray.
"Kdy nabereme výšku, zaměří nás radar hvězdoletu a bez potíží nás zlikvidují. Zůstaň aspoň dvacet metrů nad terénem. Bouře ruší vlny, co nás dočasně ochrání před zpozorováním."
"Ale je to příliš velké riziko!"
"To vím, ale jiné řešení nemáme. Dívej se rentgenovým zrakem. Pospěš! Solanci budou každou chvíli reagovat, a dobře víš, že nás může lokalizovat i radar na krátký dosah."
Ray spustil generátor, ovšem nikoli bez hluku.
"Kdo s čím zachází, tím také schází."
Modul se zvolna vznesl a potom se pomalu vzdaloval. Znepokojivě skřípal v nárazech písečné smrti. Markovi připadalo, že se vnořil do krvavého vesmíru. Míjely dlouhé minuty.
"Blížíme se k hoře," oznámil Ray.
"Vzpomeň si. Včera jsi mi ukazoval ústí jeskyň. Kdybychom se s modulem do nějaké dostali, měli bychom aspoň dočasný úkryt."
"V tom případě by bylo lepší počkat, až se bouře uklidní, jinak se rozmlátíme o úbočí."
"To máš pravdu," povzdychl si Mark. "Tak přistaň a musíme mít strpení."

6

Kapitán A'Kin vešel do hlavní místnosti baráku. Byl to skoro dvoumetrový obr a vážil dobrých sto dvacet kilo. Pod tukem měl impozantní svaly. Z hory masa čněla kulatá hlava s hrubými rysy, jako by je někdo vysekal srpem. Velice modré oči vypadaly ve srovnání s tělem, až směšně maličké. Pleť měla zvláštní břidlicový odstín, co svědčilo o tom, že mezi jeho předky bylo několik humanoidních ras. Tváře se mu ztrácely za několikadenním prokvetlým strništěm. Za opaskem skafandru mu vězela těžká laserová pistole.
Za ním kráčel jeho zástupce Ork. Vedle svého nadřízeného se zdál křehký jako dítě. Měl úzkou tvář, orlí nos, černé oči vpadlé hluboko do důlků a chráněné vystouplými oblouky obočí.
A'Kin sebejistě zamířil k baru a posloužil si sklenkou alkoholu. V jeho obrovské tlapě vypadal kelímek jako náprstek. Hodil ho do sebe na ex a zaduněl hrobovým hlasem:

"Panebože, on tady nikdo není!"
V tom okamžiku se ukázal vrávorající Sorini. Objem rtů se mu zdvojnásobil a tváře měl zčernalé zaschlou krví. Kapitán se na něj lhostejně podíval.
"Tak co? Jak jste na tom?"
"Máme takový menší problém! Stoneovi s tím fízlem se podařilo utéct."
A'Kin zařval, až se zatřásli nejen muži, ale i zdi. "Bando neschopná! Mike mi rádiem tvrdil, že je vykrvuje!"
"Mělo se tak stát," blekotal Sorini, "jenže se vzbudili, dřív než jsme čekali, nevím, jak se to mohlo stát, a tomu poldovi se podařilo vysvobodit. Má sílu jako bejk."
"Kam utekli?" řval A'Kin, popadl Soriniho za kombinézu a cloumal s ním, div lékaři neuletěla hlava.
"Nech toho!" sípal Sorini. "Daleko nebudou. Určitě utíkali k modulu."
Surovec ho pustil na zem a sejmul z opasku vysílačku. "Floyde, chci, abys zaměřil modul. Rád bych měl jeho posádku živou, ale jestliže proletí stratosférou, tak na ně klidně pošli raketu. Ten polda toho ví příliš, než abychom riskovali. Totéž platí pro případ, že by chtěl odeslat nějakou zprávu."
"Tohle nebezpečí nehrozí," zašeptal Sorini, kterému se konečně podařilo vstát. "Mike zničil hyperprostorovou centrálu jejich vysílače."
"To je klika! Jinak by bylo všechno v tahu."
Z rádia se ozval hlas:
"Nic jsem nezjistil, pane kapitáne, ta zatracená bouře porouchala radar. Jsem si jist jedině tím, že se nepokoušejí odletět."
"Hlídej to dál, Floyde. Musíme je dostat za každou cenu."
"Co na tom?" uchichtl se Sorini. "Nejpozději za dvanáct hodin zahynou zimou!"
"Blboune!" osopil se na něj A'Kin. "Aby naše akce byla naprosto legální, musím ukázat všechny mrtvoly a kameny nasáklé krví!"
Dva z A'Kinovy posádky strčili dovnitř Larsena s Karpovem.
"Co má tohle znamenat?" křičel Carl a pravé oko mu zdobil kolosální monokl.
A'Kin se na chvíli zadíval na sklenici, do ní si opět nalil.
"Hnus!" zašklebil se. "Ta vaše společnost vám taky mohla dodat lepší břečku. Teď už je pozdě!" Mrštil pohárkem na druhý konec místnosti. "Jsem novým majitelem Elsy. Objevil jsem neobydlenou planetu. Všechny zabily upíří kameny. Takže se tohoto světa mohu ujmout naprosto legálně!"
"To přece není pravda!" bouřil se Larsen.
"Řekněme, že zatím to tak docela pravda není. Doktorskej, měl by ses o své přátele postarat!" A'Kin ukázal na inženýra a rozesmál se: "Pro něj ale vyber pořádnej šutr!"
Carla to na moment uvedlo do rozpaků. Kdy konečně pochopil, že se schyluje k dramatu, vrhl se na Soriniho a řval: "Hajzle! To tys nás zabíjel!"
Popadl lékaře za krk a hned nato se po podlaze válela dvě mužská těla. Sorini se marně bránil, nepodařilo se mu rozevřít kleště svírající mu krk. Zmítal se v křečích a obličej mu nebezpečně modral. Oba členové posádky překvapením zvedli laserové pistole, ale báli se vystřelit, aby nezasáhli svého komplice. Nebýt A'Kina, Larsen by doktora určitě uškrtil. A'Kin popadl Carla za kombinézu a omráčil ho pádnou ranou pěstí. Sorini se posadil jen s potížemi a snažil se natáhnout vzduch do zmučeného hrdla.
"Tenhle už nebude aspoň potřebovat narkózu," posmíval se A'Kin. "Hned ho vykrv."
Doktor několikrát otevřel ústa, ale slova ze sebe nedostal. Nakonec se mu pracně podařilo vypravit:
"Mám problém. Ten polda, když se pral s Mikem, rozbil několik přístrojů. A taky vývěvu."
"Může ji opravit?"
"Asi ano, ale chvíli to potrvá."
"Jak dlouho?"
"Několik dní, protože jsem si ji musel sestavit sám. Nemohl jsem si ji prostě jen tak objednat. Bylo by to příliš nápadné."
"Dávám ti osmačtyřicet hodin, víc ani minutu! Hni sebou!"
Sorini, který se ještě nevzpamatoval, vyšel z místnosti a musel se přidržovat stěny. A'Kin se obrátil ke svým mužům: "Ty dva zavřete a hlídejte je. Budete se střídat."

Kdy odešli, Ork, který zatím mlčel, zabručel: "Aby ti vyšel plán, Vesmírná policie musí vidět těla šesti těžařů."
"Přesně tak!"
"A co doktor?"
A'Kin se na chvíli zadíval na tlusté a hranaté nehty.
"Je samozřejmé, že i on využije svého vynálezu. Dostane se mu spravedlivé odplaty. Dávej na něj pozor a dohlídni, jak je daleko. Pak to s ním provedeš totiž ty. A teď je na čase spojit se Pozemskou unií."
? ? ?
Bouře ztrácela na zuřivosti, připomínala zápasníka, jemuž v lítém boji docházejí síly.
"Tak co?" začínal být Mark netrpělivý.
Ray vylezl zpod řídicího panelu modulu a tvářil se ustaraně.
"Hyperprostorový vysílač nefunguje. Nemůžeme přivolat pomoc. Musíme počkat, až se v soustavě vynoří nějaký hvězdolet."
Viditelnost se zlepšovala a nedaleko nich se ukázala hora.
"Vylezeme," rozhodl Mark. "Modul je už tak zaprášený, že skoro nevidím."
Seskočil na zem, udělal pár kroků a upíral zrak na skály.
"Marku, pozor!"
"Co je?"
"Před tebou! Jako by se tam pohnul písek. Nehýbej se."
Mark se podíval před sebe, ale nic nepozoroval. Okrový písek, stejný jako miliony dalších tun, jež pokrývají tuto pochmurnou a jednotvárnou pláň. Ray poodešel o deset metrů a popadl obrovitý elsit. Zvedl ho jednou rukou a mrštil jím přesně před svého druha.
Kámen dopadl a zvířil mračno jemného prachu. Kdy se prach usadil, stalo se něco nepředstavitelného. Písek jako by ožil! Cosi se zahemžilo, roztříslo kámen, který se krátce nato rozpadl a ztratil se v zemi.
"Minerální mravenci," vydechl Mark. "To snad není pravda!"
"Zvláštní," poznamenal klidně Ray. "Řekl bych, že jde o řadu chemických jevů."
Kámen splynul s pískem. Písek se zvolna zklidňoval a za chvíli bylo vše nehybné a zmrzlé. Nebýt Raye, Mark by řekl, že měl halucinaci.
"Soudím, že propříště bude rozumnější, když půjdu první já," poznamenal android.
V těžební oblasti ještě zuřila bouře. Mark ukázal na řadu otvorů na úbočí asi pětisetmetrové hory.
"Do té díry vpravo bychom se vešli. Můžeme..."
"Co je zas tohle?" přerušil ho náhle Ray.
Písek se zvedal, jako by jím projížděl pluh. Vynořilo se to asi třicet metrů od nich a připomínalo to metrového škorpióna.
Marka ta podívaná fascinovala. Tvor jako by se skládal z kousků růžových krystalů, v nich se odrážely sluneční paprsky. Třpytivá, přímo pohádková podívaná. Na okamžik se zastavil. Přední končetiny mu zakončoval pár velikých průhledných klepet. Ray už zvedal levou paži s dezintegrátorem.
"Moment," zastavil ho telepaticky Mark. "Přesuneme se na druhou stranu toho minerálního mraveniště."
Přeběhli necelých deset metrů. Krystalická bytost zaregistrovala pohyb a okamžitě se dala na pochod.
Začínalo drama: Tvor zapadl do prachu - přímo doprostřed hrůzného hemžení.
Škorpión se divoce zmítal a vířil mračna prachu, klepeta mu zapadala do písku, otvírala se a zavírala s ostrým vrzáním, jež skoro přesahovalo práh snesitelnosti pro lidské ucho.
Markovi připadalo, že pohyby krystalické bytosti se zpomalují.
"Ať si to spolu vyříkají," navrhl. "My odtud radši zmizme, než se ukážou další vzorky. Na poušť je tady poměrně čilý provoz!"
"Nastup si první," doporučil mu Ray.
Zakrátko se vznesli a android vedl stroj těsně podél hory. "Takhle nás nezaměří," vysvětloval.
Modul se dostal k ústí hluboké jeskyně. Zvolna do ní vletěl a rozsvítil reflektor. Jeskyně se táhla hluboko do nitra hory. Když do ní pronikli dvacet metrů, Ray vypnul generátor.
"Je dost nepravděpodobné, že by nás tady našli," radoval se Mark.
"Nerad bych ti ničil iluze," namítl Ray s ustaraným výrazem, "ale zjišťuji, že ti kyslík vydrží už jenom dva

dny, a to s ním budeš muset sakra šetřit. Mám sice výživné tablety, ale brzy budeme mít potíže s vodou. Musíme najít nějaký led.
"Ale ze všeho nejdřív bychom se měli zamyslet," zavrčel Mark.
7
Elsa Swensonová vešla do pilotní kabiny Neptunu.
"Máme tady zprávu od Vesmírné policie," oznámil jí Yuko.
Obrazovka se rozzářila a ukázal se na ní admirál Neuman. Čelo mu brázdily vrásky, což svědčilo o tom, že je pořádně naštvaný. Z očí mu sálal vztek.
"Stalo se to, čeho jsme se obávali," začal suše.
"Co tím chcete říct?" zneklidněla Elsa.
"Odposlouchávací služba zachytila zprávu pro Radu Pozemské unie. Poslal ji jistý A'Kin."
"Kdo je to?"
Admirál opovržlivě ohrnul rty. "Máme na něj záznam v počítači. Dobrodruh, pašerák, pirát... Je podezřelý z mnoha zločinů, ale nikdy se mu je nepodařilo prokázat. Navenek vypadá jako hrubec a hňup, ale ve skutečnosti je neobyčejně prohnaný."
"A co chtěl?"
"Jeho loď prý potřebovala nutnou opravu, a proto se rozhodl přistát na Else. Tvrdí, že na jeho volání nikdo neodpovídal. Překvapilo ho to, prohledal tedy ubikace a celé okolí. Našel prý jen vykrvené mrtvoly celé expedice a u nich kameny nasáklé krví."
Slečna Swensonová náhle zbledla.
"Mark?" zabručela stísněně.
Nedokázala si představit, že by byl mrtev. Mark, jediný muž, kterého miluje. Jediný, kdo nikdy nezneužíval jejich vztahu, aby se obohatil na její účet.
"O kapitánu Stoneovi nemáme zprávy. Pokoušeli jsme se navázat spojení s modulem nebo základnou, ale marně." Když si všiml, jak je zděšená, dodal: "Jedno mě ale mate. Ten A'Kin, aby nás přesvědčil, dodal, že rovněž našel tělo poručíka Vesmírné policie, a to bez jediné kapky krve."
"Ale to je přece nesmysl!" vykřikla Elsa. "Ray je android."
"To A'Kin právě neví," zatvářil se Neuman mazaně. "Takže Raye nenašel. Tudíž je pravděpodobné, že i Stone je živ a zdráv."
"Je to ovšem jen chabá naděje."
"K optimismu mě vede jiný důvod," uklidňoval ji admirál. "Dobře víte, jak úzké vztahy jsou mezi kapitánem a Rayem. Kdyby kapitán byl mrtev, Ray by se určitě mstil a zanechal by za sebou pořádnou spoušť."
"Moc a moc si přeju, abyste měl pravdu," vzdychla si Elsa.
"Potíž je ale v tom," pokračoval Neuman, "že momentálně se A'Kin může naprosto legálně považovat za majitele Elsy a veškerého zařízení, co na ní je. Co je pro Zemi katastrofa."
"Nemůžete mu v tom zabránit?"
"Bohužel ne! Podle zákona smím pouze vyslat vyšetřovací skupinu, aby si ověřila tvrzení nového majitele. Proto jsem požádal plukovníka Parkera, který velí křižníku, aby odletěl na Elsu. Měl by tam být za tři dny. Počítejte s tím, že bude vyšetřovat velice zevrubně. Pokud je Stone ještě na planetě, tak ho najde."
Slečna Swensonová řekla odhodlaně. "Děkuji vám, pane admirále. Přeji si rovněž se vrátit na Elsu." Aby předešla protestu, dodala: "Kradou mi můj důl a musím být při tom."
"Budiž," svolil Neuman. "Dám vědět plukovníku Parkerovi, naléhavě vás ale žádám, abyste se svěřila do jeho ochrany. Prezident by určitě neměl radost, kdybychom ztratili planetu a k tomu nám ještě unesli významnou osobnost!"
? ? ?
A'Kin přecházel po společenské místnosti sem a tam. Při pohledu na jeho obrovskou postavu se na něj hodilo přirovnání k medvědu v kleci. Ork bázlivě vklouzl do místnosti.
"Tak co?" zařval kapitán.
Ork zavrtěl hlavou. "Floyd nic nezjistil. Helijety prohledaly široké okolí. Modul se jaksi ztratil."
A'Kin vztekle zadupal. "Stroj, i když je poškozen, se přece nevypaří! Zůstanou po něm nějaké stopy.

Když vezmeme v úvahu, kolik času měli během bouře, tak se mohli schovat jedině v horách! Pošli tam bojový transportér, ať prozkoumá úpatí, a helijet, ať prohledá všechny soutěsky!
Ork roztržitě přikývl. "Proč se tak namáháš? Podle Soriniho by už měli být mrtvi vyčerpáním nebo se udusili."
A'Kin si útrpně vzdychl a opáčil: "Za dva dny má přiletět křižník Vesmírné policie. Chci jim ukázat všechna těla. Tím vyšetřování skončí a poldové budou muset fofrem vypadnout. Jinak se tady usadí pod záminkou, že musí pátrat po kamarádech. Prostě chci, aby to bylo co nejdřív z krku."
"To pak budeš těžit?"
"Co tě nemá!" rozesmál se A'Kin. "Dám planetu do dražby a dostane ji ten, kdo nabídne nejvíc. Je mi úplně jedno, jaké bude národnosti, jen kdy pořádně zaplatí!"
"Solanským úřadům jsi tvrdil, že Solan bude mít přednost."
"V tom případě se budou muset snažit." Zamnul palec o ukazováček.
"Určitě je to rozzuří. A Solan potřebujeme. Kde jinde bychom brali zásoby..."
"S tou hromadou prachů," zachechtal se A'Kin, "se už nebudem muset plahočit vesmírem. Naprosto legálně se můžeme usadit na Zemi. Vždycky jsem snil o tom, že jednou povedu život jako milionář..." Při tom pomyšlení se mu na okamžik objevil na tváři úsměv, ale hned nato mu opět ztvrdly rysy. "Zatím musím najít tělo toho poldy. Jak je Sorini daleko?"
"Opravy postupují. Kdy všechno půjde dobře, přístroje by zítra večer měly být opět funkční. Takže než přiletí křižník, bude všechno v pořádku."
"A co ostatní mrtvoly?"
"Doktor je pečlivě uložil do místnosti vedle laboratoře i s příslušnými kameny."
"Bezva! Vyšli obě hlídky. Tomu, kdo je najde, slib odměnu. To je povzbudí!"
8
Mark se narovnal v křesle. Už uplynuly dvě hodiny od chvíle, kdy Ray přistál s modulem v jeskyni.
"Bouře se snad už uklidnila, zkusíme se podívat, co dělají ostatní..."
Kapitán sebral elektronický dalekohled a vyšel k východu z jeskyně. V dálce na malé přistávací ploše se tyčila loď vetřelců a osvětlovaly ji poslední paprsky zapadajícího slunce.
"Má solanské identifikační znaky. Vzhledem k místním zvyklostem je silně pravděpodobné, že jsou to piráti. Tuhle akci se Sorinim museli naplánovat u dávno!"
"Pozor," varoval ho Ray. "Právě startuje helijet. Určitě nás letí hledat."
Mark rychle ustoupil.
"Jediná možnost, jak varovat Zemi, je vniknout do jejich lodi," vzdychl si.
"To nepůjde jen tak. Mám to zkusit dneska v noci?"
"Ne. Teď budou ještě moc ostražití. Vyčkejme den dva. To si u budou myslet, že jsme mrtví. Nevědí, že nepotřebuješ kyslík a že mám tudíž dvojnásobnou zásobu."
"Bude to rozumnější. Ale abychom vydrželi dva dny, budu ti muset sehnat nějakou vodu. Antigravem se dostanu na vrchol a přinesu ti kusy ledu."
Mark roztržitě pokýval hlavou. "Nepřipadá ti, že je tady o něco tepleji?"
"Máš pravdu. Je tady jenom minus čtyřicet, a ne osmdesát jako venku."
"Půjdeme se podívat, kam vede jeskyně. Jestliže je dost hluboká, třeba narazíme na podzemní řeku..."
Raye nápad příliš nenadchl. "Museli bychom sestoupit dost hluboko, aby se teplota zvýšila. Vyčerpá tě to."
"Nechme těch poraženeckých nálad," usmál se Mark. "Když budu unavený, poneseš mě. Máš antigrav zkonstruovaný tak, aby unesl dvě těla. Nejdřív mi posviť."
Android zapnul mozkový reflektor a temnotu proťal paprsek světla. Pár metrů od místa, kde modul přistál, se dno jeskyně mírně svažovalo. Přátelé rychle sešli něco přes půl kilometru. Dostali se do prostory připomínající rotundu, z níž cesta už nikam nevedla.
"Slepá ulička," zavrčel Ray. "Má jedinou výhodu, že je tady jenom dvacet pod nulou. Ušetříš tím energii skafandru."
Mark pomalu prohlížel stěny. Nakonec objevil asi dvaceticentimetrovou škvíru a Ray do ní posvítil.
"Je tam další jeskyně."

"Proraz dezintegrátorem cestu!"
Ray přikývl a doporučil mu, aby se vzdálil. "Skála se rozžhaví a může puknout."
Z androidova levého předloktí vyšlehl nafialovělý záblesk. Do skály se vykousl kruh o průměru dvou metrů. Stačily tři výboje a dílo bylo dokonáno.
Mark stáhl vyhřívání skafandru, protože vzduch se prudce oteplil. Potil se a začínala ho sužovat žízeň. Na okamžik zalitoval, že nesouhlasil, když mu Ray navrhoval, že půjde hledat kusy ledu. Jeho pozornost pak upoutal jakýsi podivný zvuk.
"Rayi, posviť mi tam!"
Reflektor změnil směr a odhalil tenký čůrek vody prýštící ze skály.
"Zvláštní," poznamenal android. "Zřejmě byly v kameni zamrzlé kapsy a dezintegrátor je roztavil." Z úkrytu v pravém stehně vytáhl pohárek, nabral trochu tekutiny a ochutnal ji. "Nic moc, příliš mnoho minerálních látek. Ale pitná je." Naplnil pohárek a podal ho Markovi. "Napij se. Teplota každou chvíli klesne a voda zase zmrzne."
Mark stačil vypít tři pohárky a čůrek se opět změnil v rampouch.
"Prima," usmál se. "Tenhle problém bychom měli na čas za sebou. A teď se podíváme, kam vede ten tvůj tunel."
Opatrně se přiblížil k otvoru. Ústil do rozlehlé jeskyně a reflektor na její druhý konec nedosvítil.
"Zase potřebuji tvou pomoc, Rayi," usmál se.
"Vlez mi na záda a jdeme."
Sestup připadal Markovi nekonečný. Ale blahořečil technikům, kteří zkonstruovali tak dokonalý stroj, jako je Ray. Konečně se dostali na dno.
"Zdá se mi, že jsme v hlavním kráteru bývalé sopky," usoudil Ray. Mark se podíval nad sebe. Ve tmě nebylo nic vidět. Mechanicky si seřídil termostat skafandru. Teplota opět stoupla a blížila se k nule.
"Není to po takovém sestupu normální?"
"Přinejmenším to znamená, že na této planetě existuje značná vulkanická činnost..." Ray náhle zmlkl. Několikrát se rozhlédl a potom pokračoval: "Zvláštní, je tady patnáct procent kyslíku. Nepotřebuješ skafandr."
"Jak si to vysvětluje?"
"Skály možná nějaký kyslík zachytily. Teplota uvolnila jeho molekuly a ty se tady nashromáždily."
Prošli dno jeskyně. Tentokrát jim připadalo, že se definitivně dostali do slepé uličky.
"Mám pocit, že vnímám ještě teplejší místo," řekl však po chvíli Ray. Zamířil ke shluku balvanů. "Tady za tím je další jeskyně."
"Tak do ní proraz cestu," odtušil jednoduše Mark.
Android se dal do díla. Činil se metodicky, zvedal balvany, jaké by neunesli ani tři muži. Po půlhodině práce se mu podařilo uvolnit asi metrový otvor těsně při zemi. Z klenby tunelu visely stalaktity.
Vypadá to jako tlama nějaké příšery, pomyslel si Mark a chvíli váhal, než do tunelu vstoupil.
Ray si uvědomoval jeho strach. Popadl kámen, prudce jím mrštil do otvoru a několik stalaktitů přerazil. Stěny se dlouze chvěly, pak se ozvalo hučení, hluboké a temné, až zachvěl se celý jícen.
Ray instinktivně přirazil Marka k protější stěně a postavil se před něj jako štít. Otvor se zvolna zavřel. Skála se dala do pohybu, blížila se, úděsný pohled. Vchod do tunelu byl skutečně tlama jakési kamenné příšery, jejíž hlava se k nim teď přibližovala. Jejich směrem se plazila velikánská krystalická housenka, pomalu, ale neochvějně, a vzbuzovala dojem pekelné mocnosti, jíž nedokáže nikdo zastavit.
Gigantická hlava byla od nich už jen několik metrů. Tlama se znovu rozevřela a opět se ukázalo to, co Mark zprvu považoval za stalaktity: byly to krystalické zuby. Dva černé a lesklé kameny zřejmě představovaly oči bytosti, která jako by pocházela z divokého snu.
"Zataj dech!" zařval najednou Ray. "Bude tady pěkně horko."
Vylehl nafialovělý paprsek a zasáhl tvora mezi oči. Zlomek vteřiny měl Mark pocit, že se nic nestalo, ale pak hlava náhle zmizela.
Další dva zášlehy nestvůru dorazily. Mark si roztřesenou rukou rozepnul skafandr. Po čele se mu valil pot, pálil ho do očí, stékal mu po tvářích.
"Když si představím, jak si naši nepřátelé představují, že umírám zimou...," uchechtl se. "Doufám, žes to

nahrál, Rayi. Zas bude na prodej pěkný záběr."
Aby si Služba pro dohled nad primitivními planetami zlepšila rozpočet, prodávala televizním společnostem ty nejfantastičtější nahrávky androidů.
"Tentokrát to bude poněkud problém," poznamenal Ray se stoickým klidem. "Jsme na akci Vesmírné policie a planeta patří slečně Swensonové. Až soudy rozhodnou, komu vlastně patří práva na tyhle záběry, budeme my dva už dávno v důchodu." Ukázal na další čůrek vody. "Možná by ses měl zase napít, dost jsi toho vypotil."
Mark, celý ještě pod dojmem nedávného zážitku, kývl hlavou, opláchl si obličej a potom se lačně napil.
Ray si vytáhl z pravého stehna dvě dávky koncentrované stravy a vsunul je příteli mezi rty.
"Vezmi si je, musíš zase načerpat síly. Od rána jsi nic nejedl."
Mark tabletky pomalu cucal. Ukázal na kruhový otvor, který příšera uvolnila, a zašklebil se:
"Doufám, že byl svobodný. Nemám chuť setkat se s jeho družkou."
"Odpočiň si, budu hlídat. Tady aspoň můžeš uspořit kyslík a energii skafandru."
Mark se propadl do neklidného spánku, sužovaného nepříjemnými sny.
Kdy se probudil, zamumlal: "Kolik je?"
"Asi pět. Brzo vyjde slunce."
Mark v duchu rychle započítal a potom rozhodl: "Do příští noci nic nenaděláme. Takže můžeme pokračovat v průzkumu."
"Byl bych radši, kdyby sis ještě pár hodin pospal. Nechce něco na spaní?"
"K čemu? Cítím se ve formě!" Vstal a jen stěží zakryl úšklebek. Svaly měl ztuhlé a klouby ho bolely. Ray mu chtěl pomoci, ale předešel ho a poznamenal: "Všechno je relativní. Ale troška tělocviku mi udělá nejlíp!"
"Hodně pij a dej si ještě jednu tabletku," nabádal ho android.
"Díky, starý brachu, stará se o mě jako vlastní matka, ale ujišťuji tě, že se dokážu hýbat bez potíží. Už jsi prozkoumal sluj té rozkošné potvůrky?"
"Radši jsem se od tebe nehnul. Jsme ve světě, který se diametrálně liší od našeho, a nedokážu předvídat ani v nejmenším."
"V tom případě půjdeme společně. S tebou po boku se cítím mnohem jistěji."
Mark vklouzl do prázdného tunelu. Trochu se bál. Se skloněnou hlavou ušel asi sto metrů. Připadalo mu, že v dáli vidí matné světlo. Překvapilo ho to, pokračoval dál a nevnímal, jak ho od nepřirozené pozice bolí bederní svaly. Pak došel na konec tunelu. Otvíral se do další obrovské jeskyně, jejíž stěny vydávaly neskutečnou namodralou zář. V ohromení nad nečekanou podívanou se zastavil.

9

Ork pozoroval, jak nad obzorem stoupá bledé slunce. Čtyři členové posádky právě dokončovali opulentní snídani. Ukázal na dva, kteří byli k němu nejblíže, a nařídil jim: "Vezměte si transportér a prozkoumáte celé úpatí hory." Obrátil se ke zbývajícím dvěma a pokračoval: "Vy si vezmete helijet a pročešete všechny soutěsky a rokliny, v nichž by se modul mohl schovat. Musíte ho najít do večera, šéf na to spoléhá. Dobře víte, že dokáže být velice velkorysý, když se vám to povede, a naopak. Však dobře víte."
"A když na ně narazíme," namítl jeden z mužů, "nebudou se chtít bít?"
"O tom vřele pochybuji," ušklíbl se Ork. "Teď už budou zmrzlejší než syntetickej steak v supermarketu. Ale v žádném případě neriskujte. Jakmile je najdete, dejte nám vědět a my vám pošleme posilu. Udržujte spojení se základnou."
Rozběhli se ke strojům a Ork si zabručel: "Jdu dohlídnout na Soriniho, aby to měl do večera opravené."
? ? ?
Helijet zvolna přelétal horu. Ludo pilotoval a Igor elektronickým dalekohledem pozoroval krajinu. Igor byl velký, plavovlasý, rozvážný.
"Kde to mohli posadit?" vrčel. "Přece by se od jejich kupole mělo odrážet slunce..."
Ve vysílačce se ozval hlas: "Tady transportér. Máte u něco?"
"Nic. A co vy?"
"Ani stopa. Třeba zdrhli někam na druhý konec planety."

"To bych pochyboval," odpověděl Igor. "Floyd by je zaměřil i v bouři." Najednou se zadíval na zem. "Dicku, pět kilometrů vpravo od tebe vidím něco jako stopy. Jeď se tam podívat."
"Fajn!.
Transportér změnil směr, přidal na rychlosti. Vysílačka z helijetu znovu zapraskala.
"Skutečně, prošli tudy dva lidé. Určitě a po bouři. Lezu se na to mrknout."
Ludo se přiblížil. Igor viděl, jak Dick vyskakuje z transportéru.
"To je divný, ty stopy tady končí..."
Udělal ještě několik kroků. Vtom se mu země propadla pod nohama. A do pasu vězel v jemném písku. Čím více se snažil vyhrabat, tím větší měl pocit, že ho dolů vtahuje jakási nepřekonatelná síla.
Ve sluchátkách jeho druhů se ozval řev bolesti.
"Pomoc! Mrznu! Mrznu..."
Vyděšeně sledovali, jak se zvedl prach a skrývá jim kamaráda. Igor si promnul oči. Připadalo mu, že se stal obětí optického klamu. Dickův skafandr kamsi zmizel. Ještě naposledy zvedl ruku, aby mu pomohli. Kůže se mu rozložila! Ukázaly se svaly a šlachy jako na nějaké anatomické tabuli.
Jeho křik postupně slábl. Pak ještě jednou silně zařval, až sebou všichni trhli a umlkl. Na okamžik se ukázal jeho trup, spatřili bílé boky, potom vše zahalil prach. Teprve teď Igorovi došla tragédie v celém rozsahu.
"Jane, vylez a doraz ho laserovou pistolí. Ty stvůry ho nemůžou takhle požírat zaživa!"
Jan chvíli váhal. A když se opatrně přiblížil k nebezpečnému místu, Dick už zmizel. Zvolna se snášel prach. Na pár minut znehybněl se zbytečnou zbraní v ruce.
"Jane, pozor! Za tebou!" Z písku se pomalu vynořoval krystalický škorpión. Jan ztuhl překvapením. Tvor už byl od něj pouhých pět metrů. "Střílej! No tak vystřel!"
Igorovi ochraptěl vzrušením hlas. Z laserové pistole vyšlehl rudý záblesk. Mířil špatně a paprsek rozprskl jen balvan kousek od netvora.
Vrhl se na Jana neuvěřitelnou rychlostí. Jedno klepetem ho zachytilo za paži a hravě ji uštíplo.
Igor se bezmocně díval na tu hrůzu a zvedal se mu žaludek. Průhledná stvůra z Jana labužnicky uštipovala malé kousky a vsunovala si je do otvoru pod hrudním košem.
"To je hrůza... hrůza...," blekotal Igor a třesoucí se rukou sáhl po mikrofonu. Ukazovák se mu tak klepal, že se mu podařilo stisknout vypínač až na několikátý pokus. "Helijet volá základnu!"
Ozval se Orkův suchý hlas.
Ohlásil mu strašlivý výjev, jeho byl právě svědkem, a zakončil slovy: "Takové potvory asi sežraly i ty naše prevíty."
"Jisté to ale není," namítl Ork. "Modul by určitě nezbaštily. Pokračujte v pátrání! Pošlu někoho pro transportér. Kapitán chce do večera výsledky!"
Igor odložil mikrofon a otřel si zpocené čelo. "Tomu se nebude umírat s dobrým pocitem," zabručel si. Otočil se k vyplašenému pilotovi a dodal: "Slyšel jsi rozkaz, pokračujeme. Přeleť tohle údolí a sleduj pořádně desku."
? ? ?
A'Kin netrpělivě přešlapoval. Už byl na téhle hrozné planetě přes čtyřicet osm hodin. Seděl v pilotní kabině kosmoletu a snad už podvacáté si v duchu počítal. Kdy dorazí křižník Vesmírné policie? Zbývá jen takových dvanáct hodin. Praštil pěstí do desky před sebou a potom zařval do interkomu: "Orku! Co dělaj ty tvý chlapi.
"Zatím pátrají bezvýsledně," odpověděl okamžitě druhý důstojník. "Nařídil jsem průzkum v okruhu deseti kilometrů."
"Mrskněte sebou! Jestli jim neukážeme tělo jejich agenta, tak se tady poldové usalaší a zdrží mi vydání, mého majetku. A co Sorini?"
"Tvrdí, že bude hotov za dvě hodiny."
"Jdi tam! Mé příkazy znáš. Nechci žádný svědky!"
Ork vylezl z kosmoletu a došel do baráku. Na chodbě viděl jednoho z posádky, jak stojí přede dveřmi, za nimi byli zavřeni Larsen s Karpovem.
"Naši ptáčci sekaj latinu," posmíval se strážce, "ale mě to už poněkud nudí."

"Už to nebude dlouho trvat," usmál se mrazivě Ork. "Můžeš se zatím bavit tím, že si bude představovat, jak roztočíš odměnu."
"To nebude tak těžký. Už vidím oceán pravý whisky, žádnej ten syntetickej šmejd, a kupu mladejch holek a jedna hezčí než druhá."
Ork zanechal strážce luzným představám a vešel do laboratoře. Sorini se Strikovou pomocí pracoval na opravě. Otočil se ke dveřím.
"A je to. V podstatě jsem skončil. Jenom si ho ještě musíme ozkoušet." Ukázal na dva krásné elsity, byly veliké a bílé, a dodal: "Ty jsou přímo ideální. Vybral jsem je pro ty dva. Ostatně, už je máte?"
"Zatím ne."
"Nebojte, nebudou moc nebezpeční. Vybrali si špatně. Možná předtím, než zmrzli a udusili se, litovali, že nepřijali příjemnou a rychlou smrt, kterou jsem jim nabízel já." Lékař stiskl několik kontaktů a v místnosti se ozvalo tiché pískání. "Skvělé!" Zajásal. "A můžeme začít. Ať přivedou Larsena. A ať si na něj dají pozor, ten blbec může reagovat dost surově."
Ork se zájmem sledoval, jak Sorini manipuluje s přístrojem. Lékař mu dokonce všechno vysvětlil. Zářil pýchou poctivého řemeslníka spokojeného svým dílem.
"Kam jste uložil těla a kameny? Musíme je pak ukázat fizlům."
"Ve vedlejší místnosti. Těla jsou v plastikovém obalu a ve formolovém prostředí. To je konzervuje. A kameny jsou tam jen tak."
Orka se zmocnila nemístná zvědavost a otevřel dveře. Na prahu se zarazil a ztuhl hrůzou. Přiškrceně vykřikl, skoro směšně.
Mike a Sorini, které jeho náhlá nehybnost překvapila, k němu přiběhli. Děs je rovněž přibil na místo.
Právě v té chvíli vešel do místnosti strážný a ohlásil: "Tady ho máte. Kde ho mám přivázat?"
"Co je to za čertovinu?" zaklel Larsen.
Elsity napité krví zežloutly a zezelenaly. Ze všech jejich otvorů vylézala několik centimetrů dlouhá chapadla. Podlahovou krytinu cosi rozhryzalo. Některá chapadla se u nořila přímo do písku. Jiná se zvolna hýbala. Připomínalo to medúzy, mořské sasanky, korály.
Sorini reagoval jako první, protože byl zřejmě otrlejší. Popadl dlouhé kovové kleště a chtěl uštípnout jedno chapadélko, že si je zanalyzuje. To, na něž mířil, se rychle stáhlo, zatímco obě sousední se prudce vymrštila a obtočila se mu kolem zápěstí. Lékař vykřikl bolestí.
"Pálí to! Pomozte mi, proboha, pomozte!"
Mike ho popadl a pokoušel se odtáhnout. Křik přešel v řev. Tenounká chapadla byla patrně pozoruhodně silná. Tvář jejich vězně náhle zbledla.
"Dusím se!" sípal. "Ta chapadla jsou jedovatá. Rychle, pomozte mi!"
Ork se otočil ke strážnému, který stále ještě držel laserovou pistoli. "Tak střílej, pitomče!"
Muž jako by se probral ze zlého snu. Zvedl ruku se zbraní a mířil na střed tvora, který držel Soriniho. Stiskl spoušť. Cíl zasáhl načervenalý svazek paprsků. Uplynula vteřina a tvor nijak nereagoval. Chystal se vystřelit znovu a vtom se rozpoutalo peklo. Rozzářilo se pronikavé, nesnesitelně bílé světlo a hned po něm následoval prudký výboj. Sorini a Strike se okamžitě rozplynuli uprostřed mraku krve. Podobný osud stihl za okamžik i Orka. Tlaková vlna odhodila Larsena a strážce takovou silou, že vyrazili dveře.
Omráčeni, ale živí zůstali ležet na chodbě. Závan mrazivého vzduchu je rychle vzpamatoval. Larsen ukázal na velikánskou díru ve stropě. "Skafandry! Za minutu se udusíme!"
Karpov vystrčil hlavu ze dveří svého pokoje, který otevřel prudký vichr.
"Rychle!" křikl na něj Larsen. "Pojď s námi!"
Vběhli do přechodové komory a co nejrychleji se navlékli do skafandrů.
"Mrznu," kýchl Karpov. "To moje rodná Sibiř je vedle téhle planety tropický ráj!"
Strážný se ještě plně nevzpamatoval a mávl na ně, aby ho následovali do lodi. Larsen na okamžik zaváhal. Teď mají možnost utéct, ale kam? Jediný úkryt skýtal důl, ale tam by je piráti snadno našli. Nedalo se nic dělat, a tak šel za pirátem k lodi.
Jakmile došli ke schůdkům do přechodové komory, ukázal se A'Kin. "Co se stalo? Ty dva nejdřív někam zavři."
Jakmile se tak stalo, kapitán se obořil na nešťastníka, který se mu marně snažil něco vysvětlovat.

"Ničemu nerozumím! Jestli policajti najdou rozbitej barák, tak mi nikdy neuvěří. Ledaže..."

10

Plukovník Parker v upravené černé uniformě a s přísnou tváří přijal slečnu Swensonovou, když vystupovala z modulu, který právě vletěl do přechodové komory křižníku.

"Vítejte na palubě Orionu, slečno."

Elsa mu se širokým úsměvem podala ruku. "Ráda vás zase vidím, pane plukovníku. Nezapomínám, že jste mi onehdy zachránil život."

Narážela tím na jedno dobrodružství, jež prožila po boku Marka Stonea. Před jistou smrtí je tenkrát zachránil jen náhlý přílet křižníku Vesmírné policie.

"Pojďte se mnou, prosím, do pilotní kabiny. Máme si čem promluvit."

Za okamžik byli na velitelském stanovišti. Na ohromné obrazovce viděli zmrzlou planetu.

"Tady máme Elsu," pravil Parker. "Důl je zde a u něj kosmolet kapitána A'Kina. A protože justiční počítač si to přeje, zahajuji vyšetřování."

"Ráda se ho zúčastním," řekla rozhodně Elsa. Parker si decentně odkašlal.

"Admirál Neuman mě o vašem přání informoval. Nedoporučoval bych vám to. Tenhle A'Kin je pěkný ničema a vystavujete se velkému nebezpečí."

Elsa smutně zavrtěla hlavou. "Na tom nezáleží! Chci najít Marka Stonea!"

"To vím. Stone je i můj přítel a udělám všechno, co je v mých silách, abych zjistil, co se mu stalo."

"Příkazy shora vás budou možná poněkud omezovat," namítla. "Ale mne ne. Zkusím všechno, i kdyby mě to stálo jmění, a budu souhlasit i s naprostou destrukcí planety."

"Proti vašim přáním nemohu protestovat, ale aspoň vás žádám, abyste zůstala tady. Přistaneme na planetě. Budu klidnější, když budete se mnou."

Slečna Swensonová se na chvíli zamyslela. "To mi připadá rozumné. Má doprovodná loď zůstane na oběžné dráze, ale vyhrazuji si možnost mít kdykoli svobodu jednání."

"Dobrá," ulevilo se Parkerovi. "Na palubě mé lodi vám nehrozí žádné nebezpečí."

Rychle navázali spojení s Neptunem. Na obrazovce se ukázal Yuko. Ve tváři se mu nepohnul ani sval.

"Veliteli," řekla Elsa, "zůstanu v plukovníkově společnosti. Vyvedete Neptuna na vysokou oběžnou dráhu a budete ustavičně na příjmu."

"Rozkaz, slečno," odpověděl prostě Yuko.

Neptun se pomalu vzdálil a Parker zatím dal spojovacímu důstojníkovi příkaz, aby kontaktoval planetu. Yuka brzy vystřídal hrubý A'Kinův obličej.

"Plukovník Parker, pověřený vyšetřováním událost na Else. Přistávám."

"Očekávám vás, pane plukovníku."

Křižník šel na přistání.

"Ochranné pole nechte zapnuté," rozkázal Parker. "Pro jistotu."

Stroj brzy dosáhl horní vrstvu stratosféry. Muži na velitelském stanovišti sledovali planetu na obrazovce.

"Úplná poušť," vzdychl si Parker. "Ani stopa života. To je ale nápad, budovat tady průmysl!"

"Není to prázdninový tábor," opáčila suše a podrážděně Elsa, "ale těží se tady nerost. Znáte-li nějakou rajskou planetu, která by měla takové zásoby naria, ráda vám nechám procenta z těžebních práv!"

"Promiňte, dobře vím, jak je ten kov pro Zemi důležitý."

"Zahajujeme přistávací manévr," oznamoval plavovlasý a růžolící kapitán ve funkci druhého důstojníka.

Za půl hodiny se teleskopické nohy křižníku dotkly pevné země. Rozsvítila se videoobrazovka.

"Vítejte na mé planetě," ševelil s medovým úsměvem A'Kin. "Zvu vás na palubu. Může jít s vámi samozřejmě tolik osob, kolik si přejete. Použijte nějaký hermetický modul. Zdejší atmosféra není zrovna příjemná. Jakmile si budete přát, dám otevřít přechodovou komoru."

Obrazovka zhasla a Parker se otočil na mladého důstojníka. "Kapitáne, převezměte velení. Určete čtyři muže, kteří půjdou s námi." A polohlasem dodal: "Kdyby se náhodou přerušilo spojení, jednejte naprosto samostatně. Význam naší akce znáte. Smíte požádat o instrukce přímo admirála Neumana."

Ve výsadkovém člunu u na ně čekali čtyři muži doprovodu. Kapitán zašeptal Parkerovi do ucha: "Dva z nich mají výcvik commandos. Ti druzí jsou technici a mohou vzít veškeré vzorky k analýze."

"Díky. Neměli bychom se zdržet příli dlouho."

Plukovník pomohl slečně Swensonové do modulu. Měla na sobě jednoduchý skafandr, který však nijak nezakrýval její ladné tvary.
"Připraveni k odpálení," oznámil Parker, když se usadil.
Přístroj zvolna vyletěl z přechodové komory. K hvězdoletu kapitána A'Kin to měl necelých sto metrů. A'Kin je přivítal a přehnaně zdvořile a zavedl je do prostorného salonu.
"Dal jsem připravit lehké občerstvení. Vaše návštěva mě, slečno Swensonová, nesmírně poctila. Co si dáte?"
"Nic," odvětila suše.
Kapitán se zatvářil zarmouceně. "V tom případě vás, pane plukovníku, žádám, abyste zaznamenal moji výpověď. Přiložím k ní snímky z této planety."
Na stěně se rozzářila obrazovka.
"Takže," začal A'Kin, "žádal jsem o souhlas k přistání na této planetě. Když nikdo neodpovídal, rozhodl jsem se, že to tady prozkoumám. A zde máte hrozný pohled, který se mi naskytl."
Obrazovka ukázala záběr na tělo Petera Stomba a na elsit přeříznutý vejpůl, následoval Redman a Robin. Slečna Swensonová zbledla jako stěna, jen zatínala pěsti a čekala, že každým okamžikem spatří i Marka. V místnosti se opět rozsvítilo a A'Kin pokračoval: "Nechci vám ukazovat všechny ty pochmurné záběry. Když jsme tu hrůzu spatřili, rozhodli jsme se ponechat všechno v původním stavu a stáhnout se do lodi. Ale z jakéhosi neznámého důvodu zde včera došlo k prudkému výbuchu v ubikacích."
Parker se zatvářil přísně a mrazivým hlasem prohlásil: "Půjdeme se tam podívat."
"Ovšem. Čekají vás dva transportéry. Nezapomeňte si zkontrolovat skafandry. Ve vzduchu této planety se nedá žít dlouho."
A'Kin si v roli pána domu přímo liboval. Omluvil se nějakými povinnostmi a nechal hosty, aby si nastoupili do transportérů.
Ubytovna, které výbuch odnesl část střechy, se změnila v ruinu. V tom, co bývalo laboratoří, spatřili tři těla zmrzačená explozí.
Dva z Parkerových průvodců se dali bez meškání do práce, odebírali vzorky a okamžitě je vyhodnocovali. Pro Elsu představovala návštěva ubikace učiněná muka. Před každou místností se chvěla strachy, že v ní najde Markovo tělo. Kdy vyšli z ruiny, oddechla si úlevou. Je možné, že by Mark byl ještě naživu?
"Určitě potřebujete nějaký čas na analýzy," navrhl jim A'Kin se svým věčným úsměvem. "Proto navrhuji, abychom se znovu setkali v mé lodi zítra ráno. Přeji vám příjemný večer."
Jakmile se Elsa vrátila na křižník, spojila se s Neptunem.
"Nic nového, slečno," hlásil Yuko. "Žádné hlášení jsme nepřijali."
"Zůstaňte dál na příjmu."
"Rozkaz!"
Elsa Swensonová ukončila spojení a Yuko dlouho seděl a přemýšlel. Potom se obrátil na spojaře a zeptal se: "Na jaké frekvenci přijímáte?"
"Na policejní a na obchodních."
"To znamená, že na těch, které přijímají i piráti. Od této chvíle pročesávejte i všechny ostatní."
11
Mark se dlouho díval na obraz, který se mu naskytl. Díky namodralé záři vycházející ze stěn, viděl dokonale až na konec ohromné jeskyně. Bylo v ní jezero s temnými vodami. Jeho břehy obklopoval koberec žlutých a zelených tvorů s dlouhými, tenounkými chapadly, jež se lehce pohybovala.
"Zajímavé," poznamenal klidně Ray. "Takže elsity jsou jen jakási kostra těchhle podivných potvor."
"Jsou to rostliny?"
"Podle těchto měřítek je posuzovat nemůžeme. Nelze tady rozlišovat na anorganické, živočišné, rostlinné Je to směs všech tří kategorií. Ostatně, teplota je plus patnáct a obsah kyslíku sedmnáct procent. Můžeš zastavit přívod kyslíku do skafandru."
V tom okamžiku zajela do Markových neuronů silná psychická vlna. Instinktivně ustoupil do tunelu.
"Ne, neodcházejte. Jste první bytost z jiné planety, se kterou můžeme komunikovat."
"Kdo jste? Kde jste?"

"Před vámi."
"A co chcete?"
"Přejeme si vás lépe poznat. O vaší existenci jsme se dozvěděli teprve nedávno a jsme z vás silně zmateni."
Mark vnímal v mysli oné bytosti značný neklid. Služba pro dohled nad primitivními planetami měla připravený program pro kontakt s mimozemskými civilizacemi. Kapitán se soustředil a ve svém mozku nechal běžet přehled vývoje na Zemi.
Uplynulo půl hodiny a Mark už cítil únavu.
"Děkuji, příteli," ozvalo se mu v podvědomí, "teď vašemu světu rozumíme lépe. Netušili jsme, že jedna a táž rasa může mít tak rozdílné bytosti. škoda že všechny nejsou jako ty. Tvá mysl je loajální a ušlechtilá. Cítím, že jsi unaven. Odpočiň si. Později se budeme bavit dál."
Mark zavřel oči a snažil se vyprázdnit si mozek, jak ho to naučila jedna podivná rostlinná bytost, která mu předala i své psychické schopnosti. Zášlehy, které mu projížděly mozkem, se rychle ztlumily a Mark upadl do spánku.
Vzbudil ho Ray. Posadil se a potlačil zívnutí. Android mu vsunul mezi rty koncentrovanou stravu a Mark ji s chutí cucal. Potom mu přítel podal pohárek vody.
"Říkal jsem si, že určitě budeš mít žízeň. Voda z tohoto jezera je skvělá."
Hned nato se ozvalo myšlení bytosti. "Zjišťuji, že ses už probudil."
"A umírám zvědavostí," usmál se. "Řekneš mi něco o sobě?"
"Kdysi dávno, nejméně před třemi generacemi..." Bytost si uvědomila, že se Mark čemusi diví, a ironicky upřesnila: "Promiň, neuvědomil jsem si, že nemáme stejné počítání času. Naše organismy žijí ve vašem pojetí pět set let. Takže před tisíci pěti sty lety byla naše planeta slunci blíže než nyní. Na povrchu vládla příjemná teplota, až na póly jsme obývali všechny pevniny. Oceány nám sloužily jako tepelné regulátory, žil v nich nespočet řas a ty nám dávaly kyslík." V mysli bytosti se odrážel smutek. "A pak došlo ke kataklyzmatu. Do naší soustavy vnikla veliká kometa a nešťastná náhoda chtěla tomu, že se srazila s planetou, která byla mezi námi a sluncem. Planeta vybuchla a mělo to dva důsledky. Za prvé mračno prachu zahalilo slunce a následovalo skoro okamžité ochlazení atmosféry. Pak se pozměnila oběžná dráha naší planety a citelně se vzdálila od slunce. Oceány zamrzly a řasy už nemohly dodávat kyslík. Mnoho našich zahynulo a znamenalo to konec veškerého organického života. Novým podmínkám se přizpůsobilo jen několik netvorů jako krystaličtí škorpióni, mravenci a pár dalších, které jste ještě nepotkali. Jen málokdo z nás unikl smrti. To, čemu vy říkáte elsity, jsou oběti."
"Můžete se pohybovat?"
"Cítíme-li takovou potřebu, pak pomocí dolních chapadel. Pár z nás se dostalo do přirozených dutin, jako je tato, v nich je teplo z hlubin."
"A co to tady svítí?"
"Mechy vyzařující fotony."
"Čím se živíte?"
"Pár chapadel vnoříme do země a stejně jako rostliny z ní čerpáme výživu. Navíc jsme schopni absorbovat dusík přímo ze vzduchu. Ale potřebujeme vodu a trochu světla. Světlo tady je tak dostačující." Mark rychle přemýšlel a bytost pokračovala: "Takže přežíváme století za stoletím, ale naše situace se nijak nemění. Až včera jsme zažili překvapení. Jeden z našich nám vyprávěl o prapodivných událostech. Dlouho nám trvalo, než jsme je pochopili."
"A co to bylo?" zajímal se Mark.
"Zřejmě došlo k řadě mimořádných souher náhod. Odporuje to jakémukoli počtu pravděpodobnosti!"
Bytost si uvědomila pozemšťanovu netrpělivost a vysvětlila: "Když skončí čas našeho žití, tak neumíráme ve vašem slova smyslu. Vytvoříme jakousi sporu, která obsahuje celé naše genetické dědictví. Zůstane uvnitř skeletu, který nazýváte elsit. Dříve póry zarůstaly zvláštními lišejníky. Jakmile lišejník pronikl a dovnitř, spora vnikla do buňky a začala se vyvíjet. O pár dní později se ukázala nová bytost."
"Jenže venkovní teplota musela být mírná!"
"Přesně tak. Nápad vašeho člověka, nápad, který považujeme za podlý, a to, že zaváděl krev do kamenů, měl zvláštní důsledek. Spory vnikly do buněk, jim říkáte lymfocyty, a díky červeným krvinkám

se velice rychle vyvíjely. A tak s námi mohly komunikovat tři bytosti. Poradil jsem jim, aby navázaly kontakt s oněmi podivnými tvory kolem nich, ale nikdy se jim to nepodařilo. Pouze ty nás dokážeš vnímat."
"Jsem totiž výjimka. Lidé s telepatickými schopnostmi jsou velice vzácní."
"Tím se vysvětluje celý neúspěch, škoda. Když je lidé spatřili, zmocnil se jich nesmyslný strach a dohnal je k politováníhodnému činu. Jeden z nich vystřelil z laserové pistole a mělo to katastrofální následky."
"Proč?"
"Naše organismy schraňují velké množství energie. Laserový paprsek energii prudce uvolnil, čím došlo k výbuchu, který zničil část stavby. Od té chvíle se spojení s našimi bratry přerušilo, což znamená, že se vrátili do stavu spory... Z toho pro nás vyplývá jedna otázka. Vaše organismy špatně snášejí současné klimatické podmínky naší planety. Co tady tedy hledáte?"
Mark vysvětlil důležitost naria pro Pozemskou unii a zakončil slovy: "Domnívali jsme se, že se jedná o neobydlenou planetu. Nemáme ve zvyku rabovat suroviny, které patří jiným civilizacím."
V mysli se mu rozeznělo pobavení. "Nám to vůbec nevadí, nelitujeme toho. Ten těžký kov je pro nás jedovatý. Proto jste v oblasti těžby nenarazili na jedinou stopu života."
"Ale přesto tam bylo hodně kamenů."
"Zanesly je tam bouře. Takže bychom vám byli je vděční, kdybyste nás toho naria zbavili."
"Momentálně to asi nepůjde," vzdychl si Mark.
"Právě! Uhodl jsem, že má nějaké potíže. Dlouho ti azyl poskytnout nemůžeme, nemáme nic, co by vyhovovalo tvému organismu. Co máš v úmyslu?"
"Nejdřív se chci vrátit na povrch a zjistit, co dělají naši nepřátelé. Budou nás patrně považovat za mrtvé. Při troše štěstí můžeme využít momentu překvapení."
"Sbohem, příteli. Vždy si rád s tebou popovídám."
12
Nad Elsou svítalo. Parker a slečna Swensonová skromně a bez chuti snídali. Unavené tváře svědčily o tom, že celou noc nezamhouřili oko. Vešel důstojník a zasalutoval. Plukovník vyžadoval přísnou disciplínu.
"Tady jsou analýzy, pane plukovníku."
"Konečně. Že to ale trvalo!"
"Museli jsme konzultovat databáze několika počítačů."
"Tak spusťte," zavrčel Parker.
"Čtyři nalezená těla jsme identifikovali snadno. Byl to Peter Stomb, major Redman, Tex Robin a Ribero. Ze zbývajících tří zbyly jen cáry masa, to jsou ti, co byli příliš blízko výbuchu. Takže jsme mohli pracovat pouze na genetickém a tkáňovém základě..."
"Kdo je to teda?"
"Mike Strike a Aldo Sorini. Toho třetího jsme v žádných záznamech nenašli."
"Mohl by to být kapitán Stone?" zeptala se úzkostlivě Elsa.
"V žádném případě," odpověděl okamžitě důstojník. "Má úplně jinou tkáňovou skupinu. To jsem zjišťoval jako první, nebojte se."
Elsa Swensonová se uklidnila. Nejistoty se sice nezbavila, ale stále zbývala naděje!
Parker si počítal na prstech. "To máme Stona, Larsena, Karpova... A'Kinovi na to neskočíme. A ještě je tu android, ten se taky nemohl jen tak vypařit. Co bylo příčinou výbuchu?"
Důstojník se zatvářil rozpačitě. "To se nám nepodařilo zjistit. Jakoby prudké uvolnění jakési energie. Ale nejednalo se o klasickou nebo atomovou výbušninu."
"Takže další záhada téhle prokleté planety," zavrčel plukovník. "Děkuji vám, poručíku. Pošlete zprávu admirálu Neumanovi." Obrátil se k Else a pokračoval: "Blíží se chvíle naší schůzky s A'Kinem. Nechcete zůstat radši tady? Byl bych mnohem klidnější. Tomu mizerovi nevěřím ani za mák."
Elsa prudce zavrtěla hlavou, až se jí rozlétly kadeře. "Já taky ne! Neřekl nám všechno. Za každou cenu chci znát pravdu. Jdeme se připravit."
? ? ?
A'Kin zvolna upíjel stern. Přemýšlel, jak sehraje partii, která se ukázala být mnohem obtížnější, než

očekával. Proč ten blbec Sorini nechal toho poldu a Stona utéct? Jak by to všechno bylo jednoduché, kdyby teď mohl úřadům předvést kompletní sbírku mrtvol!
Do pilotního prostoru vešel Floyd. Byl vysoký, štíhlý, s inteligentním výrazem v tváři a nastoupil po Orkově zmizení na jeho místo.
"Veliteli, další komplikace," hlásil.
"Cože?" zavrčel A'Kin a zatvářil se jako doga chystající se zakousnout králíka.
Na Floyda to nijak nezapůsobilo.
"Právě jsme zachytili zprávu ze Solanu. Úřady zuří, že od vás nemají žádnou zprávu. Odstartovaly tři bojové jednotky, aby se zmocnily Elsy. Vyžadují, abyste už při jejich přistání měl smlouvu o těžbě v pořádku. Co budeme dělat?"
A'Kin se podíval na zneklidnělého zástupce a vychytrale se usmál. "Uklidni se! Cesta jim potrvá nejméně tři dny. Takže máme bohatě času to vyřídit a vzít roha. Pak ať si s Pozemskou unií poradí, jak chtějí. Možná budu nucen použít sílu. Připrav lidi na to, že budou muset zlikvidovat eskortu, a buď v pilotní kabině, abys včas zapnul ochranné pole."
"Palebné síle křižníku dlouho neodolá. Navíc na oběžné dráze je ještě jedna loď. Zdá se, že je to zpravodajská loď a je slušně vyzbrojena."
A'Kin se rozesmál. "Nikdo z nich si nedovolí po nás vystřelit, když budeme mít tu holku na palubě! Dělej, pospěš si, za chvíli se dostaví hosté!"
A vskutku. Za pár minut už přijímal v témže salonu jako včera plukovníka Parkera a slečnu Swensonovou.
"Analýzy jsou hotovy, pane plukovníku?"
"Ano!
"Takže jste zjistil, že tato planeta je opuštěná. Podle galaktického práva mi tedy patří. Proto bych vám byl vděčen, kdybyste mou žádost postoupil justičnímu počítači."
"Vyšetřování teprve začalo," odtušil suše Parker. "Ještě jsou tady nějaké nevyjasněné body. Především jsme nenašli poručíka Andersona."
"V téhle pouti existuje jakýsi anorganický život," namítl A'Kin. "Ztratil jsem dva lidi, které jsem poslal na průzkum. Myslel jsem si, že by mohli pomoci těm, kteří eventuálně přežili."
Živě jim vylíčil epizodu s mravenci. Parkerem to přímo otřáslo.
"Tu nebezpečnou oblast mi musíte ukázat," řekl.
"Igor je vám k dispozici. Ukáže to dvěma lidem z vaší posádky. Pilotoval prve helijet a byl svědkem agónie svých kamarádů. Zapůsobilo to na něj tak silně, že na planetu odmítá vkročit, ale z výšky vám to místo ukáže.
Plukovník chvíli váhal a potom se rozhodl. "Seržante Yorku, seberte jednoho muže a leťte se na to podívat. Natočte to. Předpokládám, že se postaráte o veškerá bezpečnostní opatření."
Malý a podsaditý poddůstojník s bystrýma očima zasalutoval: "Rozkaz, pane plukovníku." Ukázal na jednoho ze svých druhů a odešli.
A'Kin nabídl hostům místo a sám se uvelebil v křesle.
"Než se seržant vrátí, myslím, že můžeme jednat, slečno Swensonová."
"O čem?" zeptala se mladá žena s nedůvěřivým pohledem.
"Ujišťuji vás, že můžete tuhle planetu prohledávat třeba měsíce a nenajdete na ní živou duši."
"Potřebuji jistotu," odpověděla a zaťala pěsti.
"To si vyžádá týdny. Potom půjdeme oba před justiční počítač a to ještě víc prodlouží definitivní rozhodnutí. Taková ztráta času! Nezapomínejte, že čas jsou peníze. Proč bychom se nedohodli jinak?"
"A sice?"
A'Kin se zatvářil, jako by se utápěl v přehlubokých myšlenkách. Potom si vzdychl a tvářil se skoro nešťastně.
"Stárnu a rád bych se už odebral na odpočinek. Nemám v sobě už tu odvahu založit společnost pro těžbu tohoto ložiska. A tak jsem uvažoval o tom, že bych svou koncesi prodal. Nebudu vám zakrývat, že solanští zájemci, které jsem dneska dopoledne kontaktoval, projevili o mou nabídku značný zájem. Ale protože náš spor není ještě ukončen, rád bych vám dal přednost. Předal bych vám veškerá svá práva,

takže byste už od zítřka mohla začít znovu těžit. Rychlé zahájení těžby vám bohatě nahradí tu směšnou sumu, kterou mi zaplatíte."
"Kolik?" zeptala se Elsa mrazivým hlasem.
Kapitán se zatvářil radostněji. "Jste žena činu. S vámi je radost jednat. Chci jenom pakatel ve srovnání s báječnými zisky, které toto ložisko vynáší. Jen tolik, abych byl na stará kolena zabezpečen."
"Kolik?" zeptala se slečna Swensonová znovu.
"Řekněme sto milionů dolsů," zaševelil A'Kin.
"Za takové peníze," poznamenala Elsa ironicky, "byste si mohl dovolit celý pluk pečovatelek."
A'Kin rozpřáhl ruce v zoufalém gestu. "Všechno je dneska tak drahé! Ale však víte, co říkávali naši dědové: Lepší hubený smír nežli tučný spor."
Elsiny oči jinak vždy zářivě zelené barvy potemněly. "Ne!" odmítla prudce.
"Přemýšlejte," naléhal A'Kin. "Na první pohled se vám cena zdá možná vysoká, ale musíte se na to podívat ze všech úhlů. Pak uznáte, že mám pravdu. A protože mi jste velice sympatická, jsem ochoten srazit deset procent. Devadesát milionů dolsů jsou pro vás pakatel, hotová almužna."
Elsa znovu zavrtěla hlavou. "Nemám ve zvyku kupovat něco, co mi u dávno patří. Tato planeta nebyla nikdy opuštěná a můj reprezentant pan Mark Stone je na ní pořád."
"Ať se tedy ukáže!" namítl A'Kin.
"Nevím, kde je," přiznala Elsa. "Ale myslím, že vy byste to vědět mohl. Co vy na to, pane plukovníku?"
Parker, který debatu sledoval s živým zájmem, vstal. "Je tu ještě několik nejasností, kapitáne A'Kine. K výbuchu, který zničil ubikaci, došlo až po vašem přistání. Je tudíž možné, že za něj můžete vy. Myslím, že je nezbytně nutné, abychom prohledali vaši loď a vyslechli všechny členy vaší posádky."
"Na to nemáte právo," protestoval A'Kin.
"Mám povolení podepsané samým prezidentem."
A'Kin potřásl smutně hlavou. "Škoda že jsme se nedohodli, slečno Swensonová," vzdychl si. "Škoda... ale pro vás!" Neuvěřitelně rychle vytáhl laserovou pistoli a namířil na Elsu. "Nehýbejte se, plukovníku! Hnete se a zastřelím ji. Považujte se za mé zajatce."
Parkerovi ztuhly rysy. "Je to směšné! Snad si nemyslíte, že uniknete? Můj zástupce má přesné instrukce a nedovolí vám odstartovat."
Pirát pokrčil rameny. "Promluvme si vážně. Nikdy si netroufne zahájit na nás palbu, kdy ví, že máme na palubě slečnu Swensonovou. Může se leda tak zeptat na instrukce, to je všechno. Na svobodu vás pustíme, až dostaneme těch sto milionů."
V interkomu se ozval Floyd. "Je to oukej, kapitáne. Obě stráže jsou vyřízený."
"Bezva! Zavři je s ostatními zajatci."
"A co mám dělat s těmi, co jsou s Igorem?"
"Jakmile se vrátí z procházky, zajme je. Když se budou bránit, zlikviduje je. Nezajímají nás." Obrátil se k Parkerovi a nařídil: "Nařiďte lodi, která je na oběžné dráze, ať přistane! Chci ji mít pod kontrolou."
Než stačil plukovník otevřít ústa, ozvala se Elsa: "To je moje osobní loď. Velitel Yuko přijímá rozkazy pouze ode mě."
"Fajn. 'Takže mu doporučíte, aby mě poslechl." Stiskl tlačítko interkomu a řekl: "Floyde, spoj se s tou lodí a předej mi ji."
Krátce nato se v rohu místnosti rozsvítila obrazovka a na ní se ukázal Yuko.
"Tak jedeme," řekl A'Kin a strčil do Elsy hlavní pistole.
Mladá žena vstoupila do zorného pole videokamery. Chvíli mlčela a potom vychrlila: "Drží mě tady v zajetí. Udělejte vše nutné s ohledem na mé předchozí instrukce."
A'Kin zaklel, přiložil jí hlaveň na spánek a zařval: "Okamžitě přistanete! Na uposlechnutí rozkazu máte deset vteřin. Pak ji zabiju. Jedna... Dvě..." V Yukově tváři se nehnul ani sval. Pouze zvolna stiskl červený knoflík. "Tři... Čtyři...
"Řekl bych, že děláte vážnou chybu," poznamenal klidně. "Všechny mé rakety jsou namířeny na vaši loď. V okamžiku, kdy stisknete spoušť, vyletí." A'Kin se zamyslel a Yuko pokračoval chladným hlasem: "Domníváte se, že vaše ochranné pole to unese. Zapomínáte však na jeden moment. Mým posláním je chránit slečnu Swensonovou. Jestli zemře, prohrál jsem. Už po staletí všichni členové naší rodiny dodržují

tento kodex cti. Kdo neuspěje v akci, není hoden života. Musí tedy umřít. A tak jsem se rozhodl, že když dospěji až sem, tak naletím svou lodí na vaši. Aspoň budu mít to zadostiučinění, že vaše smrt vykoupí část mého selhání, a mohu pak doufat, že budu přijat do společnosti svých ctihodných předků."
"Směšné," zavrčel A'Kin. "Blufujete. Určitě blufujete.
Yuko na to nic neřekl a ukazovák měl dál na červeném knoflíku.
A'Kin začal znovu počítat: "Pět... šest..."
V interkomu se ozval Floyd: "Loď zapálila pohon." Nejistě dodal: "Šéfe, slyšel jsem o některých pozemských národech. Takové divné historky. Jsou to fanatici. Docela bych věřil, že ten cvok to udělá."
"O tom nepochybujte," usmála se Elsa. "Právě proto jsem si ho vybrala."
A'Kin se zmítal v pochybách. Nakonec sklonil laserovou pistoli. "Ještě si tedy promluvíme," zadrmolil.
"To rozhodně udělejte," řekl Yuko s nehybným výrazem v tváři. "Ale nemyslete si, že polevím v ostražitosti. Můj národ má nekonečnou trpělivost a nechám prst na odpalovacím tlačítku tak dlouho, jak bude třeba."
A'Kin vztekle přerušil spojení.
"Floyde, pošli sem dva lidi, aby hlídali naše hosty. Jdu za tebou do velitelské kabiny."
Yuko na Neptunu se několik minut nehýbal. Potom se otočil k radistovi, který sledoval celý rozhovor.
"Frede, zavolejte Orion."
Mladík se otočil ke klávesnici, ale vtom se zarazil. "Veliteli, dostal jsem právě radiovou zprávu. Je moc slabá a částečně nesrozumitelná."
"Odkud?"
"Vypadá to, že z planety." Rozehrál prsty po klávesnici. "Už je mám! Jenom zesílím zvuk."
13
Mark vykřikl a odložil elektronický dalekohled. "Myslím, že to pokročilo. Křižník Vesmírné policie přistál vedle pirátské lodi. Mám pocit, že jsem dokonce viděl plukovníka Parkera."
"Takže teď ho už jenom musíme kontaktovat," poznamenal logicky Ray. "Přiznám, že by mi vůbec nevadilo, kdybys byl v bezpečí jeho lodi. Tahle naše výprava u dlouho nevydrží."
Přátelé nastoupili do modulu. Když se otvor za nimi zavřel, Mark si rozepnul skafandr. "Musím přiznat, že bych docela s chutí navštívil sanitární blok," povzdychl si.
Kdy Ray chtěl zapnout vysílačku, prohodil: "Musíme si dát pozor. Nevíme, jaká je situace. Jestli zavoláme na frekvenci Vesmírné policie, je možné, že ten pirát naše volání zachytí. Jsme přece živoucím důkazem jeho zločinu. Určitě nás chce zlikvidovat. Zavolej nejdřív na frekvenci SDPP. Jestli má Parker jen trochu filipa, určitě nařídil poslech i téhle frekvence."
Ray změnil frekvenci a začal vysílat.
"Marku, nemůžu dostat spojení."
"Tak to zkoušej dál," znervózněl Mark.
Android se u chtěl vzdát, ale vtom vykřikl: "Už je mám, ale Neptuna. Je na vysoké oběžné dráze."
"Tady Yuko," ozvalo se z mikrofonu. "Poslouchám. Jsem rád, že jste naživu, kapitáne Stone. Jsme v poněkud ošemetné situaci."
Yuko stručně, ale výstižně vylíčil poslední události. Mark zaklel. Cítil se tím vším vinen. Nemohl popírat, že se Elsa dostala do nebezpečí jenom kvůli němu.
"Mám pro vás poslat modul?" zeptal se Yuko. "Jakmile bude slečna Swensonová vědět, že jste zdráv a v pořádku, bude s tím lumpem vyjednávat mnohem volněji a bez skrupulí."
Mark rychle zauvažoval. "Nemáme možnost dostat se k vám nepozorovaně. Ten A'Kin po nás určitě vystřelí. Raketa tak snadný cíl nemine... Potřebuji trochu času, abych na něco přišel. Zavolám vás o něco později na stejné frekvenci. Kdyby se něco změnilo, dejte mi okamžitě vědět."
Yuko zneklidnět. "Vím, jaké jsou na planetě klimatické podmínky. Vydržíte? Už vám přece musely dojít zásoby vody a kyslíku."
"Nedělejte si starosti, veliteli. Ještě vydržím."
Kdy ukončili spojení, Mark se zamyslel.
"Můžeme sami zaútočit na pirátskou loď?"
"To nepřipadá ani v úvahu!" zavrtěl android hlavou. "Chrání ji teď ochranné pole a je nastaveno na

maximální výkon. Jestli do něj vletíme, je z nás okamžitě popel."
"Jediné, co nám tedy zbývá," vzdychl si Mark, "je vzdát se A'Kinovi. Ještě tě nezná. Jakmile se dostaneme na palubu jeho lodi, budeme moci jednat."
"Připadá mi to jako příliš velké riziko. Určitě se nás pokusí zlikvidovat ještě dřív, než se k němu dostaneme."
"Máš nějaký lepší nápad?"
"Bohužel ne."
Vtom se Markovi do mozku vloudila cizí myšlenka: "Promiň, že jsem tak nediskrétní, ale máš tak silné psychické vlny, že je nelze neslyšet. Vím, že tě trápí váné starosti. Lidským bytostem je těžko porozumět. Nicméně představa, že bys riskoval svou existenci, je nám nemilá. Rádi bychom ti pomohli." Tvor předešel Markovým námitkám a pokračoval: "Musíme zůstat v jeskyni a ven nemůžeme. Navíc nemáme žádnou z těch věcí, které nazýváte zbraněmi. Dokonce nejsme schopni bojovat ani s xily, to jsou ty obrovské minerální housenky. Tys jednu zničil. Naštěstí nesnášejí horko a příliš často nás nenapadají. V těch řídkých případech, kdy se tak stane, jeden z nás musí obětovat svůj život a prudce vydat svou vnitřní energii, jako se to stalo v tom domě."
"Děkuji ti za starostlivost, ale musím jednat," přerušil Mark bytost, protože se ho zmocňovala silná netrpělivost.
"Počkej, příteli! Naši předkové kdysi taky museli, bojovat s jistými nebezpečnými stvůrami. Vymysleli si způsob, jak schraňovat naši energii v pouzdrech, která lze odpálit psychickým impulsem. Bohužel jsme zapomněli na jejich výrobní postup."
"Máte ještě nějaký takový náboj?"
"Víme, kde jsou."
"Tak proč pro ně nezajít?"
"To místo je daleko odtud a my nemůžeme na povrch. Jestli myslí, že by ti ty náboje k něčemu byly, smím ti říct, kde jsou ukryty. Je to tisíc kilometrů odtud na západ v jednom horském údolí."
Mark v duchu spatřil rozkošnou zelenou planinu poblíž vysoké hory.
"Takhle kdysi vypadala naše planeta," sdělila mu bytost nostalgicky. "Nevím, jak to tam teď vypadá."
"Myslím, že to najdu, ale potřebuji ještě víc detailů."
Bytost zřejmě pochopila, protože následovaly další obrazy: vodopád řítící se ze skály, jeskyně ve skále, malé černé koule podobající se hroznům.
"Jsou nesmírně silné, ale nemohu ti říct jak, protože nemám srovnání s vašimi zbraněmi."
"Způsob spouštění?"
"Psychickým impulsem. Musíš myslet na místo, kde jsou, a přát si, aby vybuchly."
"Myslíš, že to dokážu?"
"Nevím, ale tvé myšlenkové proudy jsou stejně silné jako naše."
"Díky, příteli, dal jsi nám novou šanci."
Kdy psychický přenos skončil, android zabručel: "Pochybuji, že by ty hračičky dokázaly rozbít ochranné pole lodi. Co ty na to?"
"Máme kyslík ještě na několik hodin, tak toho využijeme a poletíme se tam podívat. Dělej."
"Jestli nás zaměří na radarech, pošlou na nás raketu. Dneska nás bouře neochrání."
"Spoléhám na tvé pilotní umění. Leť jenom pár metrů nad zemí."
"Tyhle akrobatické kousky nemám moc rád!" utrousil Ray.
"Ale nic jiného ti nezbývá. Přestaň vrčet, jenom tím ztrácíme čas."
Prudce vyrazili z jeskyně a plochou dráhou letu uháněli k severu. Mark cítil, že android je neobvykle neklidný. Teprve za půl hodiny se usmál. "Začínám věřit, že se z toho dostaneme i tentokrát. Obletěli jsme horu a teď nás stíní před radary. U můžu letět o něco výš."
Tisíc kilometrů urazili za velice krátkou dobu. Před modulem se brzy ukázaly hřebeny vysokých hor se zasněženými desetitisícovými vrcholky. Údolí a kotliny uzavíraly ledovce. Na Marka padl pocit bezmocnosti. Vůbec nic zde nesouhlasilo s vizemi, jež mu vyslala ona bytost.
"To je normální," utěšoval ho Ray. "Počkej chvíli, než můj počítač vyhodnotí souřadnice. Postupně obrazy upraví s ohledem na období zalednění."

Uplynuly dvě minuty, dvě nekonečně dlouhé minuty. Nakonec Ray ukázal na jednu ledovou skálu.
"Ta jeskyně, co hledáme, musí být v ní."
"Jak ji lokalizovat?"
"Vezmu si orientační body a budu sondovat dezintegrátorem."
"Jeď na minimální výkon. Nemá smysl, aby to vyletělo všechno do povětří."
Ray dlouho skálu pozoroval. K jakési plošině zvolna stoupala ledová stezka. Nad plošinou se v slunečních paprscích třpytila impozantní zasněžená klenba.
"Marku, podívej! V tom trychtýři je jakési tmavé místo. Zkoumal jsem je rentgenovými paprsky a zjistil, jsem, že je tam hluboká jeskyně. Chce to jen rozšířit vchod. Laser by na to měl stačit. Aspoň se vyhneme případnému ohňostroji."
"Jdeme na věc! Nech vysílačku v modulu na příjmu, kdyby nás náhodou volal Yuko."
Přátelé pomalu stoupali po kluzkém svahu. Mark se musel přidržovat Raye, aby neupadl. Konečně se dostali na plošinku.
"Zdá se, že máš pravdu," vydechl Mark.
Cesta nebyla dlouhá, ale přesto ho vyčerpala. Mechanicky si seřídil přívod kyslíku. Potom ho přemohla zvědavost a pokročil o krok dopředu, ale Ray ho prudce odstrčil.
"Radši půjdu napřed já," zavrčel. "Co když je to zase chřtán nějaké té roztomilé minerální potvůrky?"
Mark souhlasil, ale požádal ho, aby si pospíšil. Android se všemi detektory v pohotovosti opatrně postupoval vpřed. Dostal se k asi metrovému otvoru. Mozkovým projektorem si posvítil dovnitř.
"Jeskyně se táhne hluboko do skály. Usnadním ti vst..."
Vtom se něco odpoutalo od klenby. Připomínalo to gigantickou síť z lan. Android pod nárazem zavrávoral a měl co dělat, aby neupadl. Několik vteřin jako by se snažil získat ztracenou rovnováhu, potom se zlomil v kolenou, shrbil se a nakonec klesl k zemi.
"Rayi, co se děje?" vykřikl ohromený Mark.
"To svinstvo váží nejmíň tunu a tuhne."
"Vezmi na to dezintegrátor!"
"Nemůžu," odpověděl okamžitě android a v hlase měl nádech zoufalství. "Levou ruku jsem si zalehl. Dávej pozor, Marku..."
Od stropu zvolna klesala jakási bytost. Jako by visela na provaze. Byla průsvitná, tedy skoro neviditelná, a tělo měla o průměru více než dvou metrů. Krystalický pavouk! Působil lehce, ladně, ale hlavně nesmírně krutě.
Mladý muž vytáhl třesoucí se rukou maličkou laserovou pistoli, kterou dostal od Elsy. Namířil na netvora, dvakrát stiskl spoušť a protivník zčervenal. Když světelný paprsek doběhl, Mark konstatoval, že střílel naprosto zbytečně. Ray se mu ozval psychicky. V duši měl velice lidský neklid.
"Paprsek jí jednoduše jenom prochází. Vrať se do modulu. Nemůžeš pro mě už nic udělat."
"Máš zapnuté ochranné pole?"
"Jen na slabý výkon. Rychle zmiz! Nevíme, jak rychle se ta mrcha pohybuje a jak rychle souká tu svou kamennou pavučinu!"
Ta věc teď byla na zmrzlé zemi jen pár metrů od androida. Pomaloučku se blížila. Nespěchala na hostinu, věděla, že jí kořist neunikne. Mark cítil, jak se ho zmocňuje příšerný vztek. Ne! Přece přítele Raye, bratra Raye nenechá takhle ležet na zemi na nepřátelské planetě! Uklidnit se, uvažoval, musím se uklidnit...
Tvor byl teď pod ledovou kupolí. Na okamžik znehybněl. Poslední odpočinek před útokem. Mark znovu zvedl zbraň.
"To nemá cenu," vyslal mu Ray, který ho pozorně sledoval.
Vyletěl laserový paprsek. Mark držel ruku na spoušti tentokrát velice dlouho. Nemířil na tvora, ale na ledový dóm, který se klenul nad ním.
"Ještě pár vteřin," zabručel si pro sebe.
Ozvalo se temné zapraskání a bezprostředně po něm následovalo zaburácení. Větší část klenby se zřítila přesně v tom okamžiku, kdy se nestvůra dávala znovu do pohybu. Na hrudníku jí přistál obrovský kus ledu a roztříštil ji na několik kusů. Pár předních nohou se ještě chvíli reflexivně zmítal.

"Tenhle nepřímý výstřel byl velice důmyslný," poznamenal chladnokrevně Ray.
"A teď budeme přemýšlet, jak tě z toho dostat," řekl Mark a přistoupil k příteli.
Pavučina, pokud lze použít takového přirovnání, se skládala z vláken o síle asi jednoho palce, která se pravidelně křížila. Mark na ně sáhl a zjistil, že jsou tvrdá jako kámen.
"Zkus přeříznout tamhlety čtyři," navrhl Ray. "Tak bych si aspoň uvolnil levou ruku."
Mark se přiblížil a vystřelil ze vzdálenosti dvaceti centimetrů. Na kamenném laně se ukázalo jen nepatrné škrábnutí. Ray si z toho s elektronickou rychlostí vyvodil důsledky.
"Na každé vlákno bys potřeboval asi třicet výstřelů. To znamená, že by sis zbraň vybil ještě před třetím vláknem."
"A co kdybych k modulu připojil lano a zkusil táhnout?"
Android okamžitě namítl: "Nemá tažné zařízení, nezapomeň. Jenom přístroj poškodíš. Musíš se přece nějak dostat na Neptuna."
Mark vzteky uhodil pěstí do vlákna, které jako by ještě víc ztvrdlo.
"Vrať se na modul, Marku, prosím. Momentálně máš příliš vysokou spotřebu kyslíku. Zásoba se ti brzy vyčerpá."
Skutečně, ručička kontrolního manometru už laškovala s nulou.
"Třeba je ještě nějaká šance!" zvolal Mark. "Počkej, zaběhnu do modulu pro svítilnu."
"Neboj, neuteču ti. Nemůžu se ani pohnout," zabručel Ray.
Mladý muž se za okamžik vrátil. Vchod do jeskyně bylo ještě vidět, ale aby se k němu člověk dostal, musel přelézt ledové bloky, které se před něj navalily po zřícení klenby. Mark zamířil ke vchodu.
"Nelez tam!" zařval na něj Ray. "Třeba jsou tam ještě další potvory. Měj rozum a zavolej Yuka!"
Mark jako by byl hluchý. Stoupal dál ke vchodu. Postupoval zvolna a metodicky. Srdce mu bušilo stále rychleji. Konečně se dostal k jeskyni a vlezl do ní. Ve skutečnosti to byl tunel o průměru tří metrů. Nedosvítil na konec. Prošel tedy asi sto metrů s pistolí v ruce, ale zbraň mu připadala proti těm kamenným netvorům směšná.
Nakonec se zastavil před kamennou zdí. Tady tunel končil. Panebože, šel tedy zbytečně. Zmocňovalo se ho zoufalství. Nic! Není tady nic! Průzkum byl tedy nejen k ničemu, ale ještě bude stát Raye život. Raye, jeho jediného přítele!
Zoufalství vystřídal šílený vztek. Mark praštil do kamene pěstí a nevnímal bolest. Najednou si uvědomil, že úder zněl poněkud dutě. Trochu se zklidnil. Začal zeď oklepávat. Byla hladká, jako by ji někdo opracoval. Nakonec zjistil, že dutě zní asi metrový úsek.
"Takže je tady další jeskyně," zabručel si. "Jenže jak se do ní dostanu?"
Dýchal u s potížemi, i když nevydával příliš energie. Srdce mu div nevyskočilo z hrudi. Pokusil se zregulovat přívod kyslíku, ale zjistil, že je na maximum. Skafandr mlel z posledního.
Ta bytost mu přece řekla, že všechno reaguje na psychické impulsy, ale víc to neupřesnila. Mark se pokusil představit si skrýš s čímsi, co připomíná bobule hroznů. Jak najít otvírací mechanismus? Jsou to posuvné dveře? Nebo se otáčejí na čepu? Správná byla poslední hypotéza!
Ve chvíli, kdy si představoval, jak se dveře otáčejí, cosi cvaklo, skála se vytočila a ukázala se obdélníková jeskyně. Ve světle svítilny Mark spatřil cosi jako police, na nich ležely černé kuličky. Některé byly skutečně veliké jako hroznové víno, jiné však svým rozměrem připomínaly spíš golfové míčky.
Dlouho se nerozmýšlel, od každého druhu vzal několik. Překvapila ho jejich váha. Ty malé měly přes kilogram! Uháněl k východu z jeskyně, ale často se musel zastavovat, protože se mu tmělo před očima. A v té tmě se občas prudce zablýskalo. Dochází kyslík!
Zůstal chvíli v klidu a zvolna dýchal. Teprve za několik minut viděl opět jako obvykle.
"Musím dopředu," zašeptal si.
Spěchal nyní pomaleji, postupoval krok za krokem. Těch pár metrů, je ho dělilo od východu, zdolával několik minut. Celý udýchaný se opřel o balvany u vchodu.
"Pozor, Marku! Nevylézej! Z písku se vynořili dva škorpioni. Blíží se ke mně... Už mě spatřili."
Mark však pokračoval dál. Dvě velké průsvitné bytosti byly od Raye už pouhých pět metrů. Mark instinktivně namířil pistolí, ale hned svěsil ruku. Paprsek nebude na škorpiony fungovat o nic lépe než na

pavouka.
Monstra zřejmě vycítila jeho přítomnost, protože se zastavila a pohybovala krystalickými tykadly.
"Marku, zachraň se!" žadonil android.
"Nejde to. Už nemám kyslík. Když poběžím, do minuty jsem v bezvědomí. Zkusím to, co jsem nalezl."
Hodil mezi obě bestie menší kuličku. Škorpioni zaregistrovali jakousi vibraci, protože se přiblížili a zacvakali klepety. Mark usilovně myslel na výbuch.
Následoval skoro okamžitě, ale předcházela jej oslepující bílá záře. Země se zachvěla a kolem létaly úlomky kamene. Zasypávaly Raye. Když se mračno prachu rozptýlilo, Mark zjistil, že zbraň vyhloubila aspoň dvoumetrový kráter. Ray se skoro ztrácel pod pískem. Oba Škorpioni se skoro vypařili. Zbylo po nich jen pár drobných zářících úlomků.
Mark náhle zneklidněl. "Rayi!"
Android neodpověděl. To není možné! Výbuch přece nemohl prorazit ochranné pole. Znovu zavolal, skoro jako by prosil. Jeho přítel, jeho jediný opravdový přítel! Takže jsem byl strůjcem jeho smrti? Tu se mu v mozku ozvala známá myšlenka.
"Klid. Všechno je v pořádku. Pěkně jsem to schytal. Mám poškozených několik obvodů. Klid, klid, už se opravují. Ten výbuch navíc přerval několik těch zatracených vláken. Takže se z té pavučiny dostanu."
A skutečně, písek se zvedal, vlnil se, sypal se stranou.
"No, konečně můžu hnout levou rukou," ozval se android. "Uhni, půjdu na to dezintegrátorem."
Vystřelily dva paprsky a část písku se rozletěla. Pak Ray vstal. Vynořil se z prachu a písku jako delfín z moře.
"Uf!" vydechl si. "Jeden by neřekl, jak je příjemné se pohybovat. Ať žije svobo..." Vtom se zarazil a lidsky zaklel. "Musíme se co nejrychleji dostat do modulu! Je to jediné místo, kde zbývá ještě nějaký kyslík. Ne, nehýbej se. Odnesu tě tam."
Vzal Marka do náruče něžně jako matka dítě a zapnul svůj antigrav. Za necelé dvě minuty se za nimi zavřel vchod modulu.
Mark už jenom sípal a jeho obličej nabyl ošklivě modré barvy. Ray mu sundal přilbu a Mark se lačně nadechl chladného vzduchu.
"Díky! Mám pocit, jako bych se znovu narodil." Android ho však přinutil zůstat tak dlouho v klidu, dokud se mu neznormalizoval srdeční rytmus.
"Ty koule jsou možná účinné na zdejší potvory, ale pochybuji, že mají dost energie, aby rozbily ochranné pole hvězdoletu."
Mark dlouho přemýšlel a potom se mu na tváři rozehrál úsměv. "Možná by nějaké řešení bylo," zabručel. "Zavolej Yuka."

14

A'Kin se usadil na místo kopilota. Nehýbal se a měl přivřené oči. Občas mu nervózně zaškubaly rty.
Na sousedním sedadle seděl Floyd a sledoval kontrolní obrazovky. Momentálně dělal mrtvého brouka. K pirátské posádce patřil už několik let a znal šéfovy nálady. Když se tvářil jako zrovna teď, bylo nejlepší předstírat, že neexistujete, neodporovat, neupozorňovat na sebe. Jeho reakce bývaly velice rychlé, prudké a nepříjemné.
Kapitán udeřil pěstí do pultu před sebou. Nejdřív vychrlil několik nadávek a potom zařval: "Když si uvědomím, jakou práci mi to dalo všecko vymyslet! A nakonec jde všecko do pytle... Já snad chcípnu vzteky!"
"Je zkrátka škoda," ozval se servilně Floyd, "že ten fízl a Stone utekli Sorinimu pod nosem. Jinak by bylo všecko až kouzelně jednoduchý. Ukázal byste jejich mrtvoly tomu plukovníkovi od Vesmírné policie..."
"To nebyla nešikovnost. To bylo něco horšího! Sabotáž! Nejradši bych toho zatraceného felčara zaškrtil. Celý rok práce je v háji! Nejdřív jsem musel toho Soriniho objevit, přesvědčit ho, aby dělal pro nás, a ještě ho dostat k té důlní společnosti! Už jenom to stálo hromadu peněz. Už ani nevím, koho všeho jsem musel podmazat. To by jeden neřekl, kdo všechno se dá podplatit!"
Floyd pokýval hlavou. Ani ho nenapadlo něco namítnout. A'Kin se skřípavě rozesmál. "Co bylo, to bylo. Nechme toho a pohleďme do budoucnosti. Teď jde o to, abychom aspoň nebyli škodní. Máme ještě jeden trumf, a sice tu holku. Když si u nechce koupit zpátky svoji planetu, tak si koupí aspoň svobodu!"

"Ale je dost zarputilá a statečná," odvážil se podotknout Floyd.
A'Kin se ušklíbl a vycenil začernalé zuby. "To je fakt. Proto ji taky nechávám uležet. A se chvíli smaží v nejistotě."
"Jenže ta loď na oběžné dráze nás blokuje," poznamenal Floyd. "Pozoroval jsem ji. To není jen tak obyčejná jachta, jakou mívají boháči, ale v podstatě bojová loď!"
Floyd netušil, že slečna Swensonová kdysi jachtu měla a málem v ní zahynula. Proto se nakonec rozhodla, že si pořídí bitevní loď. Nebyl to pro ni ostatně žádný velký problém, protože měla většinový podíl ve společnosti, která takové lodě vyráběla. Neptun měl palebnou sílu srovnatelnou s bojovým člunem Vesmírné policie.
A'Kin potřásl hlavou a zabručel:
"Neměl jsem jí hned vyhrožovat zabitím. To byla chyba. Domníval jsem se, že ji tím zastraším. Měl jsem si uvědomit, že ženská, která je hlavou takového průmyslového impéria, musí mít nervy jako ze železa."
"A navíc, velitel její lodi určitě nežertoval. Docela klidně by do nás naletěl. Jestli zůstane nad námi na oběžné dráze, pak se odtud nehneme."
"To bych neřekl. Dokud je v našich rukou, pořád máme trumf. Buď připraven přerušit ochranné pole, a jakmile ti dám rozkaz, okamžitě odstartovat."
"To pak budeme jako pohyblivý cíl na nějaké střelnici."
"Nemyslím." A'Kin se uchechtl. "Tohle nikdy neudělají. Jestli ji zabiju, pomstí ji, to ano. Role mstitele se nikdo z nich nezřekne. Ale nést odpovědnost za její smrt, to si každý rozmyslí. Pořád ještě budou mít naději, že ji jednoho dne vysvobodí. Proletíme jim pod nosem a oni nehnou ani prstem. O tom jsem přesvědčen."
Floyd měl co dělat, aby na něm velitel neviděl pochyby. "Z celého srdce si přeji, abyste měl pravdu," řekl nakonec.
A'Kin ho přátelsky poplácal po rameni. "Všecko poběží jako na drátku. Nezapomeň, že když zmizel Ork, zvyšuje se ti odměna!"
"Myslíte, že ta ženská zaplatí?"
"Přesvědčím ji. Až s námi stráví několik dnů ve vesmíru, sama nám to navrhne. Je celkem hezká a docela rád bych si s ní pošpásoval. Neboj, taky ti ji půjčím. Člověk nemá každý den možnost pomilovat se s nejbohatší ženou v Galaxii."
"A co Solanci?"
"Zmizíme dřív než přiletí. Později jim vysvětlím, že všecko vybouchlo kvůli Sorinimu. Takže mi nebudou moct zazlívat, že jsem jim neprodal planetu, kterou jsem nikdy nevlastnil."
Pomalu vstal a protáhl se. "Půjdu se mrknout, co dělají naši ptáčkové. Měli by být už trochu neklidní. Připrav se na mé rozkazy."
V salonu za zamčenými dveřmi Elsa seděla nehybně v relaxačním křesle. Parker přecházel po místnosti a chvílemi si bručel. "Neříkal jsem vám to? Bylo by lepší, kdybyste zůstala na mém křižníku!"
"Ale pak by A'Kin nevyložil karty na stůl tak rychle a my bychom pořád byli jenom v nějakých hypotézách. Pouze doufám, že je Mark ještě naživu."
"Jenže jak dlouho ještě?" vzdychl si Parker. "Zásobu kyslíku už musel dávno vyčerpat. A navíc se tady nedá vyloučit existence minerálních netvorů."
Vrátil se A'Kin a Parker zmlkl. Pirát se na své zajatce dlouze podíval a zmátlo ho, jak je Elsa klidná.
"Co kdybychom se vrátili k našemu jednání? Jsem velice trpělivý a v podstatě nezainteresovaný. Stačilo by mi i osmdesát milionů."
"Ani dols!" ozvala se hned Elsa. "Maximálně mohu přesvědčit plukovníka Parkera, že vás nechá odletět, kdy nás pustíte na svobodu."
A'Kin zbrunátněl. "Myslím, že děláte vážnou chybu, slečno Swensonová. Vážnou a velice osudnou! Za pár dnů se výkupné zdvojnásobí." Všiml si, že se Parker nenápadně podíval na hodinky a ironicky poznamenal: "Marně doufáte, že vám ti dva pomohou. Zneškodnili jsme je raz dva, hned jak se vrátili z průzkumného letu."
Plukovník sevřel rty a pak odpověděl: "Jste v pasti a vy to víte, A'Kine! Brání vám to uznat jen vaše pýcha. Z téhle planety už nikdy neodletíte."

Pirát se zlomyslně zašklebil a vycenil dlouhé špinavé zuby. "To uvidíme za pár minut. Buď budu v kosmu, nebo budu mít to zadostiučinění, že zahynete se mnou."
A'Kin se chystal dát rozkaz ke startu. Ukazovákem se u dotýkal knoflíku interkomu, ale přerušil ho Floydův hlas: "Kapitáne, dostal jsem zprávu z lodě slečny Swensonové. Ten Japonec chce mluvit s šéfovou. Prý to spěchá."
"Přepoj ho sem!"
Na obrazovce se hned nato ukázal Yuko. Na tváři mu nebylo nic poznat, ale na očích mu bylo vidět, že ho cosi rozrušilo. A'Kin strčil Elsu před objektiv videorádia. Sevřel mohutnou pěst a zavrčel: "Když si nebudete dávat pozor na jazyk, tak vás umrtvím."
"Slečno Swensonová," začal Japonec, "zachytili jsme volání pana Stonea."
Elsa se při té novině zachvěla a měla co dělat, aby se ovládla.
"Kde je?" vypravila ze sebe nakonec.
"Jeho modul havaroval asi tisíc kilometrů od místa, kde právě jste. Je dost zesláblý a dochází mu kyslík."
A'Kin vstoupil do hovoru a tvářil se nedůvěřivě.
"Jak to, že jste jeho volání zachytil jenom vy?"
"Pan Stone volal na frekvenci Služby pro dohled nad primitivními planetami. Tu pochopitelně zná."
"A proč ne na policejní frekvenci?"
"Protože jeho společník je už v bezvědomí."
Ozval se Floyd, který rovněž poslouchal: "To souhlasí, kapitáne. Na frekvenci SDPP slyším něco hodně slabého. Generátor je asi u prakticky na dně. Ten chlápek není zrovna v nejlepším stavu. Slyším už jenom supění a nějaká nesrozumitelná slova."
"Žádám tedy o souhlas s vysláním záchranného člunu."
"To nepřipadá v úvahu," zařval A'Kin. "Jestli se něco přiblíží k planetě, dám to sestřelit."
Elsa zbledla při představě, že Mark může každou chvíli umřít a nedostane se mu pomoci. Okamžitě se rozhodla:
"Kapitáne A'Kine, jsem ochotná vyplatit vám okamžitě deset milionů dolsů za záchranu Stonea."
Pirát chtěl nejdřív odmítnout, ale částka ho přece jen přiměla k zamyšlení. Zahleděl se na mladou ženu. Zdálo se, že to myslí upřímně a že je skutečně zneklidněná. Takže přece jen našel její slabé místo? Jestliže je ochotná zaplatit takovou sumu za nějakého člověka, pak jí na tom člověku musí hodně záležet. Určitě zaplatí mnohem víc, jen aby jí neumřel před očima. Za zkoušku nic nedá a rukojmí navíc také není k zahození.
"Souhlasím," řekl a usmál se. Jeho úsměv byl však spíš jenom škleb. "Ale o jeho záchranu se postarám já." Stiskl knoflík interkomu. "Floyde, už jsi ho lokalizoval?"
"Jasně."
"Tak tam pošli Igora ještě s jedním. Ať si vezmou helijet. Bude je navádět. Ať jsou s námi ve spojení. Chci být pravidelně informován o jejich pozici pro případ, že by na nás ti chytráci nalíčili nějakou past."
A'Kin se uvelebil v relaxačním křesle a vytáhl z kapsy laserovou pistoli.
"Plukovníku, posaďte se vedle slečny Swensonové, ať vás mám oba na očích! Varuji vás! Jestli se o něco pokusíte, odnese si to nejdřív ona!"
Parker poslechl. "Zachovejte klid," řekl. "Neudělám nic, co by ohrozilo život slečny Swensonové."
Za několik minut se v interkomu ozval Igor: "Odlétáme. Obloha je volná."
"Bezva, ale mrskněte sebou."
Uplynulo deset minut a Else připadaly jako věky. Představovala si, jak se Mark dusí v modulu. Nikdy neměla připustit, aby riskoval život v akci, která spadala do kompetence Vesmírné policie!
"Už vidíme modul, veliteli," hlásil Igor. "Je poblíž jakési hory. Na první pohled se zdá v pořádku. V okolí nevidím žádnou biologickou aktivitu."
"Obhlídni okolí."
"Taková ztráta času," zavrčel Parker, protože cítil, jak je Elsa stále neklidnější. "Dávám vám své čestné slovo, že se vaši lidé nemají čeho bát."
"Radši se spolehneme na sebe," ušklíbl se A'Kin. "Všechno se zdá v pořádku, veliteli," ozval se znovu Igor. "Přistaneme co nejblíž modulu."

V salonu zavládla velice napjatá atmosféra. Elsa nervózně zatínala pěsti. Připadalo jí, že ochrnula na celém těle.
"Na palubě jsou dva. Nevypadají zrovna nejlíp."
"Fajn. Vytáhni je, nalož do helijetu a fofrem se vraťte.
"Rozumím. Beru s sebou kyslík. Řekl bych, že ho potřebují. Jsou poněkud fialoví."
Opět zavládlo ticho, přerušované jen jakýmisi vzdálenými šumy.
"A je to, oba balíky jsou na palubě a pod kyslíkem.
Myslím, že se z toho dostanou, ale řekl bych, že chytnou rýmu jako hrom. Generátor měli porouchaný a fungovala pouze náhradní baterie. V modulu byla zima jako v morně. Hele, jeden se probírá."
"Pít... pít...
Else poskočilo srdce radostí. To byl přece Markův hlas!
"Ale opatrně," radil Igor. "Jenom dva doušky. To tě zahřeje."
"Panebože," štěkl A'Kin, "přestaň si hrát na milosrdnou sestru. Okamžitě se vraťˇ!" Obrátil se k Else, jí se do tváře opět vrátila zdravá barva. "A teď doufám, že dodržíte svůj slib."
"O tom nepochybujte," řekla suše. "Ale nejdřív se chci přesvědčit, že kapitán Stone je skutečně naživu a že to nebyla dobře zrežírovaná komedie."
"Jak myslíte," zachechtal se pirát. "Tak se chová správný obchodník. Ostatně, jsme oba ze stejného těsta a jsem přesvědčen, že se nakonec dohodneme!"
"Vše v pořádku," hlásil Igor. "Prosím o souhlas k přistání."
"Všude klid," ozval se Floyd. "U křižníku ani u lodi nepozoruju žádnou činnost."
"Fajn. Igore, okamžitě přiveďte své pasažéry."
15
Mark a Ray vešli do salonu. Dva muži posádky je museli podpírat. Posadili je do křesel a vzdálili se.
Elsa vyskočila a vrhla se k svému příteli. Vypadal dost špatně a na tvářích měl třídenní strniště. Rty měl vyschlé a okoralé. Seděl se skloněnou hlavou, přivřenýma očima, připomínal trosečníka.
"Pít," zamumlal.
Mladá žena skočila k automatu a přinesla mu pohárek syntetického džusu. Podepřela mu hlavu a svlažila mu rty. Na okamžik otevřel oči. Překvapil ji živý pohled, jiskřivý, jakoby ironický. Trvalo to tak krátce, že si nebyla jistá, jestli se jí to pouze nezdálo. Hned nato Mark znovu ztrácel vědomí.
"To stačí, slečno Swensonová," poznamenal suše A'Kin a mávl rukou. "Brzy budete mít habaděj času a můžete si o něj pečovat, jak chcete. Ptám se tedy naposled. Souhlasíte s tím, že mi vyplatíte požadovaných sto milionů dolsů?"
I když byla v nevýhodě, odpověděla: "Ne a ne!" Pirát napřáhl paži a namířil na Marka. "V tom případě se s ním rozlučte."
Elsa se před přítele postavila. "V tom případě budete muset zabít nejdřív mě. A přijdete tak o těch deset milionů, které jsem vám slíbila. Smiřte se s tím, že nedostane ani o dols víc."
A'Kin se zamračil a chvíli váhal. štvalo ho, že ji nedokáže zlomit. Pomalu a očividně nerad sklonil zbraň a nervózně stiskl tlačítko interkomu.
"Floyde, spusťˇ motory!"
Parker u otvíral ústa a chtěl piráta od jeho úmyslu odradit. Dobře věděl, jaký má prezident Pozemské unie zájem na tomhle ložisku naria a nepochyboval o tom, že jeho zástupce už dostal rozkaz, aby jakýmikoli prostředky zabránil pirátovi v odletu.
Byli tak zaujati A'Kinem, že zapomněli na Marka. Mark se zatím soustředil na jednu černou kouli. Ray ji schoval v helijetu, který je vyzvedl z modulu.
Síla výbuchu ho přece jen překvapila. Hvězdolet se roztřásl až po poslední kovové žebro a okamžitě se rozezněl poplašný signál.
"Kapitáne," ozval se stísněným hlasem Floyd. "Něco vybuchlo v přechodové komoře B. Vyrvalo to venkovní dveře. Dvě přepážky se neuzavřely, takže všechny přechodové komory jsou nám na nic."
"Byla to řízená střela?" otázal se A'Kin a loupl po svých zajatcích očima.
"Nemyslím. Detektory aspoň nic nezaznamenaly. Navíc bylo spuštěno ochranné pole. Dokud neprovedeme nejnutnější opravy, nemůžeme odletět. Posílám..."

Následovala další detonace. Zhasla světla a hned nato se rozsvítilo nouzové osvětlení. Mark se totiž chvíli předtím soustředil na maličkou kuličku, kterou Ray upustil ve výtahu.
A'Kin se roztřásl. Na rtech se mu objevily sliny. S šíleným zrakem se otočil na Igora a zařval: "Jako rukojmí si necháme jenom tu ženskou. Ostatní zabijeme!"
Igor namířil na Parkera. Parker byl tak ohromen vývojem situace, že nebyl schopen pohybu. Viděl, jak na něj míří pistole, pouze zavřel oči a čekal na smrtící výstřel.
V tom okamžiku se stalo něco, co nikdo nečekal. Ti dva polomrtví muži prudce vstali. Mark se vrhl na Igora a sevřel ho v pase. Pirát upustil laserovou pistoli a oba se u váleli na zemi. Mark byl rychlejší, dostal se nad Igora a vší silou mu uštědřil ránu pěstí do čelisti. Igor okamžitě ztratil vědomí.
A'Kin byl tak vyjevený, že nějakou chvíli nevěděl, na koho by měl namířit dřív. Nakonec se rozhodl pro Marka. Vystřelit však nestačil. Z androidova ukazováku vylehl červený paprsek a zasáhl ho mezi oči. Jeho obrovské tělo se pomalu otočilo kolem své osy a skácelo se k zemi. V poslední křeči stačil stisknout spoušť. A nešťastná náhoda chtěla tomu, že smrtící paprsek zasáhl Elsu. Zavrávorala.
"Elso! Ne!" zařval Mark a vrhl se k ní.
Ještě než ji stačil zachytit, mladá žena se napřímila, zavrtěla hlavou a usmála se na něj. Mark ji objal a nevycházel z překvapení.
"Přísahal bych, že tě to zasáhlo," zabručel se sevřeným hrdlem.
"Taky že ano! Na okamžik jsem ztratila vědomí."
"Ale jak je pak možné..."
Else se na rtech rozehrál okouzlující úsměv. "Uvědom si, že vlastním továrnu na výrobu ochranných pásů. Jeden jsem dala tobě, ale jeden jsem si vzala i já. Říkala jsem si, že když jdu debatovat s ničemou, pak mám právo ho použít!"
Mark si otřel zpocené čelo.
"Můžeš se pochlubit tím, žes mi dopřála to největší vzrušení v mém životě!"
"V tom případě si jsme kvit," řekla uštěpačně. "Ale na to, že jsi byl napůl udušený a vypadal jsi jako mrtvola, ses vzpamatoval velice rychle."
Parker se konečně probral z ohromení a ozval se: "Nechápu, co se to tady dělo, ale musíme toho využít."
Vytáhl z kapsy vysílačku a spojil se s křižníkem. "Kapitáne, vyšlete okamžitě zásahovou jednotku. Jakmile se vypne ochranné pole, obkličte pirátskou loď. Pozor, můžete narazit na izolovaný odpor. Má stráž je navíc zavřena v některé z kabin lodi."
O minutu později se ozval Floyd: "Kapitáne, právě se otevřela jedna přechodová komora křižníku."
"A'Kin je mrtev," řekl Parker do interkomu. "Jste zatčen. Když se vzdáte bez odporu, vezmeme na to ohled. V opačném případě budete považován za piráta přistiženého při činu a s velikou radostí vás popravím. Jistě víte, co vás čeká. Vyhodíme vás do kosmu bez skafandru.
Ale Floyd vzdorně odpověděl: "Budeme bojovat až do konce, i kdybych měl kvůli tomu vyhodit celou loď do povětří."
Mark vstoupil do hovoru. Mluvil lehce ironickým tónem, aby nikdo nepřišel na to, že blufuje.
"Už jsem vyvolal dva výbuchy. Jeden v komoře a druhý ve výtahu. Chci vás jen upozornit, že k dalšímu výbuchu dojde v pilotní kabině. Máte minutu na to, abyste uposlechl příkazu!"
Pirátovi nezbývalo nic jiného než kapitulovat. Na bedrech mu spočívala příliš velká odpovědnost a neměl tak zatvrzelou povahu jako jeho šéf.
"Tak dobře. Vzdáváme se," vzdychl si.

16

Ve velkém salonu Neptunu se konala porada. Teď byla hostitelkou Elsa a oblékla se na to do elegantní stříbřité kombinézy. Carl Larsen s rozježenými vousy právě dovyprávěl, co všechno se na Else přihodilo. Po něm pokračoval Mark a soustředil na sebe veškerou pozornost.
Kdy domluvil, Parker si jen hvízdl. "To jsou mi věci! Kdyby mi to vykládal někdo jiný, doporučil bych mu návštěvu u psychiatra. Myslící korál, který se navíc dokáže proměnit v bombu... Budete mi muset dát kopii Rayových záznamů, jinak mi to admirál Neuman nikdy neuvěří."
Mark se zlomyslně usmál a odpověděl: "Je vám k dispozici."
Plukovník vstal a rozloučil se se slečnou Swensonovou.

"Musím se vrátit. Čeká mě hlášení nadřízeným. Prezident si oddechne, až se dozví, že všechno šťastně dopadlo." Obrátil se k Markovi a ironicky dodal: Admirál měl pravdu, když vás na tenhle případ nasadil. Něco takového by nikdo jiný nevyřešil. Měl byste požádat o své definitivní přeřazení k policii."
"Ne, děkuji, pane plukovníku!" vybuchl Mark smíchy. "Už jste mi to nabízel jednou, ale stejně jako tenkrát vám odpovím, že se radši budu dál starat o primitivní planety. Jezdit na koních a jiných jezdeckých zvířatech po cestách necestách, rozdávat rány a ještě častěji je přijímat, víte, to je můj život. Mám to rád, protože se tak mohu setkat se vzrušujícími bytostmi."
"Uznávám vaše důvody, kapitáne, i když ne vždy je chápu." Pousmál se a dodal: "Jste pravděpodobně jediný člověk v Galaxii, který zná svou finanční hodnotu. Deset milionů dolsů!"
Mark potřásl hlavou a na rtech se mu rozehrál úsměv. "Podceňujete naši hostitelku. Naprosto správně pochopila, že když jsem Yuka požádal, aby se s ní spojil, tak mi šlo jen o to, abych se nějak dostal do pirátské lodi. Ray má i bez granátů dostatečnou palebnou sílu, aby ty bandity vyřídil."
Jakmile Parker odešel, zvedl se i Larsen.
"Jestli dovolíte, slečno Swensonová, rád bych se vykoupal. Pořád ještě cítím puch té cely, do které nás zavřeli."
Když osaměli, Elsa naplnila dvě sklenice a jednu podala Markovi.
"Když vím, že jsi v nebezpečí," zašeptala, "chovám se hned jako naprostý idiot. Vůbec nic jsem nepochopila. Já si vážně myslela, že meleš z posledního!"

Mark na ni překvapením vykulil oči. "Takže ty jsi vážně riskovala deset milionů?"
"Byla jsem ochotná zaplatit třeba sto!" S úšklebkem dodala: "Ale dávala jsem přednost rychlejšímu řešení..." Vzala ho za loket. "Pojď ke mně do kabiny. Potřebuješ delší regenerační koupel a pořádně se oholit."
"A pak?"
Lehce pokývala hlavou a zadívala se mu do očí. "Myslím, že si zasloužím malou odměnu!"
? ? ?
"Marku, vstávej. Máme tu další problém."
Rayovo volání vytrhlo kapitána z hlubokého spánku. Opatrně odstrčil vláčnou, hebkou a hřejivou Elsu, která spala přivinutá k němu. Potom se tiše oblékl, vlezl do bot a po špičkách vyšel z kabiny.
Ve velitelské kabině byli u řídicího pultu Ray s Yukem.
"Ze subprostoru se vynořily tři solanské lodě a velkou rychlostí míří k této planetě."
"A co si od toho slibují?" zavrčel Mark.
"Nevím, ale jsou to bojové lodě," odpověděl Ray. "Pochybuji, že sem letí jen proto, aby se s námi pozdravily."
Kontrolka videorádia se divoce rozblikala. Yuko rychle navázal spojení. Na obrazovce se ukázal muž a podle pleti barvy břidlice to byl jednoznačně Solanec. Tvář měl kulatou a velice výrazné rysy.
"Jsem U'Tika, majitel a jediný pán této planety, a zjišťuji, že jste na ní přistáli bez mého svolení. Nařizuji vám, abyste ji okamžitě opustili."
"Bude to zřejmě menší nedorozumění," odvětil zdvořile Mark. "Tento svět patří Swensonově báňské společnosti."
"Už ne! Koupil jsem ji od kapitána A'Kina a s ní i těžební práva!"
"Řekněme, že vám A'Kin prodal něco, co mu nepatří. Stal jste se prostě obětí podvodníka."
Solanec prudce zavrtěl hlavou. "To v žádném případě! Mám kupní smlouvu ověřenou solanským justičním počítačem. Pokud ji chcete zpochybnit, musíte se obrátit na Velký soud Solanu! Dokud ale nepadne nějaké rozhodnutí, nařizuji vám, abyste opustili moji planetu, jinak budu muset použít sílu."
"Vy byste zaútočil na křižník Vesmírné policie?"
U'Tika jen mávl rukou. "Vesmírná policie nemá v žádném případě právo zasahovat na místě, které spadá výlučně pod pravomoc solanských úřadů! V takovém případě se její loď považuje za pirátskou."
Mark bleskově zauvažoval a potom se usmál. "Moc velký výběr možností nám nedáváte. Takže my okamžitě odstartujeme."
U'Tika znovu zavrtěl hlavou. "V žádném případě! Lodi, které přistanou na mé planetě bez mého svolení,

se podle solanských zákonů stávají mým majetkem. Nastoupíte si do člunů, které vás naloží na jednu z mých lodí, a ta vás dopraví na nějaký svět Pozemské unie, záleží na vás, který si vyberete. Na vyžádání Vysokého úřadu Pozemské unie vám pak může být loď vrácena."
"A jaké nám dáváte záruky?"
Na U'Tikově tváři se rozehrál dobrácký úsměv. "Své slovo, co jiného?"
Následovala okamžitá, suchá a nedůvěřivá odpověď: "To nám nestačí. Nedal bych za ně ani dols."
Solancova tvář se zrůznila vzteky. "Máte prostě tři hodiny na to, abyste opustili své lodě. Potom dám rozkaz k palbě. A teď bych si rád promluvil s kapitánem A'Kinem. Vidím, že jeho loď tam ještě je."
"To půjde asi těžko. Peče se právě v pekle. A jestli se budete i nadále chovat takhle bojovně, poputujete tam zakrátko za ním."
U'Tika pokrčil rameny. "Tři hodiny, ani o minutu víc," řekl u jen a přerušil spojení.
Na obrazovce ho vystřídal plukovník Parker a čelo mu brázdily hluboké vrásky. "Nahrál jsem si vaše předchozí spojení, Stone, a poslal jsem je admirálu Neumanovi. Obává se diplomatické zápletky a bude to muset oznámit prezidentovi. Žádá nás, abychom hráli na čas."
Uplynula hodina plná nejistoty. Slečna Swensonová a Larsen se přidali k astronautům. Potom zavolal Parker znovu a tvářil se velmi ustaraně.
"Neuman prezidenta informoval a prezident se naštval. Dal Solanu ultimátum. Tamní úřady se nás snažily utahat a tvrdily, že vláda nemůže zasahovat kvůli nějaké obchodní třenici. Solanci tedy navrhují, aby se jmenovala komise složená z představitelů všech planet Unie. Dobře vědí, že to potrvá týdny. A když se taková komise konečně sejde, pak rozhodne, že planeta patří té skupině, která planetu obsadí první. To prezident dobře ví, a proto nás žádá, abychom vydrželi co možná nejdéle. Vyslali nám na podporu lodě Vesmírné policie, ale ty se k nám dostanou nejdříve za čtyřicet osm hodin. Obávám se, že tak dlouho nevydržíme. Ten rozkaz se přirozeně týká pouze mě. Vy můžete odletět. Pokud budete mít možnost. Prezident si to dokonce přeje, protože slečna Swensonová bude muset svá práva hájit u soudu."
"Děkujeme," odpověděl ironicky Mark, "ale nemyslím, že by nás Solanci nechali uniknout."
Larsen se popotahoval za vousy a zavrčel: "Tak proč plukovník neodstartuje? Jeho křižník ty tři solanské lodi strčí klidně do kapsy."
Odpověděl Yuko. Převelice klidným hlasem, jako by se ho celá ta záležitost ani v nejmenším netýkala. Ukázal na tři svítící body na stínítku radaru a řekl: "Solanci jsou na stacionární dráze, takže jsou pořád přímo nad námi. Ale abychom se vymanili z přitažlivosti planety, potřebujeme veškerou energii generátoru a nemůžeme zapnout silové pole. Pak stačí jedna salva a loď je na kusy. A Solanci to dobře vědí."
"A když se nehneme z místa?"
"Stačí, když po nás budou střílet tak dlouho, dokud se nám nevybijí generátory. Zatím si pořád ještě myslí, že se vzdáme. Intenzivní bombardování by na tomto úseku vyvolalo takovou radioaktivitu, že by se těžba naria značně zpozdila."
"V obou případech," vzdychl si Parker, "budeme mrtví dřív, než dorazí posily. Může nás utěšit jedině pomyšlení, že nás pomstí."
"Možná by tu ale bylo řešení," nadhodil Mark.
"A jaké?"
Mladý muž neodpověděl. Ukázal Larsenovi na venkovní obrazovku a zeptal se: "Copak to vidíte na obzoru?"
"Řekl bych, že se schyluje k pořádné písečné bouři. Dorazí sem nejpozději do půl hodiny."
"Děkuji vám, myslím si totéž," usmál se Mark. "Pane plukovníku, chci té bouře využít a odstartovat. Solanci totiž nevědí, že bouře na Else mají takovou zvláštnost, že ruší radarový příjem. Na pár minut nás ztratí z dohledu."
V Parkerových očích se na okamžik zableskla jiskřička naděje, ale kdy se podíval na data v pilotním počítači, okamžitě pohasla.
"To nejde. Mrak dosahuje výšky pouhých tří kilometrů. Nestačíte vyvinout dostatečnou rychlost, abyste zase zapnul ochranné pole. A pak budete mít proti sobě tři bitevní lodi."
Marka takový argument nerozházel. "Přesto si myslím, že se to podaří. Jakmile se dostanu nahoru,

napadnu nepřítele zezadu. To ho natolik překvapí, že budete moci odstartovat i vy nebo aspoň na chvíli vypnout vaše ochranné pole a vystřelit pár salv."
Parker zavrtěl hlavou. "Pokud se vám vůbec podaří uniknout, prezidentovy příkazy jsou naprosto jasné. Musíte se okamžitě vnořit do subprostoru a vrátit se na Zem."
"Až k tomu dojde, upozorníme na to. Takže hodně štěstí, pane plukovníku."
Larsen, který sledoval venkovní obrazovku, ohlásil: "Mračno je tady. Křižník už nevidím."
Mark se obrátil na Yuka a rozkázal: "Veliteli, žádám vás, abyste řízení přenechal Rayovi. Jedině on svede manévr, jaký potřebuji."
"Znám dobře jeho kvality," kývl Yuko hlavou a usmál se.
V té chvíli se android telepaticky ozval: "To je šílenství, Marku. Ověřil jsem si Parkerovy výpočty a bohužel má pravdu! Nemáme nejmenší naději na úspěch!"
"Nevzdávej se předem," uklidňoval ho Mark. "Je to takový můj trik. Odstartuješ, ale zůstaneš skryt za mrakem, dokud nepřeletíme čtvrtinu poledníku. Tak se dostaneme z dosahu jejich radarů."
"Ale to budeme muset letět několik hodin aspoň ve výšce dvou kilometrů," namítal Ray. "Můžeme se rozmlátit o kdejakou horu."
"Spoléhám na tvou topografickou paměť. Nastartuj! A jestli máš nějaké jiné návrhy, milerád si je poslechnu."
Dobře víš, že jiná možnost není," zabručel Ray. "Ale tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne."
Za chvíli se rozburácely motory. Všichni očekávali prudké zrychlení. Přetížení se však nedostavilo.
Elsa se na Marka překvapeně podívala. Když na její pohled nereagoval, zeptala se: "Tys to vzdal?"
Mark musel volky nevolky vysvětlit, oč jde. Yuko nehnul ani brvou, na čele se mu však perlily kapky potu, protože si jasně uvědomoval, jaké jim při tak nízkém letu hrozí nebezpečí.
"Důmyslné, ale žádná novinka," poznamenal.
Po celou hodinu viděli na venkovní obrazovce pouze mléčnou mlhu. Solanci je nemohli zaměřit, ale Mark zase nevěděl, jestli náhodou nezměnili pozici.
"Pozor," varoval je Ray, "teď skutečně odstartujeme. Musíme jen doufat, že propočet byl přesný."
Prudké zrychlení přimáčklo všechny do sedadel. Elsa zasténala. Jako první viděl opět jasně Mark a do neuronů mu vjížděly Rayovy radostné myšlenky.
"Povedlo se! Ještě nás nezaměřili. Při tomhle zrychlení se jim dostaneme za tři minuty z dostřelu a můžeme se vnořit do subprostoru."
Mark se rozhodl ve zlomku vteřiny.
"V žádném případě v tom Parkera nenecháme samotného ať narium nezůstane Solancům. Ten kov je pro Zemi a příliš důležitý."
"Sotva unikne z nebezpečí, už si hledá další," poznamenal android a na tváři se mu rozhostila lidská lítost.
Mark nevzal jeho poznámku na vědomí a suše přikázal: "Naber výšku, obleť planetu a připrav nějakou tu střelu."
"Už se stalo. Bylo mi jasné, že neposlechneš hlas rozumu."
Za několik minut se jim na radaru ukázaly tři solanské lodě. Byly stále na stejném místě a vůbec nezaregistrovaly, že se Neptun odlepil od Elsy.
"Jak to uděláme, Marku?"
Kapitán ukázal na jeden bod na obrazovce. "Soustřeď palbu na tuhle. Jakmile vystřelí, stoč o třicet stupňů, jako bychom chtěli prchat. Pozor! Pal!"
Střely vyrazily za svým cílem a pozemšťané s napětím sledovali vývoj boje. Solanci byli překvapeni hvězdoletem, který nezaregistrovali, a tak ztratili několik drahocenných vteřin. Než stačili zareagovat, na cestě bylo už sedm řízených střel.
Ray stočil loď a uháněl plnou parou pryč.
"Veliteli Yuko, spojte se s Parkerem a vysvětlete mu situaci," požádal Mark.
"Solanci opětují palbu a municí nešetří," hlásil Ray. "Snaží se. Dostanou nás, dřív než nabereme dostatečnou rychlost, abychom zmizeli do subprostoru."
Na Neptuna letělo dvanáct zlověstných bílých teček. Mark na boční obrazovce sledoval dráhu střel z

Neptunu.
"Zásah do čtyř vteřin," řekl Ray.
Ochranné pole solanské lodi se rozzářilo pod nárazem dvou prvních střel. Mark s úzkostí počítal: tři, čtyři, pět...
"Jen aby neměli posílené generátory," zabručel si.
Šestá střela konečně vyčerpala generátor. Poslední zasáhla loď a ukázal se obrovský duhový oblak.
"Jedna nepřátelská loď zničena," hlásil Yuko Parkerovi. "Další nás začíná pronásledovat, takže budete mít nad sebou pouze jednu!"
Mark se zamračil a odhadoval vzdálenost, která je dělila od nepřátelských střel.
"Rayi, udělej oblouk a vezmi to přímo na ně. Jakmile ho budeš mít v palebném úhlu, střílej jednu raketu za druhou, aby musel mít pole zapnuté na plný výkon a nemohl střílet. Manévruj, jako bys to chtěl do něj naprat plnou rychlostí."
Android okamžitě uposlechl. I když antigravy pracovaly na maximum, pozemšťané měli pocit, že jim oči vypadnou z důlků.
"Manévr proveden!" hlásil Ray. "Nevzdali se, letí na nás a ještě zrychlili."
Mark vší silou překonal nevolnost a vstal. Dvě lodě letěly přímo proti sobě šílenou rychlostí. Ochranné pole solanské lodi první střelu hravě zvládlo. Ale okamžité vypálení další střely jim neumožňovalo opětovat palbu.
"Vzdálenost střel patnáct tisíc metrů," hlásil kovový počítačový hlas, "deset tisíc, sedm tisíc, pět tisíc..."
"Vážně do nich chceš narazit?" zneklidňoval se Ray.
"To ví, že ne, ale chci, aby si to mysleli. Vidí? Už zpomaluje. Uhneš až na poslední chvíli."
"Tak se pořádně připoutej, teď něco zažiješ."
Solanská loď zaplňovala celou obrazovku.
"Dva tisíce, tisíc, pět set..."
"Teď!" zařval Mark.
Byl to neskutečně surový manévr. Mark omdlel a Neptun zaúpěl v útrobách.
Z bezvědomí Marka vytrhlo Rayovo poděšené volání. "Tak se ozvi! Jak je ti?"
"Cítím se svěží asi jako naložený slaneček, kterého zapomněli v kádi ještě z dob plachetních lodí. Jak na tom jsme?"
"Měl jsi docela zábavný nápad. Střely, které na nás letěly, nestačily změnit dráhu letu úplně a solanská loď do nich naletěla. Ochranné pole to vydrželo jen deset vteřin." Ukázal na mrak ozařovaný sluncem a pokračoval: "Tohle z nich zbylo. Řekl bych, že zásilka se šťastně vrátila odesilateli."
"A kde je ta třetí?"
"Klid! O ni se postará Parker. Poslal na ně už jednu salvu. Solanci musí mít zapnuté pole, nemohou opětovat střelbu a Parker odstartoval. Je na oběžné dráze a Solanci mají co dělat."
Mark nastavil obrazovku tak, aby viděl obě lodě. Křižník Vesmírné policie právě znovu vypálil a poslední nepřátelský hvězdolet se rozprskl. Mark si hlasitě vydechl úlevou.
Vstal a prohlásil: "Přebírám řízení, Rayi. Postarej se o naše přátele. Myslím, že to potřebují."
17
Elsa se s Rayovou pomocí pokusila o pár vrávoravých krůčků. Byla bledá a tvář měla zbrocenu potem. Larsen se probíral s ukrutnými kletbami.
Yuko se choval důstojně, pouze padl do křesla vedle Marka. Mlčky se podíval na data v počítači a teprve potom zabručel: "Už jsem si myslel, že se přidám ke svým vznešeným předkům."
Elsa se konečně vzpamatovala a vybuchla smíchy. "Tak se mi zdá, že jsem asi naživu. Ale abych se o tom ujistila, neškodila by sklenička něčeho dobrého."
"Skvělý nápad," zabručel Larsen. "Hned se o to postarám."
Neuvěřitelně rychle se vrátil s kelímky a překrásnou lahví skotské.
Elsa pozvedla číši. "Napijme se na zdraví kapitána Stonea, nejlepšího pilota Galaxie. Ale nedoporučovala bych mu takhle zacházet s civilní lodí. Jeho společnost by pak měla v rekordním čase jenom jednoho pasaéra."
Přípitky přerušilo Parkerovo volání. Plukovník zářil jako sluníčko.

"Kapitáne Stone, vy mě nepřestáváte udivovat! Pořád ještě nechápu, jak se vám podařilo odstartovat, když to palubní počítač považuje za nemožné. Kvůli té bouři jsme vás nemohli sledovat na radaru."
"Stačilo pár tisíc kilometrů letu těsně při zemi," usmál se Mark. "Ray to prostě umí."
Plukovník se zatvářil tak vyjeveně, že se všichni museli usmát.
Pouze Yuko hudroval: "Konečně někdo pochopil šílenost celé téhle akce. Se Stonem mi to připadá už tak samozřejmé, že pochybuji, že se to vůbec stalo."
"Vím, že jste jeden z nejlepších pilotů Galaxie," utěšovala ho Elsa. "Proto jsem si vás taky vybrala a doufám, že budete u mě dělat hodně dlouho."
Mark využil radostné nálady a poznamenal: "Manévry ve velké výšce spotřebovávají příliš energie. Možná by nebylo špatné, pane plukovníku, kdybyste mi dobil generátory a obnovil zásobu řízených střel. To jen pro případ, že by se vyskytly ještě jiné bojechtivé lodě."
"Samozřejmě, okamžitě vydám příslušné příkazy."
? ? ?
Parker zašel za svými druhy do pilotní kabiny Neptunu.
"Dobíjíme," hlásil. "Podal jsem hlášení admirálu Neumanovi. Prezidenta rychlé řešení velice potěšilo. Je rád, že se tak vyhne soudním tahanicím. Je vysoce pravděpodobné, že Solanci to vzdají. Ale aby podobným incidentům zamezil, rozhodl, že Vesmírná policie zřídí na Else stálou základnu."
"A nevznikne tím precedens? Každý, kdo těží na neobydlených planetách; by mohl požadovat totéž," podivila se slečna Swensonová.
"Oficiálně to znamená, že v tomto sektoru Galaxie posilujeme systém odposlechu. A pak, existence inteligentních bytostí na Else situaci přece jen poněkud mění. Prezident si přeje, aby obyvatelé požádali o přijetí do Pozemské unie, čímž bude problém definitivně vyřešen. Pověřuje kapitána Stonea, aby zahájil předběžná jednání, než se dostaví oficiální delegace."
"Jestli tomu dobře rozumím," poznamenal Mark, "tak mi prodlužuje dovolenou, že?"
"V žádném případě. SDPP vás teď dočasně postoupilo Ministerstvu galaktických věcí, a to na dobu neurčitou."
"To jsou mi ale novinky," usmála se Elsa. "Aspoň můžeme být dlouho spolu."
"Případ skončil. Nechceš se vrátit rovnou na Zem?"
"Ani mě nenapadne! Chci, aby se těžba zase co nejdřív rozjela. Když tady zůstanu, nepotáhne se to tak dlouho."
Do kabiny vešel mladý důstojník v elegantní černé uniformě a předpisově pozdravil.
"Pane plukovníku, dobíjení provedeno. Posádka čeká na další rozkazy."
"V pořádku, poručíku, vrátíme se na Orion."
"Jestli dovolíte, pane plukovníku," usmála se Elsa, "ráda bych vám nabídla sklenku skotské, rovněž panu poručíkovi. Musíme si připít na vítězství."
"Je to především Stoneovo vítězství," namítl Parker a z hlasu mu zaznívala lehká lítost.
"Nikoli," vstoupil do hovoru Mark. "Každý jsme udělali svůj díl práce. Neopomenu to v hlášení zdůraznit." Elsa rychle nalila a s milým úsměvem rozdala kelímky.

Mladičký poručík se ostýchavě obrátil na Marka: "Měl jsem službu u radaru, a když jsme se dostali z písečné bouře, viděl jsem váš manévr. Na škole nám tvrdili, že pronásledujících střel se dá zbavit jedině únikem do subprostoru. Váš manévr není nikde popsán."
"Právě proto byl úspěšný," odpověděl Mark. "Ale myslím, že štáb ho přijme."
"Počítače ho zaznamenaly," ozval se Parker, kterého whisky poněkud polidštila. "Až se jím budou stratégové zabývat, dostanou z toho bolení hlavy. Bude jim trvat nejméně dvacet let, než ho pochopí!"
"Ráda bych přistála na planetě," skočila jim do řeči Elsa. "Poletíte s námi, pane plukovníku?"
"To nepřipadá v úvahu! Nevletím do pasti podruhé. Zůstanu pro jistotu nahoře, dokud nedorazí posily."
"To jsem klidnější," odtušila a obrátila se k Yukovi: "Jakmile se nad těžební oblastí rozední, přistanete."
"To bude až za deset hodin, slečno."
"Myslím, že si všichni zasloužíme trošku odpočinku. Dobrou noc, pánové."
Vešla s Markem v patách do salonu a svalila se do relaxačního křesla.

"Teď se ti u mohu přiznat, že ještě nikdy jsem se tak nebála o život," povzdychla si.
"Byl jsem na tom stejně jako ty."
"Asi bychom měli přejít do koupelny," pousmála se, "a zbavit se toho hnusného lepkavého potu."
"A co myslíš, že bude následovat?"
Zasmála se a řekla: "To ti vysvětlím už v mě kabině."
18
Když odpočatý a uvolněný Mark vešel do pilotní kabiny, Elsa už debatovala s Yukem a Larsenem. Velitel lodi právě přistával. A přistával tak opatrně, jako by chtěl zapomenout na včerejší šílené manévry.
"A je to," řekla Elsa. "Vytváří se nová skupina. Dorazí za pět dnů. Navíc jsem se spojila s Muzeem. Exobiologové projevili živý zájem o Rayovy nahrávky. Vyšlou expedici, která bude zkoumat bytosti žijící ve zmrzlém písku. Nechci opakovat počáteční chybu a přeji si komplexní průzkum fauny."
Larsen sebou trhl a zeptal se: "A co mám dělat já? Smlouva mi končí a za tři měsíce."
"Kdy vezmu v úvahu, co všechno jste si prožil, tak si, myslím, zasloužíte dovolenou." Všimla si, že návrh Larsena příliš nenadchl, a dodala: "Ale pokud si přejete, měla bych radost, když povedete i další skupinu. Potřebujeme zkušeného člověka."
"Děkuji vám, slečno Swensonová," rozzářil se jako sluníčko. "Když dovolíte, prozkoumám zničený barák a podívám se, co by se dalo ještě použít. Potom zkontroluji důl, jestli je zařízení v pořádku."
"To nemusí být zas tak hned, ale budu ráda. Při vašem pobytu budete mít samozřejmě dvojnásobný plat."
Rozradostněný Larsen odešel a Mark řekl: "Potřebuji helijet. Chci navštívit přátele. Však víš, že mě prezident jmenoval něčím jako velvyslancem."
"Dávej na sebe pozor," ušklíbla se Elsa. "Zůstaň ve stálém spojení s Yukem. Budeme mít v pohotovosti ozbrojený transportér pro případ, že bys potkal něco nebo někoho nepříjemného."
"Neboj, půjde se mnou Ray."
"Ale nechal se chytit pavoukem do pasti. Jestli se Elsa přidruží k Unii, pak musíme rychle dojednat smlouvu o těžbě naria. Bylo by velice nemilé, kdyby nás předběhla konkurence a dala výhodnější nabídku."
"Neboj se!" rozesmál se Mark. "Tohle nehrozí. Jsou to velice čestné bytosti a nezapomeň, že patřím mezi těch několik málo, kteří se s nimi domluví!"
? ? ?
"Pozemšťané jsou zvláštní tvorové," vyslala bytost. "Jsem rád, že jsi nakonec zvítězil."
"Většinou ale díky tobě, příteli. Ty bouchavé kuličky se mi moc hodily."
"Promyslíme si návrh vašeho prezidenta. Myslím, že ho přijmeme a vstoupíme do Pozemské unie. Vaši lidé tady samozřejmě mohou těžit dál, když ten kov tolik potřebujete."
"To je od tebe hezké," usmál se Mark. "A co by sis za to přál?"
"Nic. Vždyť jsem ti už říkal, že nám ten kov není k ničemu, a navíc je pro nás jedovatý."
"Jsi velkorysý, ale nemohu to takhle přijmout. Bylo by to nečestné. Pozemšťané mohou vašemu lidu dát hodně. Mysli na všechny ty, co zůstávají jako spóry na povrchu."
Bytost projevila živý zájem. "A co?"
"Mohli bychom prokopat chodby na úrovni podzemních vod a nainstalovat tepelné generátory a umělé osvětlení. Sebrali bychom všechny elsity a ty by mohly ožít."
Bytost se nostalgicky zamyslela.
"To by znamenalo novou naději pro můj národ! Když nás bude víc, budeme moci jít vlastní cestou, rozvíjet se... Je to velice šlechetná nabídka."
Když se Mark vrátil na Neptun, vyprávěl Else o setkání v jeskyni. Čím déle však vyprávěl, tím více mu bylo stydno. Když končil, ani se na ni nepodíval a řekl:
"Vím, že to, co jsem jim slíbil, bude pořádně drahé na materiál i na dopravu. A tak mě napadlo, že bych se vzdal všech svých akcií, abys ty a ostatní akcionáři neměli takovou škodu."
Slečna Swensonová chvíli mlčela, vraštila obočí a náhle propukla v radostný smích.
"Jsi básník!" zvolala. "Poslední lyrik! Idealista! To není pravda! Aby pomohl přátelům, obětoval by třeba celé jmění!"
"Takže přijímáš?" zeptal se s úlevou.

"Ne. Rozhodně ne!" Mark ztuhl a Elsa ironicky dodala: "Abych získala výlučné právo na těžbu, byla jsem ochotna zaplatit mnohem víc. A pak... mě to nic stát nebude."
Mark se zatvářil zmateně.
"Nesledoval jsi poslední vývoj situace."
"Jaksi jsem na to neměl čas."
"Přes veškeré utajování se ty krvavé kameny dostaly do tisku a televize. Však víš, že krvavé historky, záhady a nadpřirozeno vždycky letí! Následkem toho nám podstatně poklesly akcie. Pak se provalily A'Kinovy požadavky a akcie spadly prakticky na nulu. Hotová katastrofa!"
Elsa se protáhla v křesle a mrkla na Marka.
"Když jsme zvítězili, to jsi byl zrovna v koupelně, jsem si najednou uvědomila, že zatím o vývoji situace vím jenom já, prezident a Neuman. A tak jsem dala příkaz svému makléři, aby hromadně skoupil, co se dá." Olízla se jako spokojená, namlsaná kočka. "Jakmile se rozšíří zpráva, že se narium bude těžit dál, kurz vystřelí jako raketa a zisk bude takový, že pohodlně můžeme splnit tvůj slib."
Mark vstal, naplnil dvě skleničky a svoji zvedl k přípitku.
"Na zdraví nejkrásnější podnikatelky v Galaxii! Ale tyhle burzovní záležitosti jsou na mě příliš složité."
Elsa ho lehce políbila na rty.
"Takže je na čase, aby se někdo o tvé zájmy staral."
"Copak by si ti tví finančníci asi pomysleli, kdyby tě teď viděli, jak marníš čas s mladým a žádostivým kapitánem?"
"Domnívali by se, že investuji, a jeden přes druhého by se tě snažili koupit."